

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DANGEROUS GAMES

**THE
CONTRACT**

RINA SAINT

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SÖZLEŞME. Telif Hakkı© 2024 Rina Saint tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü üretken yapay zeka ile oluşturulmamıştır.

Bu yayının hiçbir bölümü herhangi bir şekilde veya herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz.

İnceleme amaçlı kısa alıntılar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri ve YZ dahil olmak üzere elektronik veya mekanik yollarla.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

SÖZLEŞME
Karanlık Bir MM

Romantizm *Tehlikeli*

***Oyunlar #1* RINA SAINT**

İçerik Önerisi (spoiler içerir)

Sözleşme gibi kitapların karanlık erotizmine dalmak için gerçek dünyadaki endişelerimi bir kenara bırakabilmeyi seviyorum. Ancak, bunun herkes için olmadığını %100 anlıyorum. İçerikle ilgili endişeleriniz varsa okumaya devam edin. Aksi takdirde, spoiler yememek için bu listeyi atlayın. Unuttuğum bir şey varsa, lütfen bana ulaşmaktan ve bildirmekten çekinmeyin!

Dubcon/cnc

Kaçırma

İlaçlama

Esaret

Kontrolü

Nefes oyunu

Bıçak oyunu

Zorla orgazm

Sert seks

Aşırı uyarılma/aşırı kenar Oyuncaklar

(vibratör, anal plug, dildo)

Zorla dişileştirme (sadece iç çamaşırı) Somnofili

Homofobik hakaretler

Geçmiş cinsel istismar (bahsedildi)

İçerik uyarısı (spoiler içerir) _____

1. Tristan

2. Dante

3. Tristan

4. Tristan

5. Tristan

6. Dante

7. Tristan

8. Dante

9. Tristan

10. Tristan

11. Dante

12. Tristan

13. Tristan

14. Dante

15. Tristan

16. Dante

17. Tristan

18. Dante

19. Tristan

20. Dante

21. Dante

22. Tristan

23. Tristan

24. Dante

25. Tristan

26. Dante

27. Dante

28. Tristan

29. Dante

30. Tristan

Yazar saçmalıkları (ve sırada ne var)

BİR Tristan

Bu muhtemelen aptalca bir plan. Planlarımın çoğu gibi. Şimdiye kadar yaptığım her şey gibi.

Kahretsin, hayır. Bu işe yarayacak, zaman alsa bile. Yapacak başka bir şeyim yok. Zamanımı nasıl harcadığım kimsenin umurunda değil, ya da kendimi öldürtürsem farkına bile varmazlar. Çünkü, evet, bunun böyle biteceğini biliyorum. *Aslında* aptal değilim, üvey babam ne derse desin.

Hay sikeyim. Neden hâlâ onu düşünüyorum? Yirmi altı yaşındayım. Bu uzun zaman önceydi ve o öldü.

Şu anda odaklanmam gerek. Cuma gecesi ve Lush tıklım tıklım. En azından olabildiğince dolu. Bu gece kulübü o kadar seçkin ki "tıklım tıklım" demek deri koltuk ve sandalyelerin şehrin zengin ve şık insanları tarafından işgal edilmiş olması demek.

Lush'ın müdürü Saylor, az önce doldurduğum martiniye bir pipet sokuyor, ucunu manikürlü tırnağıyla tıkıyor ve içkiyi test ediyor.

Buradaki herkes gibi o da muhteşem. Kalp şeklinde bir yüz, sırtından aşağı dökülen kalın siyah saçlar, kıvrımlarını saran deri ve dantelden oluşan bir kıyafet. Ama neyse ki eşcinsel.

Neden neyse ki dediğimi bilmiyorum. Benden hoşlanmasını beklemiyordum. Belki de eşcinsel olduğu için, ondan hoşlanmam gerekiyormuş gibi hissetmediğimdendir? Sadece insan olabiliriz.

Pipeti çöpe atarken parlak dudakları titriyor. "Fena değil, Tristan. Seni tutabiliriz."

Acınası kalbim sanki bu *kovulmadığından* daha önemli bir şeymiş gibi kabarıyor. "Sana cumaları idare edebileceğimi söylemiştim."

"Ha. Sen sadece Carmen'in kışını sallamasını izlemek istedin."

Saylor'ın beklediği gibi sırtıyorum, ama aslında Latin pop şarkıcısını harika vokallerinin ötesinde fark etmemiştim. Martini'yi tepsiye, elektrik faturamdan daha pahalı olan burbonun yanına koyarak odanın diğer ucundaki sahneye bakıyorum.

Lush'ın hoş bir tasarımı var. Açık. Hafifçe yükseltilmiş bardan her şeyi görebiliyorum. Küçük basamaklardan oluşan kademeli katlar, tüm

kavisli koltuklar ve kısa duvarlar, her *noktay* olması gereken yer gibi hissettiriyor. Sahne, her iki tarafa da inen asma kat seviyesindeki girişin altında kıvrılıyor ve herkesin Sindirella gibi görkemli bir giriş yapmasına izin veriyor.

Carmen sahnede işini biliyormuş gibi salınıyor, dar kırmızı elbisesinin her yerinde parıldayan pulları altın ışıkların altında iyi kullanıyor. O kalçaları neden fark etmedim ki? Neyim var benim böyle?

Bunu düşünmemeye çalışarak, alışık olduğum yürüyüşüme devam ediyorum ve içkileri onları bekleyen sosyetik çifte götürüyorum. Çalıntı kıyafetlerim, filmlerden kopyalanmış tavırlarımla, kimse benim buraya adım atmaması gereken bir pislik olduğumu bilmiyor.

Sahibi Rafael beni işe aldığımda, "doğru görünüşe" sahip olduğumu söylemişti. Evet, hiç de bile. Üç haftadır mükemmelleştiriyordum.

Yüzüm buna yardımcı oluyor. Aynaya baktığımda, objektif olarak iyi göründüğümü görebiliyorum. Yansımandan uzaklaşıp kendi kafamın içine geri döndüğümde, bu gerçeğin ortadan kaybolduğunu hissediyorum. Ama her neyse. Bu beni kapıdan içeri sokan şeyin bir parçası. Bir de saç kesimi. Sanırım ödediğim paraya değdi. Ne yazık ki bunu çalamazdım ve üst kısmı dokulu fade kesime asla kalkışmazdım.

Zarif el hareketleriyle, şık atmosferin bir parçasıymışım gibi içkileri dağıtıyorum. Beni fark etmiyorlar bile.

İhtiyacım olan da bu. Fark edilmemek. Böylece izleyebilirim. Böylece dinleyebilirim.

Lush, New York'un zengin ve güçlü kesimini kendine çekiyor. Şık ve seksi bir karışım ve alt katta çok özel bir seks kulübü. Tırnaklar ne kadar cilalı olursa olsun, burada bir sürü kirli el var.

Bu yüzden buradayım. Bir çift kirli el için.

Kardeşimi gördüğüm son gece, bir isim söyledi. Lorenzo Capelli. Magazin gazeteleri 60'lı yaşlarındaki iş adamı hakkında her türlü saçmalığı yazıyor. Şüpheli mafya bağlantıları. Gizemli kayboluşlar.

Kardeşim ortadan kaybolduğunda elbette gazetelere *çıkmadı*. Kimse istenmeyen insanların kaybolmasını umursamaz. Kahretsın, Evan 16 yıl önce koruyucu ailemizden kaybolduğunda gazetelere bile çıkmamıştı. Yani bu sefer çoktan hayalet olmuştu.

Üç ay önce boktan dairemde birdenbire ortaya çıktığı için bana kesinlikle hayalet gibi görünüyordu.

Neden ona kızmak zorundaydım ki? Belki bunun tek seferlik bir şey olduğunu, onu bir daha asla görmeyeceğimi bilseydim, farklı tepki verirdim. Belki de bu kadar garip, soğuk ve yabancı olmasaydı.

Tabii ki, geri geleceğine söz verdi. Eşyalarımı toplayıp beklememi söyledi. Aptal gibi ona bağırdım. Sonra dediğini yaptım.

Berbat kıyafetlerimi lekeli bir spor çantasına doldurdum, tıpkı koruyucu babam öldükten sonra grup evine geri gönderildiğim zamanki gibi. Aynı lanet çanta.

Bekledim.

İlk başta, beni tekrar terk ettiği için ona kızdım. Sonra söylediği ismi hatırladım.

Capellileri araştırmaya başladığımda Evan'ın geri dönmeyeceğini anladım. Bu sefer dönmeyecekti.

Eğer sadece Lorenzo Capelli'yi öldürmek isteseydim, elime bir silah alır ve adamları beni öldürmeden önce o pisliğe en iyi atışımı yapardım. Belki bu gerçekten Evan'la ilgili olsaydı, yapacağım şey bu olurdu.

Ama gerçek şu ki... Sadece bunca yıldır nerede olduğunu bilmek istiyorum. Ben on yaşındayken beni neden o aşağılık herifle terk ettiğini bilmek istiyorum. Evet, Evan'ın o zamanlar sadece 15 yaşında olduğunu anlıyorum ama ona ihtiyacım vardı. Ondan *başka* hiçbir şeyim yoktu. Sonra hiçbir şeyim kalmadı ve o zamandan beri de hiçbir şeyim yok.

Burada çalışmak zor bir iş. Elimdeki tek ipucu Capelli, ama ona ulaşamıyorum. Onun şirketinde iş bulmaya çalıştım. Resepsiyonu geçemedim.

Buraya daha önce de geldi. Burası onun tarzı bir yer, onun tarzı insanlar. İçki servisi yapıyorum ve dinliyorum. Bir ipucu, bir bilgi kırıntısı bekledim. Asla geri gelmeyecek birini beklemekten iyidir.

Boş bardaklar ya da çağırma hareketleri için odayı tarıyorum. Burada bunu yapmalarının bir yolu var, parmaklar zar zor kalkıyor, gözler tam olarak bana odaklanmıyor. Göz teması için yeterince önemli değilim.

Bazı insanlar bu iş için biçilmiş kaftan değil, çünkü bu tür şeylere kafayı takıyorlar, ama ben hiçbir zaman önemli biri olmadım, o yüzden farkına bile varmıyorum.

Belki de bu yüzden bana kilitlenmiş bir çift karanlık göz yakaladığımda nabzım atıyor. Bir çift yoğun, talepkâr göz.

Bir yandan, bu burada alışılmadık bir şey değil. Diğer yandan... Kahretsin, o tamamen farklı bir seviyede.

Koyu renk gözleri ve açık zeytin rengi teniyle belli belirsiz bir İtalyan'a benziyor. Koyu renk saçları sade kesilmiş ama benimkinden çok daha kısa. Ona yakışıyor ama böyle bir yüze her şey yakışır.

Kendine ait bir banketi var, yan duvarın içine gömülmüş. Yemin ederim birkaç dakika önce orada iki sarışın adam vardı.

Bu adam içeri girdi. Onu asma kattan inerken fark ederdim.

Buraya gel parmak hareketini yapmıyor. Yine de bir şekilde beni çağırıyor.

Ben ona doğru ilerlerken o karanlık gözler bana kilitlenmişti. Kendimi yarı yolda yakalıyorum. Ne halt ediyorum ben?

İşimi, diyorum kendime. İçki istiyor mu diye bakmam lazım. Ama derinlerde bir yerde, içgüdüsel bir şeyin beni gözlerindeki emre itaat ettirdiğini biliyorum ve bu beni kızdırıyor.

Sert dudaklarının çekilme şekli bana kızgınlığının belli olduğunu söylüyor. Yüzümü düzeltiyorum.

Tamamen siyah giyinmiş, gövdesini saran yelekte ince gümüş ince çizgiler var. Banketin krem rengi derisine karşı güçlü yapısı belli oluyor. Kesinlikle spor yapıyor. Biri diğerinin üzerine dökülmüş bacaklarında bile bunu görebiliyorum.

"İçki?" Sofistike barmen tavrım beni tamamen hayal kırıklığına uğrattı. Kaskatı kesildim. Sesim keskin çıkıyor. "Efendim." diye ekliyorum.

Gözleri yüzümden ayaklarıma ve sanki siyah pantolonumu ve dar beyaz düğmeli bluzumu incelemek için yeterince zamanı yokmuş gibi tekrar yukarı bakıyor. Bakışları dar siyah kravatıma takılıyor. Kravat takmıyor ve siyah gömleğinin üst birkaç düğmesi açık.

Sertçe yutkunuyorum ve izlediğinin boğazım olduğunu fark ediyorum. "Efendim?" Soruyorum. "Bir şey istiyor musunuz?"

Dudakları tekrar çekiliyor. "Oh, kesinlikle."

Sesi derin ve zengin ve vücuduma garip bir şey yapıyor, sanki içimden bir elektrik akımı geçiriyor. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve bu hiç hoş değil. Sanki bana fiziksel olarak dokunmuş gibi.

Kaşlarımı çattığımı fark ediyorum ve yüz ifademi yumuşatmaya çalışıyorum ama başka bir şey söylemiyorum. Zaten onu iki kez uyarmıştım. Eğer bir içki istiyorsa, söylemesi gerekecek.

O karanlık, tehlikeli gözler bana kilitlenmişken an uzuyor. Vücudumdaki o akım, nedense taşaklarıma doğru ilerliyor. Ne oluyor lan?

Ona bir dakika sonra tekrar kontrol edeceğimi söylemek üzereydim ki, "Kırmızı Saylor'da ne kadar açık varsa." dedi.

Bu beni çok şaşırtıyor. Burada kimse öyle sipariş vermiyor, sanki uygunluk önemliymiş gibi. Her zaman en iyisi bu ya da en iyisi şudur.

altı dakika sürüyor. Kesinlikle kimse personelden ismiyle bahsetmiyor. Ayrıca, şarap değil de içki sipariş edeceğini düşünmüştüm. Bütün erkekler öyle yapar.

Kaçmak için sabırsızlanıyorum, çenemi eğiyorum ve gitmek için dönüyorum. "Bana getireceksin." diyerek beni durdurdu.

Kalbim küt küt atıyor. Korkup Saylor'dan getirmesini isteyeceğimi nereden biliyordu?

Bara döndüğümde Saylor'ı, adamın ne sipariş edeceğini biliyormuş gibi bir kadeh kırmızı şarap doldururken buluyorum.

"Bu herif de kim?" Rahat ve kendinden emin bir hava vermeye çalıştığımı unutarak homurdanıyorum.

Kara bir kaşını kaldırıyor. "Dante mi? Rafael'in eski bir arkadaşı." "İçeri girdiğini görmedim."

"Ana girişi hiç kullanmaz. Çok gergin biri, biliyorum. Bunu ona götürebilirim."

"Hayır, o yapabilir," diyorum, bana bunu yapmamı *emrettiğini* kabul etmek istemeyerek.

Tepsimdeki şarabı dengeleyerek onun masasına dönüyorum. Beni izlediğini anlayabiliyorum ama bu sefer buna odaklanmama izin vermiyorum. Her zamanki kulüp şıklığımla şarabı masasına koyup gitmeyi planlıyorum. Ortama karışacağım ve o da beni unutacak.

Masasına ulaştığımda ayağa kalktı.

Benim 1.80'lik boyumdan birkaç santim daha uzun, bu da tüm o kasları oldukça korkutucu kılıyor. Yeleğini düzeltmek için aşağı çektiğinde, siyah gömleği kaslı kollarını sıkıyor. Gömleğinin açık üst kısmı göğüs kaslarını belli edecek şekilde biraz açılıyor.

Her zamanki barmenlik yeteneğimi tamamen unutarak şarabını masaya koyarken, "Yerimde dur," diyor.

"I ..." O uzaklaşırken ben de arkasını dönüp gidiyorum.

Ona bakıyorum, muhtemelen bu yüzden pantolonunun kıcını nasıl sardığını fark ettim. Ama hadi ama, insan bunu nasıl fark etmez? Yine de bir şey ifade etmiyor, değil mi?

Ben eşcinsel değilim. Bununla ilgili bir sorunum olduğu için değil. Burası New York, Tanrı aşkına. Ama ben sadece... değilim.

Gözlerimi ondan ayırıp odanın diğer ucundaki Saylor'a bakıyorum. Kokteyl çalkalayıcıyı çalıştırıyor, bara yaslanmış bir adamla flört ediyormuş gibi yapıyor ve beni izliyor. İçinde bulunduğum duruma omuz silkiyor.

Sanırım ben kalacağım. Onun yerini tutacağım. Dürüst olmak gerekirse, Lush gibi bir gece kulübünde, şarap kadehi bunu yapmak için yeterli olurdu. Ama yine de... işte buradayım.

Elimde tepsiyle burada dikilen bir aptal gibi hissediyorum ama oturursam daha da aptal hissedeceğime eminim, bu yüzden ayakta durmaya devam ediyorum. Tavır kataloğumu geliştirirken, yoğun, talepkar bir pislik işerken bir banketin yanında garip bir şekilde durma kategorisini bir şekilde kaçırdım.

Gideli çok olmadı ama sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. Köşeden döndüğünü görünce o kadar rahatladım ki biraz sarktım. Ama yüzündeki memnun ifadeyi yakalayınca hemen toparlanıyorum.

Benimle oynuyor. Nedenini bilmiyorum ama bundan çok eminim.

Bu beni o kadar sinirlendiriyor ki onunla konuşmak için kendime güvenemiyorum. Patronumun bir arkadaşı ve ilk Cuma gecemde kendimi kovduramam. Ama masasına doğru, sanki masayı ona sunuyormuş gibi iğrenç bir jest yapmaktan da kendimi alamıyorum. Sonra tepsimi kolumun altına sıkıştırıp çıkıyorum.

Boşları toplamak ve yeni siparişler almak için odanın etrafında bir tur atarken, gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Bara varıp ona doğru baktığımda ise beni değil Carmen'i izlediğini görüyorum.

Oh.

Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum. Ayrıca hayal kırıklığına mı uğradım?

Ne oluyor be? Kafamı nasıl bu kadar karıştırdı? Çok az konuştuk ve tam bir pislikti. Rahatlamış olmalıyım.

Silkindim. Meşgulüm. Babasının olmayan bir parayı harcayamayacak kadar genç bir adam için Negroni hazırladım. Çok sarhoş ve sinir bozucu derecede geveze, ama bana bu içki hakkında verdiği tarih dersini umursuyormuş gibi davranıyorum. Onu tatmin etmek için fazla bir şey gerekmiyor.

Oh, harika, bunu bilmiyordum.

Hah.

Vay be.

Adam şu anda kendini çok iyi hissediyor.

İnsanları sevmememin bir nedeni de bu. Hiçbir şey Gerçek.

Bazen vücudumu bir araba ve ben de içinde bir yolcu gibi hissediyorum. I Direksiyonu çeviriyorum ve dönüyor. Frene basıyorum ve duruyor. Etrafta dolaşabiliyorum. Ön camdan görebiliyorum. Ama ben yokum. Gerçekten orada değilim.

Bazen de sinirleniyorum. Neredeyse bunu tercih ediyorum çünkü sanki her şey bir anlığına gerçek oluyor. Ama sonra geçiyor ve daha da kötü hissediyorum. Kimse kızgın olduğunuzu görmediğinde, kimse umursamadığında, daha da yalnızsınız.

Vücudum geriliyor, içgüdülerim ben onu görmeden yaklaştığını kaydediyor. Dante'ye iki kez bakarken garip bir şekilde duraklayan sarhoş serseriye çarpıyor. Adam Negroni'sini topluyor ve gidiyor.

Dante boş şarap bardağını cilalı barda kaydırıyor. Onu alıp altındaki küvete koyuyorum.

"Aynı mı?" diye soruyorum.

O kara gözler resmen içime işliyor. Belki de bu yüzden yüzüm ısınmaya başlıyor?

"Rafael'e sen mi yaklaştın yoksa o mu sana yaklaştı?"

Ne oluyor lan? Bu adam neden normal ve idare edilmesi kolay biri olamıyor? "Burada bir iş istedim, eğer kastettiğin buysa."

"Hmm," diye mırıldanıyor ve sanki ses vücudumda titreşiyor.

Bu gece ikinci kez, bu his taşaklarımda son buluyor.

Tamam, belli ki bu adama karşı bir tepki veriyorum. Nedenini bilmiyorum çünkü bu daha önce hiç başıma gelmemişti. Hoşuma gitmiyor. Ne yapacağımı bilemiyorum.

Saylor beni kurtarmaya geliyor. "Yeni personelime sataşmak yok, Dante," diye şakacı bir şekilde azarlıyor. "Bunu sevdim."

Beğendi mi?

Hayır, hemen kendime söylüyorum. Bu sadece insanların söylediği bir şey. Gerçek değil.

Dante onun yorumuna sırtıyor. Genelde erkekler sırttığında, bu onları danganak gibi gösterir. Ama *bu* suratta? Seksi görünüyor. Seksi ve tehlikeli.

Evet, bir *erkeği* seksli olarak düşündüğümün farkındayım ama... öyle. "Rafael aşağıda mı?" diye soruyor.

Alt katta seks kulübü var. Henüz görmedim. Görmek isteyip istemediğime karar veremedim. Bir yandan, insanlar yatakta daha fazla sır dökme eğilimindedir. En azından filmlere göre. Diğer yandan, orada kendimle ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum.

Bakire falan değilim. Ben sadece... Bilmiyorum. Pek ilgimi çekmiyor. İnsanlar için neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum.

Saylor, "Evet, aşağıda," diye cevap verdi. "Gidip onu getirmemi ister misin?"

"Sadece onunla konuşmam gerektiğini söyle." Bunu söylerken Dante'nin gözlerinin bana kayması, Rafael'le benim hakkımda konuşmak istediğini düşündürüyor.

Beni kovdurmak için mi? Kaba mıydım? Belki de masasına doğru sirk ustası hareketi yapmamalıydım.

Hay sikeyim.

Saylor buzdolabından kızılıcak suyunu alıp bir Cosmo hazırlamaya başlıyor.

"Onu arayabilirsin. Ya da mesaj atabilirsin. Normal bir insan gibi."

Oh, güzel. *Ayrıca* onun normal olmadığını düşünüyor.

Normal olduğumdan değil. Ama onun normal olmayışı farklı. Biraz...

korkutucu. "Tristan, bana iki martini bardağı getir," diyor Saylor.

Sersemliğimden sıyrılıyorum ve bir moron gibi kıpırdamadan durduğumu fark ediyorum.

"Tristan," diye mırıldanıyor Dante sessizce, sanki adımı deniyor, dilinde yuvarlıyor.

Ürperiyorum. Kafamı kaldırıp bakmam bir saniye sürüyor. Baktığımda çoktan bardan uzaklaşmıştı. Gidiyordu.

Özel çıkışa kadar onu takip ettim. O kadar iri bir adam için, gerçekten sinsice dolaşıyor. Sessiz. Kurnaz. Lanet bir panter gibi.

"Dünya'dan Tristan'a," diyor Saylor.

"Kahretsin. Özür dilerim." Martini bardaklarını ona uzattım.

İşe koyuluyorum. Lush'ta cuma gecesi. Zenginlerin yakacak parası ve dökecek dedikodusu var. Sofistike barmen rolümü sergilemek için üç saatim daha var.

Bundan zevk alıyorum. Bunun temelde özel bir Latin pop konseri olması zarar vermiyor. Carmen muhteşem.

Yine de bir şeyler eksik. Bir parçamın nasıl uyandığını, canlandığını fark etmemiştim... ta ki rahatsız edici derecede çekici bir pislik kapıdan çıkıp beni aniden uyanık ama yalnız bırakana kadar.

İKİ Dante

Pek bana göre bir yer olmadığı için beni Lush'a çeken şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Muhtemelen Rafael'dir. Garip ve zor bir ilişkimiz var. Ortak geçmişimiz yüzünden birbirimiz hakkında çok şey biliyoruz. Bu yüzden onu görmek bir tür zorunluluk ve pek de hoş bir zorunluluk değil.

Ama bu gece beni buraya çeken şey Rafael değil. Bu yeni bir dürtü. Yeni bir saplantı.

Rafael'le çoktan iddiaya girdim, ama yeni *barmen* Tristan -Zaten onun tipi değil.

Rafael çok çalışmayı sevmez ve Tristan da kesinlikle çok çalışacak.

Ama benim istediğim de bu.

Çünkü gözlerindeki o meydan okuma? Boyun eğmek için kendi bariz arzusuyla savaşıma şekli? Sikimi çok sertleştiriyor.

Benden etkileniyor ve bu konuda ne yapacağını bilmiyor. Bundan hoşlanmıyor.

Avlanırken genelde çok sabırlı olurum ama bu gece zorlanıyorum. Tercih ettiğim bankette oturuyorum, tüm kapıların en iyi manzarasını sunan bankette. Chianti'm dokunulmamış. Genelde yudumlamayı başarıyorum ama bu gece çok gerginim. Öyle görünmüyor olabilirim ama öyleyim.

Teklifimi reddedeceğinden endişeleniyorum - çünkü böyle bir şey olursa ne yapacağım konusunda endişeliyim.

Ahlaki pusulam bozuldu. Neredeyse hiç empatim yok. Onun yerine kurallara ihtiyacım var. Bir sözleşme bana bunu sağlayacaktır, ama ona henüz bir sözleşme teklif edemem. Önce onu daha iyi tanımam lazım. Gerçek onu.

Birçok kişinin gerçek Tristan Marshall'ı tanıdığından şüpheliyim. Çok az insan derinlemesine bakar ve o mükemmel bir aktördür.

Ama dün gece maskesi düştü. Tamamen farklı bir insan gördüm. Öfkeli ve meydan okuyan ama aynı zamanda tamamen kaybolmuş biri. Bağlantısız.

Dün gece etrafta dolaşıp içki dağıttı ve sipariş aldı. Bu gece Saylor'la birlikte barda kalıp diğer erkek barmenlerden birinin

yerde çalışmak. Benim yüzümden olduğunu biliyorum. Bakışları düzenli olarak benim bulunduğum bölüm hariç odanın her bölümünü tarıyor. Benden kaçıyor.

Tekrar bara gidebilirim ama güvende olduğunu düşünmesini tercih ederim.

Bir eliyle kokteyl çalkalayıcısını çalıştırırken diğer eliyle de bir şişe votka almasını izliyorum. Votkayı Saylor'a o küçük gösterişlerinden biriyle uzatıyor. O da bir profesyonel gibi şişeyi çeviriyor ve dolduruyor. Adam ona hayali bir şapka çıkarır. Kız bayılır.

Evet, adam iyi.

Sahneden yayılan caz-blues füzyonu için bu gece ışıklar düşük ve serin. Tristan bu havaya biraz daha sert tavırlarıyla ayak uyduruyor. Açık mavi gömleğinin üzerine siyah bir papyon ve pantolon askısı takmış. Pantolonunu ya da ayakkabılarını göremiyorum ama eminim onlar da diğerleri kadar pahalı ve iyi seçilmişlerdir.

Nerede yaşadığını gördüm. Bu kıyafetlere parası yetmez. Başka biri olsa kredi kartı borcu olduğunu düşünürdüm ama onun pürüzsüzlüğü ve taklitçiliğiyle mi? O kıyafetler çalıntı.

Tanrım, onun katmanlarını soyamak için sabırsızlanıyorum.

Rahatlamaya başlıyor. Onunla uğraşmayacağımı düşünüyor.

Saylor son cin şişesini doldururken Tristan'a bir şeyler söylüyor. Başını sallıyor, bir dizi anahtar alıyor ve özel merdivenlere yöneliyor.

Ben de banketten çıkıp onu takip ediyorum.

Merdivenlerde sessizim, gizlice dolaşmaya alışkınım. Kapının kilidinin açıldığını duyana kadar geride duruyorum. O mahzene girdikten sonra, akılsızca kapıyı açık bırakarak, arkasından sinsice yaklaşıyorum.

Onu şişe sıralarını tararken buluyorum. Onun görüntüsünün tadını çıkarmak için bir saniyemi ayırdım. Harbiyeli mavi pantolonu ve siyah pabuçları, jartiyerleri ve papyonuyla çok şık görünüyor. Benden daha zayıf ama fit, sanki koşuyormuş gibi. Yüzü yakışıklılığın güzel tarafında. Açık kahverengi saçlarının şık bir şekilde dağılmış, dokulu tepesi yüzüne sinirli, seksi bir görünüm katıyor, sanki bir kolonya reklamına aitmiş gibi.

Yaşadığı yere kesinlikle uymuyor. Benim evimde çok daha iyi görünürdü.

Cin ararken bana gerçek yüzünü bir kez daha gösteriyor çünkü yalnız olduğunu düşünüyor. Rolünü bıraktı. Alt dudağını dişleriyle endişelendiriyor. Vücut dili yumuşadı.

Neredeyse mırıldanacaktım. Dün gece onu kesinlikle doğru okumuştum. "Bir raf yukarı," diyorum.

"Siktir!" diye bağıyor, öcü görmüş gibi zıplarken sesi yükseliyor. Öcü gibiyim.

Gözleri çıkışı bulmak için benden uzaklaşıyor. Çıkışı engellediğimi fark ediyor ve sertçe yutkunuyor. Tehlikeli olduğumu biliyor. Güzel.

"Nesin sen..." Ben ona doğru sinsice yaklaşırken sözünü kesiyor. "Gerçekten neyim ben? Bilmek isteyeceğini sanmıyorum." "Demek istediğim-"

"Ne demek istediğinizi biliyorum ve sanırım ne yaptığım çok açık."

"Ne istiyorsun?"

"Bence bu da çok açık."

Tekrar sertçe yutkunuyor. Tanrım, boğazının böyle hareket etmesine bayılıyorum. Dişlerime orada ihtiyacım var. Bunu hissetmeye ihtiyacım var.

"Benim için açık değil," diyor nefes nefese.

Ona sokuluyorum ama o geri adım atmıyor. Saylor'un elinde gördüğüm cin markasına uzanıyorum. Göz hizasındaki rafa götürüyorum.

Ona bakmıyor. Ela gözleri bana sabitlenmişti. Temkinli. Kafası karışık. Bunun ne hakkında olduğundan gerçekten emin değil.

"Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmadın, değil mi?" diye soruyorum. Bu fikrin beni heyecanlandırıldığını inkâr edemem. Tamamen yeni hisler yaşarken onu izleyeceğim. Vücudunun nasıl hissedebileceği hakkında hiçbir fikri yok.

Sorundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor ama cevap da vermiyor. Gözlerindeki şaşkınlık başka bir anlam katmanını ortaya çıkarıyor.

Hınzır bir gülümseme dudaklarımı büküyor. "Ah. İlgilendiğini hiç fark etmemiştin. Şimdiye kadar."

"Ben-"

Ağzımı kulağına götürüyorum ve dudaklarımın onu okşamasına izin vererek fısıldıyorum, "Vücudunun senin için neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrin yok. *Benim* vücudumun senin için neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrin yok."

Titriyor ve sonra beni itiyor. Yine de deniyor, ama ben buna hazırım, bu yüzden elleri göğsümde bitiyor, parmakları yeleğimin ince yününden hafifçe içeri giriyor. Onu kendi etrafımda döndürme ve kıcını sert sikime doğru çekme isteğimi bastırıyorum. Onu yavaşça alıştırmam gerekiyor.

Dudaklarım hâlâ kulağında. Dişlerimle kulak memesini çekiştiriyorum. O kadar sert titriyor ki içime doğru devriliyor.

"Bu ne lan," diye mırıldandığını duyuyorum kendi kendine. Saçları çenemi okşuyor.

Sonra geri çekiyor. Ben de buna hazırım, bu yüzden rafa çarpmadan önce onu yakalıyorum. Yine de çarpıyor. Birkaç şişe sallanıyor. Onu bıraktım ve geri çekildi. Gözleri kocaman ve vahşi, siki de pantolonunun ön kısmına gözle görülür bir şekilde bastırıyor.

Şehvetin yükselişiyle gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum.

Sırtı duvara çarptı. "Anlamıyorum... Neler olduğunu anlamıyorum."

Ona hınzır gülümsememi veriyorum. "Bir yolunu bulacaksın."

ÜÇ Tristan

Lush'ta bir Cuma gecesi daha ve geçen hafta sonu beni mahzende köşeye sıkıştırdığından beri Dante'yi görmedim. Anlayacağımı söylemişti ama anlamadım. Bunun dışında, evet, görünüşe göre ondan etkileniyorum.

Ondan hoşlanıyor olabileceğim fikrini kabullenmek için neredeyse bir haftam vardı.

... ne, biseksüel mi? Eşcinsel mi? Bu beni rahatsız etmiyor, ama hala kafam karışık. Bu konuda ne yapmam gerekiyor?

Kadınlarla nasıl çıkılır onu bile bilmiyorum. Erkeklerle nasıl çıkılacağını bilmediğimden eminim. İstiyor muyum ki? Erkeklerle seks yapmak istiyor muyum?

Bir tür test olarak biraz gey pornosu izledim. Beni sertleştirdi. Kendimi okşamaya başladım. Ama zihnimde farklı bir senaryo canlandırabilmek için ekranı kapatmak zorunda kaldım.

Mahzeni hayal ettim. Dante'nin pantolonumun içine uzanıp sikimi kavradığını hayal ettim. Kendi elim yerine onun elinin beni okşadığını hayal ettim. Onun beni becerdiğini hayal etmedim çünkü açıkçası bu benim deneyimlerimin hayal edemeyeceğim kadar dışındaydı. Ama bana otuz bir çektiğini düşünerek oldukça sert bir şekilde boşaldım.

Kahretsin, şu anda bunu düşünemem. Teslim etmem gereken kirli bir martini var ve Lush'ın içinde ereksiyon halinde dolaşmak istemiyorum. Özellikle de patronum buradayken.

Rafael'in beni fark edeceğinden değil. Piyano çalıyor. Emin olacak kadar müzikten anlamam ama sanırım klasik bir şeyin caz versiyonu gibi bir şey. Müthiş bir şey.

Anlamadığım şey şu: Neden ondan etkilenmiyorum? Objektif olarak konuşursak, Rafael son derece çekici. İç çamaşırı mankeni gibi görünüyor. Dalgalı siyah saçlarından alaycı gülümsemesine ve her şey bir dansmış gibi hareket etmesine kadar onunla ilgili her şey seksi. Gösterişli de. Bu gece, siyah deri pantolon ve kan kırmızısı bir düğmenin üzerine koyu kırmızı bir korse yelek giyiyor.

Belki de Dante'ye verdiğim tepki bir kerelikti. Yani, iki kez. Mastürbasyon yaptığımı da sayarsan, sanırım üç.

Ve o tam bir pislikti! Beni böyle köşeye sıkıştırması? Ne sikim bir hareket. Sonra ortadan kayboldu.

Ondan sonra uzun bir gece oldu.

Ve diğer açık günlerimiz olan Çarşamba ve Perşembe günleri de gelmedi. Aslında biraz kızgınım.

Bunun aptalca olduğunu biliyorum. Sadece davranışları büyük bir tehlike işareti değil, biz bir şey değiliz. Ve bu kadar baskın olmasından nefret ediyordum!

Beni bir bakışıyla çağırabileceğini, köşeye sıkıştırabileceğini ya da kulağıma her ne yaptıysa... yapabileceğini düşündüren neydi?

Mahzende yaşadığım şoku atlatır atlatmaz sikim kalkmaya başlamıştı ama ağzını kulağıma dayadığında o kadar sertleştirdim ki ne yapacağımı bilemedim. Ne istediğimi bilmiyordum. Sanki bedenimi ele geçirmişti.

Sanırım bu onun için sadece bir oyundu, görünüşe göre ilgisini kaybettiği bir oyun.

Beni çoktan unuttu. Hayatına devam etti. Tam bir pislik.

Hay sikeyim. Odanın yanlış yerindeyim. Kirli martini straplez elbiseli sarışın kadına gidiyor. Keskin bir dönüş bariz olurdu, bu yüzden kasıtlıymış gibi yoluma devam ediyorum, ama Rafael'in mavi-gri gözleri hâlâ piyanodan yukarı kayıyor. Sanırım görüldüğünden daha fazla dikkat ediyor.

Bir şekilde soğukkanlılığımı toparlıyorum ve martiniyi beklenen ağırbaşlılıkla sunuyorum.

Tam kendimi toparladığım için kutluyordum ki, siktir, siktir, siktir, o geldi. Bunu nasıl yapabiliyor? O bir ninja mı? Sanki ben bakmıyorken oraya ısınlanmış gibi kendi tercih ettiği banketinde oturuyor. Bir kolunu arkaya doğru uzatmış.

Sakin davranmak ve onu fark etmemiş gibi bara dönmek aklıma bile gelmiyor. Sofistike bir havayı korumaya çalışıyorum ama doğruca onun masasına gidiyorum.

Bu gece siyah yeleğinin altına beyaz bir gömlek giymişti. Çok şık görünüyor. Yüzündeki bazı detayları unutmuşum. Yüksek elmacık kemikleri ve harika bir çene hattı var. Hatırladığımdan daha zayıf. Sanırım onun hakkındaki izlenimim o kadar fiziksel bir baskınlıktı ki, zihnimde gerçekte olduğundan daha uzun ve hantal görünüyordu. Yapılı olmadığından değil - *öyle ama* bir tank değil. O... mükemmel.

"Kırmızı açık yok," diyorum ona.

Keskinliğim karşısında başı eğildi. Ağzının köşesi çekildi. "Kızgınsın."

Sanki hoşuna gidiyormuş gibi mırıldanıyor.

"Bir şeyler açabiliriz. Önemli bir şey değil."

"Anladın mı?" diye soruyor.

Burun deliklerimin açıldığını hissedebiliyorum. Geçen hafta sonu olanları kabul etmesinin beni rahatlatacağını düşündüysem yanılmışım. Daha önce olduğumdan daha da kızgınım. Beni kandırdı ve altı gün boyunca ortadan kayboldu.

"*Seni* kesinlikle anlamadım." Bunu bir suçlama olarak keskin bir şekilde söylüyorum ama nedense daha çok bir itiraf gibi geliyor.

Gözlerinde karanlık bir şey dolaşıyor. "Deneme bile."

"Peki ne istiyorsun?"

Bunu beni mahzende köşeye sıkıştırdığında sormuştum. O zaman soruya cevap vermemişti ama bu gece "*Seni*" diyor.

Şaşkın şaşkın ona bakıyorum.

"Bunu anlamakta neden zorlanıyorsun?" diye soruyor.

Hayatım boyunca hiç kimse beni istediğini söylemedi.

Belki de bu gerçek acınası yüzümden okunuyor çünkü Dante düşünceli bir ses çıkarıyor ve soruyu uzatmıyor.

Hâlâ ona bakıyorum. "Benimle... birlikte olmak mı istiyorsun?"

Ben kelimeyi atladım ama o atlamadı. "Evet, seni becermek istiyorum. Ama bu o kadar basit olmaz."

Sik kelimesini duyunca, vücudumdaki sıcaklık doğrudan sikime geçiyor.

"Ben... Ne demek istiyorsun?"

Gözleri yanımdan geçip gidiyor. Sertleşiyorlar. "Bunu daha sonra konuşmamız gerekecek. Bara geri dön, Tristan."

"Ne-"

"*Şimdi*."

Keskin komutla sarsılıyorum, kendimi durduramadan itaat etmek için dönüyorum. Öfke beni yakıyor ve geri dönüyorum. Tepsimi masasına çarpma ve onu açıklama yapmaya zorlama dürtüsüyle kolum seğiriyor. Sonra Lorenzo-Capelli'nin bana doğru geldiğini görüyorum. Aslında Dante'nin yolunda yürüyordu.

Kalbim yerinden fırladı. Capelli şık, gümüşü gri bir takım giyiyor. Tuzlu ve biberli saçlarının yan kısmı jilet gibi keskin ve sert yakışıklı yüzünde kendini beğenmiş bir güven var.

Dante'den bir hırıltı, gerçek bir hırıltı yükseliyor. Ona bakıyorum. Gözleri Capelli'ye kilitlenmişti, sonra sert bir uyarıyla bana kaydı.

Her zamanki çalışılmış yürüyüşümle bile uğraşmadan bara doğru ilerliyorum. Vay anasını.

Barın arkasında ona katıldığımda Saylor bana sinirli bir bakış atıyor. Geride kalıyor ve bu benim hatam. Az önce sipariş edilen Pisco Sour'u karıştırarak gönlünü alıyorum. Yumurta akına karşı bir zaafı var.

Ben çalışırken, gözüm Dante ve Capelli'nin üzerinde. Capelli oturmadı. Konuşuyor ve yüzünde hâlâ o kendini beğenmiş ifade var. Dante kımıldamadı. Bir kolunu hâlâ banketin arkasına uzatmış durumda. Diğer elini masanın altında göremiyorum. Neredeyse bir silahı olup olmadığını merak edeceğim. Capelli'ye öyle bir şiddetle bakıyor ki, bana bakarkenki hali sanki şefkatliymiş gibi görünüyor. Adam kızgın. Arkadaş değiller.

Yine de birbirlerini tanıdıkları belli.

Burbonu doldurup sek bırakıyorum ve barın arkasından sıvışıyorum. Bu performanstan en iyi şekilde yararlanmaya kararlı bir şekilde tüm pratik yeteneğimi derinlere kazıyorum.

Dante'nin masasına vardığımda, içkiyi çalışılmış bir duruşla sunarken bana ters ters bakıyor. Capelli'den, "Bunu bir düşün, Adesso" sözlerini duyuyorum.

Muhtemelen kardeşimin kaybolmasından sorumlu olan adama dönüyorum. Kirli görünüyor. Kirli hissediyor.

"Efendim?" Soruyorum. "Size bir şey getirebilir miyim?"

Dante'nin gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyorum. Capelli sırtıyor. "Hayır, evlat.

Ben kalmıyorum."

Çenemi eğiyorum ve gitmekten başka çarem kalmıyor. Boşları ve yeni bir cin tonik siparişini toplamak için odada bir tur atıyorum.

Rafael hâlâ piyanoyu çalıyor olsa da gözlerinde çelik gibi bir şeyle Dante ve Capelli'yi izliyor.

Heyecanlanmama rağmen kalbim korkuyla çarpıyor. Burada işe girmek iyi bir hamleydi. Burası hakkında haklıymışım. Tabii ki, birkaç kelime konuşmayı yakalamak, kardeşim hakkında bir şey öğrenmekten çok uzak, ama yine de.

Cin tonik içmeye başladığım sırada Capelli gidiyor. Dante'ye bakıyorum ve gözlerinin bana kilitlendiğini görüyorum. Ürperiyorum.

Rafael piyanoyu bırakıp kayıtlı bir müzik açıyor. Bankette Dante'ye katılıyor ama konuşmuyorlar. Tuhaf.

Bir durgunluk olduğuunda, mola veriyorum. Buna ihtiyacım var. Çok gerginim ve dikkatleri üzerime çekmemek için sakinleşmem gerekiyor.

Mola odası, deri bir kanep ve sehpayla tamamlanmış gerçek bir salon. Duvarlar koyu kırmızıya boyanmış, duvarlara asılı seksi siyah-beyaz fotoğraflar için mükemmel bir fon oluşturuyor. Çoğunlukla erkek fotoğrafları. Eller. Boğazlar. Dönmüş bir baş. Her şey yarım yamalak görünüyor. Saylor bana onları Rafael'in çektiğini söyledi. Alt katta daha erotik olanları olduğunu söyledi.

Kendimi duş ve güzel havlularla dolu banyoya kapattım. Burada bile hiçbir masraftan kaçınılmamış.

Banyodan çıktığımda, Dante tam karşımdaydı. Aslında kanepenin yanında ama kara gözleri bana öyle bakarken, sanki çok daha yakınmış gibi geliyor. Burbon bardağı elinde. Selam verir gibi kaldırıyor, dudaklarına götürüyor ve fondip yapıyor. Yutkunurken boğazını izliyorum. Bir erkeğin yutkunurken boğazının ne kadar seksi görünebileceğini nasıl fark etmemişim?

Dante bardağı deri koltuğun yanındaki masaya bıraktığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Kapattığı kapıya bakıyorum. Başını sallıyor.

Bana doğru adım attığında, içgüdüsel bir adımla banyoya geri dönüyorum. Bileğimden tutup beni kendine doğru çekiyor. Tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorum ama bir şekilde beni kanepenin arkasına yatırıyor. Kıçımı tokatlıyor.

"Hey!" diye bağıriyorum, anında öfkeleniyorum. "Ne oluyor lan!"

Kanepeden kalkmaya çalışıyorum ama beni garip bir güreşçi tutuşu gibi bir şeye sokuyor. Kıç yanağımın acıdığı yere iri, sert bir el yerleşiyor ve masaj yapıyor.

"Bu çok yaramazcaydı," diye gürlüyor kulağımın dibinde. Ürperiyorum. Nedense sikim sertleşti.

"Ne yaptığını bilmiyorum!" İkinci, daha sert tokatta inliyorum. "Bırak beni, seni lanet psikopat!"

Bana bir tokat daha atıyor ve sonra o noktayı yatıştırıyor. Gözlerim yaşıyor. Nefes nefese kalıyorum. Korkuyorum. Ve o kadar tahrik oldum ki kendimi tanıyamıyorum. Ne haltlar dönüyor?

"Bunun sonuçları olmayacağını mı düşündün?" "Ne için?" Nefes nefese kaldım.

"Sırf emrimi reddedebilmek için bana dört yüz dolarlık bir içki ısmarlamana değdi mi?"

"Değmezdi..." Sözümü kesiyorum. Kahretsin. Ona 400 dolarlık bir içki ısmarladım.

Bu benim maaşımdan kesiliyor. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Birinci ders: Erkeklerle içki ısmarlama. Ne benim için, ne de başkası için." Eli bacağımın arkasını kığımın hemen altından kavırıyor. Başparmağı kıçıma doğru bastırırken elektrik kanımdan geçip doğrudan sikime ulaşıyor. "Anlıyor musun?"

O kadar sert nefes alıyorum ki başım dönüyor. Ona cevap veremiyorum çünkü inlememek için kendimi zor tutuyorum.

"Buna geri döneceğiz," diyor. "İkinci ders daha önemli.

Sana bir şey yapmanı söylediğimde yapacaksın."

Beni tekrar tokatlamak için kalçamdaki tutuşunu bırakıyor. Haykırıyorum. Ne oluyor lan? Ne oluyor lan?

Acıyı yatıştırıyor. Sonra eli kığımın çatlağı boyunca kayıyor. Alışık olmadığım bu dokunuş karşısında nefesim kesildi. Pantolonumun ve külotumun içinden bile parmaklarının deliğimin üzerinde kaydığını hissediyorum. Deliğime bastırıyor, sonra da pantolonumun üzerinden şişmiş taşaklarımı okşuyor.

"Siktir," diye nefes nefese kaldım. "*Kahretsin.*"

Taşaklarım masaj yaparken yumuşak, derin bir sesle "Mmm," diye mırıldanıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, bu his karşısında şok oluyorum, durmasını mı yoksa devam etmesini mi istediğimden emin değilim.

Derin bir nefes alıyor ve geri çekilerek beni serbest bırakıyor. Kanepeye doğru sarkıyorum.

"Bir sözleşme olmadan daha ileri gidemem." Sesi hırıltılı ama gergin. "Yarın," diyor kısaca, ama ben bunları algılayamayacak kadar bunalmış durumdayım.

O giderken kafamı kaldırmıyorum. Kapının açılıp kapandığını duyduğumda bile yüzümü deriye bastırmaya devam ediyorum. Sadece nefes alıyorum. Sonra ayağa kalkıp banyoya dönüyorum.

DÖRT Tristan

Yarın dedi ama onu bütün gece görmedim ve neredeyse kapanmak üzere. Sözleşme derken ne demek istedi?

Endişeliyim. Terliyorum. Midem bulanıyor.

Saylor tepsimi alıp "Ben teslim ederim" diyene kadar iyi idare ettiğimi hissediyordum. Bir Domuz Düdüğü koyar mısın?"

"Tabii. Teşekkürler."

Geri döndüğünde sükunet içindeydik. Bardakları sıralamaya başladık.

"İyi misin?" diye sordu.

"Ne? Evet. Tabii ki iyiyim."

"Sadece... başlangıç için en iyisi o olmayabilir." Yüzüm alev alev yanıyor. "Aman Tanrım."

"Dante tam olarak," diye omuz silkiyor, "normal değil. Ve bu yeni bir şey, değil mi? Senin için?"

Bütün bunlar nasıl belli oluyor? Alnımda "*Hiç sikilmedim, denemek istiyorum*" yazan bir damga mı var?

Ama buna değinmek istemiyorum, o yüzden sadece "Normal olmadığının farkındayım" diyorum.

Ne de olsa normal insanlar sizi köşeye sıkıştırıp kulağınızı ısırmaz. Normal insanlar sizi kanepeye yatırıp tokatlamaz.

Saylor iç geçiriyor ve başını sallıyor. Göz ucuyla ona bakıyorum, bunun neyle ilgili olduğunu merak ediyorum. Son çağrıya kadar anlamıyorum. Gitme vakti geldi. Kapatıyorum, bu yüzden son birkaç gece için kalacağım ve sonra paramı çekeceğim.

"Numaram sende var," diyor çantasını omuzlarken. "Evet, ama bu bende var. Dün gece bana yol göstermiştin." Gözlerini deviriyor.

"Beni öldürüyorsun, patron."

Göz kırpıyorum.

"İş dışı şeyler için kullanabilirsin," diye vurguluyor.

Hâlâ biraz şaşkınım ama sanırım bir şeye ihtiyacım olursa onu arayabileceğimi söylüyor. Onu bir arkadaş olarak mı arayacaksın? Boğazım biraz sıkılıyor. Ben de

Bunu mu demek istediğini sormaya utandığım için sadece başımı sallıyorum.

Herkes gittiğinde son bardakları toplayıp bulaşık makinesine yerleştiriyorum. Masaları ve barı siliyorum. Parayı çekiyorum.

Kahretsin, depresyondayım. Daha önce fark etmemiştim ama şimdi yalnız olduğum için, maske takacak kimsem olmadığı için, o tanıdık sıkıntıyı hissediyorum.

Bu fiziksel bir his, sanki içimde bir ağırlık varmış gibi. Ya da içinde dolaştığım bir araba gibi hissettiğim bedenimin benzini bitmiş gibi. Bir yere gitmenin ne anlamı var? Gidecek hiçbir yer yok.

Hiçbir şey gerçek değil. *Kimse* gerçek değil. Saylor iyiydi ama bunun ne önemi var ki? Hiçbir anlamı yok. Koruyucu aile sistemindeki bazı insanlar da iyi, ama siz sadece onların hayatından geçip giden başka bir insansınız. Sonunda oldukça anlamsız.

Bu hayatla ilgili kabullenmeye başladığım bir şeydi ama lanet olası Dante içimde bir şeyleri uyandırdı. O yanımdayken *canlıyım*. Genelde öfkeliyim ama o anlarda gerçekten bir şeyler hissediyorum ve o da bunu karşılıyor. Onunlayken her şey mevcut ve gerçek.

Ama sonra yine gidiyor.

Biri için bir şey ifade ettiğinizi, sizinle gerçekten ilgilendiklerini düşünmek bir hatadır. İlgilenmiyorlar. Siz sadece yoldaki başka bir arabasınız ve onlar başka bir yere gidiyor.

"En son ne zaman yemek yedin?"

"Siktir!" Kalem elimden uçup gitti.

Bara doğru yürüyen Dante'ye ters ters bakıyorum. Bir elinde bir dosya klasörü vardı. Diğer elinde ise sokağın aşağısındaki lüks bir suşi restoranından aldığı paket servisi olan bir poşet taşıyor. Açıkçası, orada hiç yemek yemedim, ama her zaman önünden geçerim. Çantanın içinde bir sürü kutu var. Barın üzerine koydu.

Siyah V yakalı bir tişört ve siyah kot pantolon giyiyor. İlk defa kollarını görüyorum. Oldukça belirginler. Güçlü ama hantal değil. Tişört göğsünün hatlarını belli ediyor.

Erkek vücudunu çekici bulduğumu neden daha önce hiç fark etmediğimi hala anlamıyorum. New York'taki tek fit erkek o değil ya.

Belki de bana Dante'nin baktığı gibi bakan tek kişi o olduğu içindir. Dikkatle. Neredeyse... sahiplenici bir şekilde.

Şu anda bana böyle bakıyor ve vücudum farkındalıkla karıncalanıyor. Kasıklarımda ısı ve basınç oluşuyor. Şimdiye kadar ona verdiğim en hızlı tepki bu. Dün gece bana yaptıkları yüzünden mi, beni o kanepenin üzerine eğdiği için mi? Bana dokunma şekli. Bana şaplak atma şekli. Yoksa

O kıyafetlerin içinde çok seksi görüldüğü için mi? Yüzü bile daha seksi. Daha az iş, daha çok erkek.

Ve yine de o çok iş gibi dosya klasörü var. O da ne öyle? "Tristan," diyor dikkatle. "En son ne zaman yemek yedin?"

"Um ..." Hatırlamaya çalışıyorum ama tek düşünebildiğim onun derin ve ciddi sesinde adımın nasıl duyulduğu. Kahretsin, sertleşiyorum. Lanet olsun.

"Boş ver. Benimle yiyeceksin." Çantayı boşaltmaya başladı. "Ne seveceğini bilmiyordum, o yüzden birkaç şey aldım."

Dengem o kadar bozuldu ki ne yapacağımı bilemiyorum. Sonra karanlık gözleri gelip benimkilerle buluşuyor. Neden bilmiyorum ama her şey yerine oturuyor. Derin bir nefes alıyorum.

"Bırak da şunu bitireyim." diyorum.

Başını sallıyor ve paket servis kaplarını yerleştirmeye devam ediyor. Kalemimi alıyorum ve temizlik ekibi için yazdığım notu bitiriyorum.

Dante barın etrafında yürüyor. İki bardak alıp daha önce de yaptığı gibi lavaboda dolduruyor ve bana Rafael'in arkadaşı olduğunu hatırlatıyor.

"Başka bir şey ister misin?" diye soruyor.

"Ha. Hâlâ ödemem gereken dört yüz dolarlık bir içkim var."

Yorumlayamadığım düşünceli bir ses çıkarıyor ve sonra barın diğer tarafına dönüyor. Taburelerden birine oturuyor.

Ben olduğum yerde kalıyorum, acaba gitsem mi diye düşünüyorum. Kalacağımı ima ettiğimi biliyorum ama bu otomatikti. Beynimin mantıklı, mantıklı bir kısmı şimdi devreye girmeye çalışıyor. Saylor bile beni Dante hakkında uyarmıştı ama buna gerek yoktu. Onun tehlikeli olduğunu zaten biliyorum. Onu gördüğüm andan itibaren biliyordum ve o zamandan beri geçen her an bunu daha da kanıtladı.

Mesele şu ki... umurumda değil gibi görünüyor. Gitmek istemiyorum. Dün gece için ona kızgınım ama aslında yaptıklarına mı yoksa yapmadıklarına mı kızgın olduğumu bilmiyorum.

Berbat durumda olduğumu hep biliyordum. Sadece bu şekilde olduğunu bilmiyordum.

Ama kimin umurunda? Çünkü kimsem yok, beni yargılayacak kimse yok.

Barın etrafında yürüyorum ve onun yanında bir tabure alıyorum. "Vay anasını," diye mırıldanıyorum, paket servis kaplarına bakarken ağzım sulanıyor. Sadece suşiyi seçebiliyorum ama başka şeyler de var.

Dante yemek çubuklarıyla işaret ediyor. "Sashimi. Çiğ balık ama güvenli." Suşiyi işaret ediyor. "Bunların hepsi pişmiş." Tekrar işaret ediyor. "Bento kutusu."

Pişmiş seçeneklerden birine uzanıyorum. Çiğ balık yemeyeceğim. Kıkırdıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Yemeğimizi çoğunlukla sessizlik içinde yiyoruz ve ben bundan memnunum. Havadan sudan konuşmayı pek sevmem, belli ki o da sevmiyor. Hem onun gibi biriyle nereden başlayabilirim ki?

Bazı şeylerin ne olduğunu soruyorum. O da bana anlattı. Sanki kültürsüz bir moronmuşum gibi beni küçümsemesini bekliyorum ama öyle değil. Onu anlayamıyorum. Sanki... kibirli ama züppe değil. Çok garip.

Gözlerim sürekli dosya klasörüne gidiyor. Eğer fark ederse, görmezden geliyor.

Şimdiye kadar sadece bir bodega'dan suşi yedim ve şimdi geçmişte yediklerime suşi bile denmemesi gerektiğini hissediyorum. Bu kesinlikle aynı şey değil. Bu inanılmaz. Ve çok güzel. Her bir parçanın ne kadar dekoratif olduğuna inanamıyorum, küçük bir sanat eseri gibi. Ne kadara mal olduğunu hayal bile edemiyorum.

Dante bir kabı bana doğru kaydırıyor. İçinde küçük süslü bir şey var.

"Bu çiğ olanlardan biri değil mi?" Temkinli bir şekilde soruyorum. "Sadece dene, Tristan."

Güçlendirici bir nefes alıyorum. Sanatsal yapıyı bozmamaya çalışarak çatalımla lokmayı kürekle yiyorum. İkinci parçalanmış suşimden sonra yemek çubuklarından vazgeçmiştim. Çiğ balığı -çiğ balık!- ağzıma attım.

Güzel. Çok lezzetliydi. Neredeyse eriyor.

Şaşkınlıkla Dante'ye bakıyorum ve ağzını hafif bir gülümsemenin kapladığını görüyorum. Yüzünde beni izlemekten zevk alıyormuş gibi bir ifade var. Bu bana vücuduma dokunma şekli kadar yabancı.

Bu gece bana hiç dokunmadı. Parmaklarının ucuyla bile. Çok... normal davranıyor. Yani, nispeten. Sabahın dördünde buraya gelip bana sürpriz yaptı.

"Dün gece geldin mi?"

Ve psikopat geri döndü. Ona ters ters baktım. "Ciddi misin?"

Alaycılığım belli ki dikkatinden kaçmış çünkü "Evet, ciddiylim." diyor.

"Neden?"

"Çünkü bu bana senin hakkında bir şey söylüyor."

"Peki neden sana kendimle ilgili bir şey söyleyeyim?"

Görünüşe göre, soracağı kadar soruya cevap vermiş çünkü bana sabit bir şekilde bakıyor. Kalbim çarpmaya başladı. İtiraf etmeli miyim?

Yemek yerken aletim sakinleşmişti ama dün gece banyoya girip duş duvarına boşalana kadar kendi elimi nasıl becerdiğimi hatırlayınca yeniden sertleşmeye başladım. Onu hâlâ içimde hayal etmeye hazır değilim ama arkamda hayal ettim.

"Evet," diye bağırdım, "seni lanet olası pislik."

Memnun olmuş gibi bir ses çıkarıyor. "Aferin oğlum," diye mırıldanıyor. Sikim zıplıyor. "Siktir git."

"Asla olmayacak. Kırmızı listede." "Ne?"

Dosya klasörüne dokunuyor. "Kırmızı liste."

Kalbim küt küt atıyor. Sertçe yutkunuyorum. Dün gece bir sözleşmeden bahsettiğinde beynimin bir kısmı seks sözleşmesini kastettiğini zaten biliyordu, ama lanet olsun. Bu gerçek mi? Gerçekten bir *seks sözleşmesini* mi tartışmak üzereydik?

Dante temizliğe başlarken ben orada donmuş bir şekilde oturuyorum. Boş kutuları alamadıklarımızdan ayırdı. Dolu olanları torbaya geri koyuyor. Sonra boş olanları çöpe götürdü. Barı havluyla siliyor. Bir şey düşürmemiş ama benim bulunduğum bölgede birkaç pirinç parçası var. Utanıyorum. İnsanlarla birlikte yemek yemeye alışık değilim.

Taburesine geri dönüyor ve paket servisi olan poşeti itiyor. Dosya klasörünü barın üzerinden bana doğru kaydırıyor. Kalbim küt küt atarak dosyaya bakıyorum. Çok sıradan görünüyor.

"Nedir bu?" diye soruyorum. "Sanırım biliyorsun." "Bu bir seks sözleşmesi."

"Evet."

"Neden?"

Başka bir kısaltılmış, belirsiz, yararsız yanıt bekliyorum. Çok farklı bir şey alıyorum.

"Seni becermek istiyorum, Tristan. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Spermlerimi içinde ve her yerinde istiyorum. Her zaman benim için hazır olmanı, her zaman beni beklemeni istiyorum. Sesimi duyduğunda sertleşmeni istiyorum çünkü seni nasıl kullanacağımı biliyorsun. Ve seni kullanacağım."

Nefesim daralıyor. Yüzüm ısınıyor. Vücudum ısınıyor.

"Ama sadece kabul edersen. Kurallar olacak. Ve anlamın için sana şunu söyleyeyim: Bunlar senden çok benim için. İşleri belli sınırlar içinde tutmak için."

"Neden..." Sesim soluk soluğa çıkıyor ve soruyu tamamlayamıyorum bile.

"Buna neden ihtiyacım
olsun ki?" Başımı
sallıyorum.

Dante bana doğru eğiliyor. Eli tabureme, bacaklarımın arasına yerleşiyor. Bileğinin iç kısmı taşaklarımı okşuyor. Ağzı boğazıma gidiyor. Dişleri beni sıyrıyor. Titriyorum. O kadar *yakın ki*. Çok güzel kokuyor.

Boğazıma karşı konuşuyor. "Kötü şeyler yapmamak için kurallara ihtiyacım var."

Sertçe yutkunduğumda, boğazımı yalıyor. Tahrik o kadar alevleniyor ki inliyorum. Bu beni ürkütüyor. Daha önce hiç böyle bir ses çıkardığımı duyduğumu sanmıyorum.

Dante'nin dudakları kulağıma doğru ilerliyor. "Sözleşmeyi oku." diye fısıldıyor.

Bedenimi bir ürperti sararken gözlerimi kapatıyorum. Geri çekiliyor. Sersemlemiş bir halde, kendimi sabitlemek için barın kenarına tutunuyorum. Gözlerimi açıyorum. Dosyayı çevirerek açtı.

Son derece resmi görünen bir belgeye bakıyorum. İş gibi. Bir sözleşme.

Resmiyetine rağmen çok uzun değil. Zimba bana ikinci bir sayfa olduğunu söylüyor ama sanırım hepsi bu kadar. Altında ayrı bir belge var.

Tamam. İşte başlıyoruz.

Ne bekliyordum bilmiyorum ama bu o değil. Neredeyse her şey makul. Normal. O kadar normal ki bir belgeye ne gerek var anlamıyorum.

Neden bana kapalı yumruklarla vuramayacağını, yüzüme vuramayacağını ve beni sakatlayamayacağını söyleyen bir şey imzalamamız gerekiyor? Bu bir tür ... anlaşıldı mı?

Birkaç şey gözüme çarptı. Onu beceremem. Ellerimle ya da ağızla sikine ya da kıkına dokunamam. Yani, daha önce hiçbir erkeğin orasına dokunmadım, o yüzden bu fikir bana biraz yabancı ama yine de biraz garip geliyor. Muhtemelen o da benimkine dokunuyor olacaktı. Bu fikir sikime taze bir sıcaklık gönderiyor.

Bir sonraki sayfaya geçiyorum. Kaşlarım kalkıyor. "Bu da ne böyle?"

"Haftalık ödeneğin. Ve kıdem tazminatın."

"Bu çok para." Cevap vermeyince okumaya devam ettim. "Yani *kırmızı* dersem, elli bin dolar mı alacağım?"

"Kıdem tazminatı olarak, evet."

"Tazminat olarak. Yani bitti mi?"

"Evet. Eğer güvenli kelimesini kullanırsan, anlaşmamız derhal biter. Ne yapıyorsam bırakacağım. Sana elli bin dolar ödeyeceğim. İstersen şoförüm Kenzie tarafından evine bırakılacaksın ve beni bir daha asla görmeyeceksin. Seni ne takip edeceğim ne de irtibata geçeceğim."

"Ama bunların hepsi çok normal. Neden güvenli kelimeyi söylemek isteyeyim ki?"

"Bunu anladığını sanmıyorum, Tristan. Bunlar katı sınırlar.

Geri *kalan* her şey, her şey serbesttir."

Ona aptal gibi bakıyorum çünkü bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Bana bir örnek ver."

"Seni becermek istediğimde beceririm."

"Peki ya hayır dersem?"

"İstediğin kadar hayır diyebilirsin. Bağırabilirsin. Çığlık atabilirsin.

Karşı koyabilirsin. Bu beni durdurmayacak."

"Ama *kırmızı* durduracak mı?"

"Evet."

"Ama her şey bitecek ve seni bir daha göremeyeceğim, öyle mi?" "Doğru."

Bu çok garip. "Bana başka bir örnek ver."

Başını sallıyor. "Gittikçe öğrenmek zorunda kalacaksın. Eğlencenin yarısı bu."

"Senin için mi, benim için mi?"

"İkimiz için de, her ne kadar o anda sana öyle gelmese de."

Sözleşmeye kaşlarımı çatıyorum.

"Dudaklarını çiğnemeyi bırak," diye emrediyor hoyratça.

Duruyorum. Bunu yaptığımın farkında bile değildim. "Neden?"

"Çünkü sikimi sertleştiriyor ve sen henüz imzalamadın."

Ona baktım. Dudakları ayrılmıştı. Ten rengi yüzünden kolay kolay belli olmuyor ama gözlerinin koyu yoğunluğundaki bir şey bana tahrik olduğunu söylüyor. Şu anda tahrik olmak tuhaf görünse de ben de tahrik oldum. Çok normal bir belge gibi görünen şey aslında bok gibi rahatsız edici. Her nasılsa, aletim bu mesajı almayı başaramadı.

Öyle bile olsa, bunu imzalamam gerektiğini düşünmüyorum.

Geri kalanını taradım. Birkaç gereklilik var, biri cinsel yolla bulaşan hastalıklar testi, diğeri de... ağda? İmzam için bir yer ve acil durum irtibat kişisi için başka bir yer var.

Sözleşmenin altındaki kağıt parçasına bakıyorum. Otuz bir yaşındaki Dante Adesso'nun STD test sonuçları. Bugünün tarihi. Her şey negatif.

Sözleşmeye geri dönüyorum. Çoktan imzalamış. İmzası hem zarif hem de iddialı. Adesso'daki A harfini yazışını sevdim.

"Kırmızı Liste "ye tekrar

bakıyorum. "Neden sana

dokunamıyorum?" diye

soruyorum. "Hoşuma gitmiyor."

"Ya hoşlanmadığım şeyler varsa?" "Güvenli kelimen var."

"Evet, ama bazı şeylerden hoşlanmayabilirim, ama bu ille de *ilişkiyi* istediğim anlamına gelmez-" Neredeyse *ilişki* diyorum ama kendimi tutuyorum. "-anlaşmanın bitmesini istiyorum."

Cevap vermiyor. Sanırım açıklamayı bitirdi. Aslında açıklamasına da ihtiyacım yok çünkü anlamaya başlıyorum: bunun bir önemi yok.

"Bir dakikaya ihtiyacım var."

Cevabını beklemiyorum. Taburemden kaydım ve aceleyle bardan uzaklaştım. Salona yöneldim. Arkama bakmıyorum. Ona bakamam. Eğer bakarsam, onu isterim. Ve belli ki, onu elde etmemin tek yolu o sözleşmeyi imzalamak.

Sonra ne olacak? Bana ne isterse yapabilecek mi?

Salona girdiğimde, bakışlarım kanepeye takılıyor. Beni nasıl eğdiğini ve bana nasıl dokunduğunu düşünüyorum. Çok zorlayıcıydı. İznimi istemedi.

Sorun şu ki, beni bu kadar sertleştiren şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Ama bunu gerçekten istiyor muyum? Böyle hissetmeyi?

Bu çok para. Hayatını değiştirecek bir para. Buna odaklanmam gerekiyormuş gibi görünüyor ama bu biraz çevresel bir şey. O kadar paraya sahip olmayı hayal bile edemiyorum, o yüzden bu fikir pek aklıma yatmıyor. Ve birine bana istediğini yapma izni verme fikriyle karşılaştırıldığında oldukça önemsiz görünüyor.

Kahretsin, terledim.

Düşünmeye çalışarak salonda dolaşıyorum. Başka bir faktör daha var. Büyük bir etken.

Lorenzo Capelli'yi tanıyor. Tam olarak arkadaş olmasalar bile, bir şekilde bağlantıları var. Dante bir bilgi kaynağı olabilir. Hedefime giden bir yol.

Buna değer mi?

Ve gerçekten bir şey öğrenebilir miyim? Dante bana ne yapmayı planladığını bile açıklamazdı, bu yüzden Capelli hakkında bir şey vereceğinden şüpheliyim. Yine de. Onunlayken bir şeyler öğrenebilirim.

Ama lanet olsun. Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmadım. Evet, Dante'den etkilendiğim açık, ama bu etkilenmeden ... aklında ne varsa ona doğru büyük bir sıçrama.

Bilemiyorum. Belki de bu iyi bir fikir değildir.

Ne diyorum lan ben? Bu kesinlikle iyi bir fikir değil. Hayır.

Cevabım hayır.

Fikrimi tekrar değiştirmeden önce, bunu ona söylemek için aceleyle bara gidiyorum ve-

Gitmiş.

Bir yerde saklanıyor olabilir miş gibi odayı tarıyorum ama kesinlikle gitmiş.

Kontrat gitmemiş. Hala barın üzerinde duruyor. İçinde yemek artıkları olan paket de öyle.

BEŞ Tristan

Yatağıma sürtünerek uyandım. Düşünecek kadar kendimde değilim. Altıma uzanıyorum ve ağrıyan sikimi kavıyorum. Kalçalarım öne doğru sallanıyor. Kıçım sıkılıyor. Dokunulmak istiyorum. Bunun için ölüyorum ama yine de boşalıyorum. Yüzümü yastığıma bastırarak, sikim pompalandıkça inliyorum, elimin her yerini, yatağımın her yerini kirletiyorum.

Bu hiç tatmin edici değil. Orada nefes nefese yatıyorum ve bunun için net bir nedenim olmadan sinirleniyorum.

Dağınıklığı halledip duş aldıktan sonra stüdyo dairemin mutfak bölümüne gidiyorum. Kahve makinesini çalıştırdım.

Öğleyi biraz geçiyor. Yukarıdaki apartmandan hip-hop ritmi geliyor. Binanın içinde bir yerde iki kişi bağırıyor.

Sıradan bir pazar günü daha.

Çamaşır yıkamam gerekecek. Tek çarşaf takımımın üzerine geldim. Yemeğim de bitti.

Oh, bekle. Dün gecedan kalanlar var. Midem gurulduyor. Mini bir buzdolabından biraz daha fazlası olmasına rağmen mutfağın neredeyse yarısını kaplayan buzdolabını açıyorum. Dante'nin Bento kutusu dediği kabı kapıyorum. Bir çeşit süslü Japon çocuk yemeği gibi küçük bölmeleri var.

Mikrodalgam çok uzun sürüyor, o yüzden ısıtmaya bile zahmet etmiyorum. Lanet olsun, yine de çok lezzetli.

Yemeği ağzıma tıktırarak, dairemdeki tek sandalye olan bilgisayar koltuğuma doğru yürüyorum. Klavyemin yanındaki dosya klasörü gözüme çarpıyor.

İmzalamamak için o kadar çok neden var ki, ama yine de...

Kahve fincanı fukurdayarak bitiyor. Mutfağa dönüyorum ve dolaptan sahip olduğum tek fincanı alıyorum.

Tezgâhın sadece mikrodalga fırın ve cezvenin sığıdığı küçük bölümüne sırtımı dayayarak odanın diğer ucundaki dosya klasörüne bakıyorum.

Hayır. Kesinlikle olmaz.

Kesinlikle olmaz.

Günün geri kalanını sıkıcı Pazar saçmalıklarıyla geçiriyorum. Çamaşırhanede sıkıcı bir buçuk saat geçiriyorum. Köşedeki bakkaldan bir şeyler alıyorum. Koşuya çıkmayı düşünüyorum ama canım istemiyor. Belki yarın. Zaten yapacak bir şeylere ihtiyacım olacak. Lush'taki bir sonraki vardiyama kadar geçecek üç buçuk uzun ve sıkıcı günüm var. Belki de zaman geçirmek için başka bir iş bulmalıyım.

Çarşafı yatağa geri koyarken tekrar dosya klasörüne bakıyorum. Ona doğru yürüdüm ve aldım. Açtım.

Masanın çekmecesinden bir kalem çıkarırken, kendime bunun kaçırılmayacak kadar çok para olduğunu söylüyorum. Güvenli kelimeyi söyleyebilir ve en azından bir ya da iki yılını daha güzel bir yerde geçirebilirdim.

Kalemimi imza satırına koyduğumda, kendime bunun Lorenzo Capelli hakkında bir şeyler öğrenmek için bir şans olduğunu söylüyorum, ki zaten Lush'ta işe girme amacım da buydu.

Ama imzamı atarken Dante'nin ismine bakıyorum. Onun elinin o harfleri kağıda kazıdığını, o A'yı sayfaya süpürdüğünü hayal ediyorum. O elin sikimin etrafını sardığını hayal ediyorum.

Kulağıma "*Aferin oğlum*" diye fısıldadığını hayal ediyorum.

Kalemi kaldırırken ürperiyorum çünkü ne yaptığımı biliyorum. Hayatımın imzasını attım.

Şeytanla bir anlaşma yaptım.

* * *

Kapı çalındığını duyduğumda, görmezden gelirim. Böyle bir binada her şeyi duymazdan gelmeyi öğreniyorsunuz. Ama devam ediyor.

Ne oluyor lan? O *benim kapım* mı? Kimse benim kapımı çalmaz.

"Tristan Marshall?" diye bir kadın sesi çürük ahşabın arasından sesleniyor. Kahretsin, bu polis mi?

"Bir dakika!" Bağırıyorum.

Yatağımdan fırladım. Yerden eşofmanlarımı alıp üzerime geçirdim ve kapıya doğru koştum. Zihnim koşuşturuyor. Çaldığım son şey neydi?

Elbiseler, tabii ki!

Kahretsin, yatağın yanındaki tekerlekli rafta sergileniyorlar. Onları saklayacak bir yer yok. Bilgisayar daha büyük bir sorun çünkü o da çalıntı ve daha da izlenebilir.

Siktir, siktir, siktir.

İşe yaramaz sürgüyü açıyorum. Kapı dolap kapısı gibi bir şey. Kolu açıyorum. Kapıyı iki santim kadar açıyorum ve gözümü yarığa dikiyorum.

Kısa sarı saçlı, bir tarafı tıraşlı bir kadın bana kaşlarını kaldırıyor. Makyajı göz çevresi dışında ağır değil; siyah göz kalemi, dumanlı far ve rimel onu çok sinirli gösteriyor. Aşağı baktığımda beyaz bir tişörtün üzerine siyah bir blazer ceket, deri pantolon ve savaş botları görüyorum.

Tamam, yani polis

değil. "Um... evet?"

Homurdanıyor. "Çok tatlısın. İçeri girebilir miyim? Burası tuhaf kokuyor."

"Kimsin sen?"

"Kenzie Slade. Dante için çalışıyorum."

Kenzie. Bu isim bir şeyler çağırıştırıyor. Ondan bahsetmişti. Şoförü mü?

Kapıyı açıp onu içeri alıyorum. Burnunu kırıştırıyor ama bariz olanı, yani buranın pek de iyi kokmadığını söylemiyor.

"Binada küf var," diye mırıldandım.

"Çay ağacı yağı," diyor.

"Ne?"

"Küf öldürür."

Bakışları hızla dairemin etrafında dolaşiyor. Bilgisayarımı beğendiğini belli eden bir ses çıkardıktan sonra giysi rafıma doğru yürüyor. Ben bilgisayar koltuğumun arkasından bir tişört kaparken o her şeyi karıştırıyor.

Bir çift jartiyer çıkardı ve sırtı. "Eminim bunları beğenmiştir, değil mi?"

"Oh, ben... Bilmiyorum."

"Hep böyle utangaç mısın?"

"Dinle, *Kenzie Slade*, durup dururken kapımı çaldığında uyuyakalmıştım. Polis olduğunuzu sanmıştım! Sonra da lanet olası bir reality TV yıldızı gibi daireme girdin-"

Gülüyor. "Ah, işte böyle."

Öfkem sönüyor ve tamamen şaşkın halime geri dönüyorum. İçine adım attığım alternatif gerçeklik için yeterince uyanık değilim. Saat kaç bu arada?

Mikrodalgaya bakıyorum. Saat 10:56. Tanrım. Hiç bu kadar erken kalkmamıştım. Dolaptan bir filtre ve kahve kutusu aldığımda, "Zahmet etme. Kahveyi dışarıdan alırsınız."

Omzumun üzerinden bakıyorum. Kenzie'nin gözleri adeta dans ediyor ve dudaklarında hınzır bir sırıtma beliriyor.

"Ooh," diyor. "Şimdi anlıyorum."

"Neyi şimdi görüyorsun?" Lavabodaki tencereyi dolduruyorum, musluğun etrafına sardığım bezin acı verici bir şekilde farkındayım çünkü sızdıran şey rahatsız edici bir şekilde damlıyor.

"Seni randevuna götürmek için buradayım. İmzaladığınızı varsayıyorum?"

Neredeyse tencereyi düşürüyordum. "Randevu mu? Ne için? Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu mu?" Masamdaki dosya klasörünü kaptı. Kalbim küt küt atıyor. "Ben ..." Sözümlü kesiyorum. Ne, karar mı verdin?

Yani, evet, imzaladım ama geri vermedim. Hala fikrimi değiştirebilirim. Yakabilirim falan.

Kenzie ikinci sayfaya geçti. "Acil durum iletişim bilgilerini doldurmalısın."

"Neden, neyim ben, bungee jumping mi?" Yüzü "Evet, sayılır." diyor.

"Randevu hakkında bir şeyler söylemiştin," diye hatırlatıyorum. "Acil durum irtibat kişisine ihtiyacım var."

Yüzüm ısınıyor. "Benim ailem yok."

"Aile olması gerekmiyor. Sadece biri-"

"Benim yok," diye kestirip attım, böyle sözler duymak istemiyordum. *seni önemsiyor ya da sana yardım edecek.*

Bunu düşünürken kısa bir anlığına onu yakalıyorum. Yüzünün nasıl durgunlaştığını, tüm o mizah ve gerginliğin yerini nasıl daha az hoş karşılanan bir şeye bıraktığını görüyorum. Daha fazlasını görmek istemediğim için kahveye odaklanıyorum.

Kendimi meşgul edecek başka bir şey bulamadığımda, onunla yüzleşmek zorunda kalıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Başparmakları telefonuna dokunuyor. "Dante'ye mesaj atıyorum."

Kalbim bu sabah dördüncü kez falan yerinden fırlıyor. Kahretsin, yirmi altı yaşında bir pazartesi sabahı kalp krizinden öleceğim.

"Bu gerçekten gerekli mi-"

Telefonu çalıyor. Oh, *hadi* ama.

"Evet, patron. Uh-huh. O da öyle dedi. Tamam, işte burada."

Bana doğru yürüdü ve telefonu uzattı. Geri çekiliyorum. Olamaz. Boğazını temizledi.

"Tristan." Telefonda gelen Dante'nin sesi. Hoparlörde değil, bu yüzden çok uzak ve sessiz, ama yine de söyleyebilirim.

Telefonu alıyorum. Telefonu kulağıma götürürken boşta ki kolumu karnımın üzerinde çaprazlıyorum. "Evet. Buradayım."

Sorular bekliyorum, korkuyorum ama Dante "Kenzie'den sözleşmeyi al" diyor.

Ona tam olarak bakmadan elimi uzattım. Bana sözleşmeyi verdi.

"Sende mi?" Dante soruyor.

"Evet."

"Bir kalem al."

Masama doğru yürüyüp oturuyorum. Bir kalem aldım.

Dante, "Bunu acil durum irtibat kişisi olarak dolduracaksın. Hazır mısın?"

"Bekle." İkinci sayfaya geçiyorum. Kendi imzamı görünce kalbim çarpmaya başladı. Ve onunkini de. Bunu gerçekten yapıyor muyum?

"Tristan?"

"Evet."

"Noah Carter'ı yaz." Bana bir telefon numarası verdi ve "Bu ismi ve numarayı rehberine yazacaksın. Telefonu Kenzie'ye geri ver."

Telefonu uzattım ve Kenzie benden aldı. Bir saniye dinledikten sonra, "Tamam patron, bunu yapacağından emin olacağım" dedi. Telefonunu saklıyor ve omzumun üzerinden sayfaya bakıyor. "Vay anasını."

"Ne? Lanet olsun *ne*?"

"Yani... siktir." Bana yeni bir değerlendirme yapıyor. Kaşlarından biri kalktı.

"*Ne*? Kim bu adam?"

"O... boş ver. Telefonunu çıkar."

Sandalyemi ona doğru çeviriyorum. Bu Noah Carter denen adamın kim olduğunu açıklayana kadar hiçbir şey yapmayacağımı açıkça belirtmeye çalışıyorum.

Kenzie sinirlenmiş görünüyor. Kısaca şöyle diyor: "Noah, Dante'nin gerçekten güvendiği biri. Alacağın tek şey bu. Lanet olası telefonunu al ve Noah'ın numarasını yaz, sonra da lanet olası kahveni iç ve giyin. Bir randevun var."

"*Ne* için?"

Sırıttırıyor. "Göreceksin."

ALTI Dante

Kenzie Jaguar'ımla geldiğinde bisikletimi medispa'nın karşısına park etmişim bile. Kenzie ve Tristan.

İmzaladı. Geldi.

Kenzie'nin onayını aldığımdan beri aletim sertleşmişti. Arabadan inişini izlerken siyah kot pantolonumun içinde zonkluyor. Ellerim gidonu sıkıca kavıyor ama oturduğum koltuğa sürtünmeme izin vermiyorum. Bu sadece durumu daha da kötüleştirirdi.

Deri ceketimin ve kaskımın içinde terliyorum ama onları çıkarmıyorum. Tristan'ın beni görmesini istemiyorum. Kenzie burada olduğunu biliyor ama bana doğru bakmıyor.

Tristan güvenli kelimesini kullanana kadar onu takip etmekte özgürüm. Onları izlediğinizi bilmediklerinde insanların çok farklı yönlerini görüyorsunuz.

Tristan durdu, medispa'nın önüne bakıyordu. Ellerini yıpranmış kot pantolonunun ceplerine sokmuş. O kadar yıpranmışlar ki şıklığı aşmışlar ama böyle başladıklarını sanmıyorum. Yeşil tişörtü atletik vücudunu ortaya çıkaracak kadar dar. Kolları beklediğimden daha sıkı, ama bu sadece bir alay. Her şeyi çıkarana kadar vücudunu gerçekten göremeyeceğim.

Bir eli cebinden çıkıyor ve başının arkasını ovuşturuyor. Gergin bir hareket. Bundan hoşlanmadı. Hoşlanacağını sanmıyordum.

Yine de burası iyi bir yer. Birinin taşaklarıma ağda yapmasına izin vereceğimden değil ama Rafael buna kefil. Test için kan da alacaklar. Bir süre burada kalacak. Benim için hazırlanıyor.

Bir saniyeliğine gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum, bu yüzden tam karar anını kaçıyorum. Bir sonraki gördüğüm şey Tristan, iki eli yine ceplerinde, Kenzie'yle birlikte kapıdan içeri giriyor.

On dakika sonra ortaya çıktığında, kaskımı ve deri ceketimi Jaguar'a yerleştirmişim bile. Koyu renk gözlüklerim Eylül güneşinin etkisini azaltıyor. Ayrıca şu anda ne kadar zorlandığımı gizlemeye de yardımcı oluyorlar.

Ama Kenzie hâlâ ağzımın ne kadar sıkı olduğunu görebiliyor ve ben de henüz sikimi tam olarak kontrol altına alamadım.

"Arabayla dolaşabiliriz," diye teklif ediyor ama ben başımı sallıyorum.

Yürüyüş

Yardım et.

Şarküteri birkaç blok ötede. Vardığımızda, ereksiyonum sonunda gitti.

Ceketinin içinden rulo haline getirilmiş sözleşmeyi çıkarıp bana uzattı. Ona bir bakış attım.

Omuz silkti. "Nereye koymamı istersiniz patron?" "Git sipariş ver Slade."

O sırada beklerken ben de bir kabin buluyorum. Kâğıdı düzleştirmek için elimden geleni yaptıktan sonra ikinci sayfaya geçiyorum. Tristan'ın imzasına bakıyorum. Yazı-el yazısı karışımı bir şey. Bazı kısımları yumuşak ve kendi halinde, ama birkaç keskin nokta var. Parmağımı üzerinde gezdiriyorum. Aletim yeniden canlanıyor.

Çok ağrıyacak. Ama Tristan Marshall'ı ilk gördüğümünden beri çok ağrıyor.

Ona sahip olacağım.

Parmaklarım kıcının içinde olacak.

Sikim kıcında olacak.

Geldiğinde neye benzediğini merak ediyorum. Sesini merak ediyorum.

Sevdim.

Kenzie k a r ş ı m a geçti. Saplantımı gizlemeye çalışmıyorum.

Bir anlamı yok.

"Ona Noah'ı vermişsin," diyor.

Acil durum iletişim hattında Noah'ın adını ve numarasını yazdığı yere kaşlarımı çatıyorum. "Peki Tristan tam olarak ne dedi?"

"Keskin biriymi. Onu bu konuda zorladığımda

sinirlendi." "Açıklama yapmadı mı?"

"Hayır. Açıkça bu konuda konuşmak istemedi."

Onu araştırma isteği çok güçlü ama bunu yapmayacağım. Tristan'ı içeriden öğrenmeyi tercih ederim.

Kenzie tekrar, "Ona Noah'ı sen verdin,"

diyor. Onu bir bakışla kısıtıyorum. Haddini

aşıyor.

O da bana dik dik bakıyor. "Dante. O *senin* bağlantın."

"Onu Tristan'a verdim. Bu benim v e r e c e ğ i m bir karardı. Bırak onu, Kenzie."

"Bunun nesi var?"

Kalbim küt küt atıyor. Bir anda Tristan'a sabitlendim. Acele ediyorum. Kenzie bunu biliyor. Yüzümde beliren her şey onun iç çekmesine neden oluyor. Başka tarafa bakıyor ve başını sallıyor.

"Sen kötü bir çalışansın," diyorum ona.

"Öyle mi? Benim yerime geçmeyi dene Adesso, bakalım nasıl olacak."

Kimsenin onun yerini alamayacağını mı yoksa kimsenin onun yerini almasına asla izin vermeyeceğini mi kastettiği belli değil. İkisi de olabilir ve ben başka türlüünü istemezdim.

Bir numara arandı ve yemeğimizi almaya gitti. İki sepetle döndü. Benimkinde fazladan turşu var. Onunki patates kızartmasıyla dolu.

"Jaguarıma geri dönmeden önce ellerini yıka," diye uyarıyorum onu hindi sopamı alırken.

"Eğer o şeyden kan çıkarabiliyorsam, sanırım biraz yağla da başa çıkabilirim.

Bunlar şehirdeki en iyi patates kızartmaları." "Kötü çalışan," diye yineliyorum.

"Pislik patronlar kötü çalışanlar bulur. Bu işler böyledir."

Sırıtiyorum. Neredeyse bir arkadaş gibi. Ama yine de lanet ellerini yıkasa iyi olur. Yıkayacak. Tam bir pislik gibi davranıyor.

"Gergin görünüyordu," diye gözlemledim.

"Öyleydi. Yaşam düzenine bakılırsa, daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamış. Bilemem ama taşaklarına ve deliğine ilk kez ağda yaptıрманın sinir bozucu olduğunu tahmin ediyorum."

"Taşakları hakkında konuşma. Ya da deliğinden. Onlar bana ait."

"Hepsi senin," diyor kuru bir sesle ve bir kızartmayı ikiye bölerek ısıyor. Kenzie biseksüel ama ağırlıklı olarak kadın partnerlere yöneliyor.

Yemeğimizi yiyoruz ama kıvrılmış kontrat gözümün ucuyla beni rahatsız ediyor. Peşini bırakamıyorum.

"Bir daha resmi bir belgeyi kıvrırma." Sesim sert. Kızgın. Başka biri olsa kıvranırdı. Kenzie homurdanıyor.

"Neden, hatıra defterine mi koyacaktın?"

"Bir gün seni öldürecekmiş Slade." "Hayır öldürmeyeceksin. Bu kurallara aykırı."

"Ama o sınırlar içinde olabilecek onca şeyi bir düşünsene."

Bunu Kenzie'ye söylüyorum ama düşündüğüm kişi Tristan. Mesele şu ki, *ben* bu sınırlar içinde neler olabileceğini biliyorum. Ancak onun hiçbir fikri yok. Ama bunu öğrenmek üzere.

YEDİ Tristan

Dün hakkında ne hissedeceğimi bilemiyorum. Dante'nin ağda yaptırmamı istemesi hiç hoşuma gitmedi. Beklediğim kadar acımadı ama çok invazivdi. Yani, *her yerimdeydi*.

Sonrasında Kenzie'nin beni hamburger yemeye götürmesi, ki bu benim yemek tercihimdi, maruz kaldığım şeyi pek telafi etmedi. Her ne kadar kabul etmiş olsam da.

Dürüst olmak gerekirse, en kötü yanı kendimi yersiz hissetmemdi. Orası zengin insanlar içindi. Ben oraya ait değildim.

Yine de söylemeliyim ki, şimdi bittiğine göre, hoşuma gittiğini inkar edemem. İlk başta, sadece garip hissettim. Ama bu öğleden sonra uyandığımda, kendime dokunmadan duramadım. Sadece sikime değil, her yerime. Her şeyin ne kadar pürüzsüz olduğuna inanamıyordum. Ve mastürbasyon yaptığımda hisler daha yoğundu.

Farkı eşofmanlarımın içinde bile hissedebiliyorum. Akşam koşumdan eve döndüğümde, muhtemelen tekrar mastürbasyon yapacağım.

Neden bu kadar azgın olduğumu bilmiyorum. Hiç böyle olmamıştım. Yani... Dante'ye kadar değil. Ve gerçekte hiçbir şey olmadı. Ama *olacağını* biliyorum ve sanki vücudum sürekli buna hazır bekliyor.

Ama koşulları tam olarak hayal edemiyorum. Onu bir gece işten sonra beni beklerken mi bulacağım? Yoksa gelip beni alacak mı, ne bileyim, bir randevu gibi?

Nedense bu iki senaryoyu da tam olarak hayal edemiyorum ama başka ne yapabilir ki?

Garip olmasından endişeleniyorum. *Benim* garip olmam konusunda. Çoğu zaman bir maske gibi rol yapıyorum ama bu Dante'de işe yaramıyor.

Onunlayken daha çok... *kendim* oluyorum, sanırım, ama bu ne kadar deneyimsiz olduğumu göreceği anlamına geliyor. Ne yapacağımı bilemeyeceğim.

Serinleme esnememe ulaşıyorum ve yavaşça yürüyorum. Hava henüz kararmadı ama kararmak üzere.

Bir mahalle parkının yanında yürürken önümdeki kaldırıma bir limuzin yanaşıyor. Küçük bir limuzin ama yine de bir limuzin olduğu belli. Burası onun için uygun bir mahalle değil. Bu şeyi burada bırakırlarsa soyulacak.

Yine de kendi işime bakmaya alışkınım, bu yüzden yürümeye başlarken ona bakmıyorum, hatta bir camın açıldığını duyduğumda bile.

Sonra bir kadın sesi "Tristan" dedi.

Neredeyse yerimden sıçrayacaktım. "Kahretsin! Kenzie. Ne oluyor be?" "Arkaya bin."

Lüks arabaya bakıyorum, sonra yırtık mavi tişörtüme, gri eşofmanlarıma ve yıpranmış koşu ayakkabılarıma bakıyorum. O arabaya ait değilim.

"Terliyim," diyorum ona.

"Hadi canım. Hep bu kadar uzağa mı koşarsın?" "Sürünge."

Sırıttıyor. Salatalık kadar soğukkanlı, değil mi? Bir eli direksiyonda. Diğeri de yanında. Nedense, bir silahı olsa hiç şaşırmazdım. Gerçekten, o limuzinle bu mahallede olmalı. Basketbol oynayan çocukların bu tarafa gelmesi uzun sürmez.

Kenzie de bunu biliyor çünkü gözleri onları kontrol etmek için yanımdan geçiyor. Biri ısılık çalıyor. Ağzı sıkılaşıyor. Gözleri bana kilitleniyor, tıpkı Dante'ninki gibi. Dante'ninkilerin aksine, bende içgüdüsel bir tepki uyandırmıyor. Ben daha çok buna alışkınım. Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyorum.

Yine de, bana tekrar binmemi söylediğinde, biniyorum.

Söylemeye gerek yok, daha önce hiç limuzine binmemiştim. Sadece bir koltuk var ama bir sürü bacak mesafesi var. Arka tarafı sürücünden ayıran bölmenin altında dolap benzeri bir bölme var. Bardaklığın içinde bir şişe su uzun süredir bekliyormuş gibi terliyor.

Hoparlörden Kenzie'nin sesi geliyor. "Su senin için."

Sanki içebileceğimi özellikle söylemese de içmeyeceğimi biliyor gibiydi. Çalabilirim ama asla bir şeyin benim için olduğunu varsaymam. Arada büyük bir fark var.

Suyu açtım ve emdim. Üzerindeki tere rağmen hala serin. Kenzie'ye nereye gittiğimizi sormak istiyorum. Beni neden evimden değil de bu şekilde aldığını bilmek istiyorum.

Ancak bölmeye ilgili bir şey beni sessiz tutuyor. Sanki tamamen ayrı bir y e r d e y i m . Belki başka biri bundan hoşlanır.

ayrıcalıklı falan. Sadece garip hissediyorum. Ayrıca, beni duyup duymadığını ya da basmam gereken bir düğme olup olmadığını bilmiyorum. Etrafta dolanıp kendimi aptal gibi hissetmek istemiyorum.

Beni başka bir randevuya mı götürüyor? Umarım önce beni eve bırakır da üstümü değiştirebilirim. Evime bir milden az kaldı.

Esniyorum.

Kahretsin, uykum var. Koşudan sonra bu benim için alışılmadık bir durum. Ayrıca, programıma göre, hala erken.

Biraz temiz havanın beni uyandıracağını düşünerek pencerenin düğmesine bastım. Düğme çalışmadı. Diğer tarafa geçtim. O da çalışmadı.

Daha doğrusu kilitli. Dikiz aynasından Kenzie'nin gözlerini yakalamaya çalışıyorum ama o yola odaklanmış durumda. Kalbim atıyor ama yavaşça. Yavaş, ağır gümbürtüsünü hissediyorum.

"Kenz..." Başım arkaya düşerken kendimi bırakıyorum. Gözlerim kapanmaya çalışıyor. Vücudum ağırlaşıyor. Kollarım yanlarımda ölü ağırlıklar gibi. Boş su şişesi gevşek tutuşumdan yuvarlanıyor.

Gördüğüm son şey bu.

* * *

Uyandığımda ilk fark ettiğim şey çok tahrik olduğum. Daha gözlerimi açmadan yumuşak bir inilti duyuyorum. Bir sonraki şey ise alışılmadık bir dolgunluk hissi. Basınç. Kıcımda. Sonra bileklerimin ve ayak bileklerimin bağlı olduğunu, vücudumun iki yana açıldığını fark ediyorum. Gözlerimi açıyorum.

Hafifçe aydınlatılmış bir odadayım. Bir yatak odası. Yatağın üzerindeyim. Çerçevesi siyah, dökme demir gibi. Temelde dört direkli, ancak gölgelik demir çubuklar, bir tür maymun çubukları gibi. Bazılarının üzerinde kancalar ve başka eklentiler var.

Yükselebildiğim kadar yükseliyorum. Bu hareket kıcımdaki her şeyi yerinden oynatıyor. "Siktir!" İçimdeki tahrik duygusu arttıkça havlıyorum.

Çırlıçıplaktım. Sikim sertleşmiş.

Bu gerçekler dikkatimi o kadar çok çekiyor ki etrafıma bakmıyorum bile. Arkama yaslandım. Kısıtlamalara karşı çekiyorum. Yukarı doğru zorlanıyorum ama bu sadece kıcımdaki hissi daha da yoğunlaştırıyor. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Korku içimde sıcıyor ama uyarılma daha güçlü. Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi kontrol etmeye çalışıyorum.

Bir yatağa bağılıyım. Nerede olduğumu bulmalıyım. Neler olduğunu anlamam gerek.

Gözlerimi tekrar açtım. Bir çeşit yatak odasıdayım. Çok fazla ayrıntı göremiyorum çünkü tek ışık yatağın çerçevesindeki küçük, loş ışıklar.

Kıçımdaki şey titreşmeye başlayınca çığlık atıyorum. Bağları çekip yukarı doğru geriniyorum, ama bu sadece titreşim beni daha derinden vurdukça nefes nefese kalmama ve inlememe neden oluyor.

Titreşim durdu. Yere yığılıyorum, inliyorum ve titriyorum. *Mmmm* gibi bir ses duyuyorum. Donup kalıyorum. Sonra Dante'nin karanlık, derin sesinin "Çok güzel tepki veriyorsun" dediğini duyuyorum.

Elimden geldiğince doğruluyorum, içimdeki şey yer değiştirirken uyarılma dalgasına karşı dişlerimi sıkıyorum. Nefesim ciğerlerimde öfkeyle dolaşırken loşluktan bakmaya çalışıyorum. Köşede bir sandalyede oturuyor. Tek görebildiğim belli belirsiz şekli ama rahatlamış. Rahat.

"Bu ne lan, seni lanet psikopat! Bırak beni!" "Mmm, biliyorsun bunun tek bir yolu var." Tek bir yol mu? Bu da ne...?

Vay anasını. Güvenli kelimeyi kastediyor. Neredeyse ağzımdan çıkacaktı, ama onun yerine bağırdım, "Bırak beni, seni deli pislik!"

Cevap vermiyor. Sandalyeden kalkıyor ve gölgelerin arasından yavaş yavaş çıkarak bana doğru yürüyor. Üzerinde siyah bir tişört ve siyah bir eşofman var. Aleti tişörtün içine giriyor. Gördüğüm manzara karşısında ağzım sulandı. Daha önce hiç ereksiyon olmuş bir adam görmedim ama bu ...

O...

Bakışlarımı yüzüne kaldırıyorum. O kadar güzel ki, bir tür düşmüş melek ya da şeytan gibi. Gözleri karanlık havuzlar gibi. Dudakları sıkıca birbirine yapışmış.

Yatağın kenarına, sağ kalçamın yanına oturuyor. Yatağın eğimini hissediyorum. Yakınlığının sıcaklığını hissediyorum. Onun tehdidini ve vaadini hissediyorum.

Sağ eli uyluğuma yerleşiyor. Dokunuşuyla sıçradım. Sonra eli yukarı kayıyor, kanımda elektrik kıvılcımları gönderiyor. Parmakları kasıklarımaya yaklaştığında nefes nefese kalıyorum. Parmak uçları taşaklarıma değdiğinde kendime ait olduğunu zar zor fark ettiğim bir ses çıkarıyorum.

"Tek bir kelime," diyor eli bacaklarımdan arasına kayarken boğuk bir sesle, "ve her şey durur."

Parmaklarını doldurulmuş kıçımın kenarında hissediyorum sonra-

"Ahh! Siktir! *Hnnnh!*" İçimde ne varsa teker teker çıkarılırken sözsüz inlemelere gömülüyorum. Soluk soluğa, nefes nefese ve bomboş kalıyorum. Deliğim hiçbir şeye kenetlenmiyor.

Başımı kaldırıp Dante'ye bakıyorum. Sağ elinde, içimde olan dildoyu tutuyordu. Giderek daha büyük, yuvarlak boncuklardan oluşan siyah bir çubuk. Düşük ışıktaki parlıyor, kayganlaştırıcı ile kayganlaşıyor.

Tüm bunların nasıl başladığını düşünmeliydim. Kenzie'nin beni sokaktan almasıyla şu an arasında geçen olaylar dizisini. Ama bunların hiçbirini düşünmüyorum. Tek düşünebildiğim ne kadar boş olduğum ve o şeyin tekrar içimde olmasına ne kadar ihtiyacım olduğu.

Titremeye, havada titremeye ve uğultulu bir ses çıkarmaya başladığında, Dante'nin diğer eline bakıyorum ve uzaktan kumandayı görüyorum. Ama dildo yine gözlerimi alıyor. Kasıklarına doğru inişini izliyorum. Kendi vücudumun uzunluğuna bakıyorum, bu yüzden karın kaslarımın nasıl sıkıldığını açıkça görüyorum. Karnımın alt kısmında parlayan prekum izini görüyorum. Sikimin nasıl sertleştiğini, ucunun nasıl kabardığını ve karardığını görüyorum.

Yapay penis görüş alanımın ötesine geçerek bacaklarımın arasında kayboluyor. Taşaklarımın alt tarafına doğru titreştiğinde haykırıyorum. Deliğime dokunduğunda hayatımda duyduğum en pis sesi çıkarıyorum. İlk boncuk içeri girerken kalkıyorum. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Yavaşça dışarı çıkarken dudağımı ısıırıyorum. Sonra tekrar içeri. Bu sefer daha uzağa.

Daha derine. Deliğim daha büyük boncukları almak için geriliyor.

Bağlı olduğum için çok mutluyum çünkü bunu asla kabul edemezdim. Böyle bir şeye asla evet diyemezdim. Buna boyun eğmeye çalışırken kendimi çok utangaç hissedirdim. Ama Dante beni bu yükten kurtardı.

Ama bu öfkeli olmadığım anlamına gelmiyor.

"Seni lanet psikopat," diye homurdanıyorum, eli *sonunda* çaresiz sikimin etrafında dolanırken.

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve bana yavaşça vuruyor. Eli kayıyor. Önceden yağlanmışım.

"Beni soydun," diye suçluyorum.

"Evet."

"Bana *ilaç verdin.*"

"Mm, evet."

Başparmağıyla sikimin alt tarafına masaj yapıyor. Bir süre sadece nefes alıp veriyorum ve hislerin içimde patlamasına izin veriyorum. Sonra nefes nefese, "Ben baygınken o şeyi içime soktun." diyorum.

Sikime bakıyor, onu inceliyor gibi görünüyor. Eğer bu kadar büyülenmiş görünmeseydi, ilgisinden dolayı kendimi mahcup hissederdim. Hiç kimse bana, hiçbir yerime onun baktığı gibi bakmamıştı.

"Harika küçük sesler çıkardın. Ve sertleşmeni izlemek çok güzeldi. Vücudun inanılmaz, Tristan."

"Bu doğru değil," diyorum, bunu belirtmek zorundayım.

Koyu renk gözleri sonunda benimkilerle buluşuyor ve "Kimin umurunda?" diyor.

İşte o zaman afalladım. Durdum. Ama sonra artık bunu düşünecek zamanım kalmıyor çünkü kıkımdaki titreşim yoğunlaşıyor. Dante'nin tutuşuyla sikimi iterek eğildim.

Beni okşamıyor, ama elini üstte kapatmaya devam ediyor, böylece horoz kafam delinmeden önce dirence çarpıyor. Titreşim bir kademe daha artıyor.

Şimdi kalçalarım tekrar tekrar yukarı kalkarken inliyor ve çığlık atıyorum. Bunu her yaptıklarında, yapay penis içimde dünyayı neredeyse patlatacak bir şeye çarpıyor. Prostatım olduğunu biliyorum. İyi hissettirdiğini duymuştum, ama aman tanrım, hiçbir fikrim yoktu.

"İşte bu," diye mırıldanıyor Dante diğer eli taşaklarımı kavrarken.

Orgazm bedenimi ele geçirirken sert ve yüksek sesle haykırıyorum. İçimde nabız ve gerginliği hissediyorum. Toplarımdan horozuma doğru serbest bırakma pompasını hissediyorum. Karın kaslarıma, göğsüme ve hatta yüzüme sıcak döl sıçırıyor.

"Hnnnnn!" Zorlandıkça ses çıkarmaya devam ediyorum. "Fu-hnnnnn!"

"Oh, aferin oğlum," diye duyuyorum çöktüğümde, nefes nefese ve artçı şoklarla titreyerek. Zihnim paramparça oldu. Düşünemiyorum.

Dildo boncuk boncuk çıkarılırken haykırıyorum. Boş ve bitkin kalıyorum ve hızla unutulmaya yüz tutuyorum.

SEKİZ

Dante

Lush'a girer girmez Tristan'ın bana kızgın olduğunu anladım. Gölgelelerin arasından onu izlerken aletim sertleşiyor. Her zamanki zarif tavrının keskin bir kenarı var. Bir içkiyi karıştırırken bileğinde bir çıtlama var. Sırtı dimdik.

Öfkesinin katmanlarını soyamak için sabırsızlanıyorum. Kalbinde ne yattığını bilmek istiyorum. Çok fazla olasılık var.

Tristan buzdolabından bir şeyler almak için eğildiğinde, ben de en sevdiğim masaya doğru ilerliyorum. Geç oldu ve Lush boşalıyor, bu yüzden bu sefer kimseyi kovmam gerekmiyor.

Tristan elinde bir şişe kızılıcık suyuyla doğrulurken ben bankete yerleşiyorum. Saylor ona bir şey söylüyor. Keskin bir baş sallıyor.

Bütün gece bu kadar kızgın mıydı? Bütün gün?

Dün gece onu dairesine geri götürdüğümde, uyanışını izleyebilmek ve nasıl tepki verdiğini görebilmek için birkaç kamera yerleştirmek istedim, ama olayları gerçek hayatta görmeyi tercih ederim.

Oyun yatağında o kadar güzel yatarken fotoğrafını bile çekmedim. Yine de hala görebiliyorum. Çok sıkı yumruk yaptığı elleri deri kelepçelerden gevşek bir şekilde sarkıyordu. Açılmış bacaklarının arasındaki siyah çarşafta parlayan dildo. Bitmiş siki zayıf karnına doğru uzanıyor. Her tarafına, hatta uykusunda huzurlu olan yüzüne sıçrayan spermler.

Genelde mastürbasyon yaparken kendime sert davranmam gerekir, saldırganlığı diğer düşünceleri geçersiz kılmak için kullanırım, ama Tristan'ın orada yatan görüntüsü? Şaşkınlığı, öfkesi ve teslimiyetinin anısı? Elimi sızan sikimin etrafına sarıp, döllerim kalın teller halinde pürüzsüz tenine inene kadar okşarken aklımda başka hiçbir şey yoktu.

Tristan barın arkasından çıkıp Cosmo ve bir kadeh şampanya getirdiğinde, onu ilk kez bembeyaz gömleği, siyah pantolonu ve dar siyah kravatıyla tam olarak görebildim. Onu ilk gördüğüm gece de bu kıyafetleri giyiyordu. Şimdi, altında ne yattığını biliyorum.

Adımları kırılmış ama performansının geri kalanı o kadar şık ve zarif ki ona yakışıyor. Bununla birlikte, ona fazladan birkaç bakış atılmasına neden oluyor. İki kadın. Biri de bir erkekten. Tristan fark etti mi bilmiyorum ama ben fark ettiğime eminim. Dudağım hafifçe kıvrılıyor. Ve Tristan'ın gözleri bana takıldığında yakaladığı ifade bu.

Durdu. Bakışları tekrar benimkilerle kesişiyor. Burun delikleri açıldı. Bana doğru yöneldi.

Masamda durdu ve bana dik dik baktı. Öfkesini seviyorum. Daha sıcak yanmasını istiyorum. En yoğun anında, boşaldığı anda içinde olmak istiyorum. Sonra sikimin üzerinde sakinleşirken öfkesinin söndüğünü hissetmek istiyorum.

"İçki?" diye tersliyor.

"Hayır. Birini bekliyorum."

"Neden buradasın?"

"Çünkü birini bekliyorum." "Ya gelmezse?"

Hınzırca sırtıyorum. "Oh, gelecek."

Tristan ne demek istediğimi anlayınca nefesini içine çekti. Gözleri kısa süreliğine kapanıyor. Yanakları kızardı. Dün geceyi düşünüyor. Kışında titreşen dildoyu. Elimin sikişinin üzerinde olduğunu.

Sonra bana tekrar ters ters baktı. Topuklarının üzerinde döndü ve gitti. Onun bara dönüşünü izlerken hâlâ sırtıyordum.

Dün gece onu o boktan dairesine geri götürmekten ne kadar nefret etsem de buna değmişti. Gününe devam etmek, kendini kontrol etmek, kontrol altında tutmak, benim için saklamak zorunda kaldı.

Bu gece o daireye geri dönmeyecek. Bu sadece bir kez yapılacak bir oyun. Şu andan itibaren, o benimle.

Saylor bu gece kapatıyor, bu yüzden son çağrıdan sonra Tristan ona son birkaç içki hazırlamasında yardım ediyor. Saylor'un gözleri bana kayıyor, sonra Tristan'a bir şeyler söylüyor. Ona bakmadan başını sallıyor. O kapıya yöneldiğinde

I. Varışımı onunkinden önceye alıp ona kapıyı açıyorum. Bir centilmen gibi.

Gözlerinde sanki reddetmeyi düşünüyormuş gibi bir meydan okuma var. Tam bir savaşçı. Ama yine de... uğruna savaşmak istediği şey özgürlük değil.

Merdivenlerden inerken, sorulara ya da öfkeli sözler hazırım ama vale Jaguar'ımla yanaşana kadar bunları duymuyorum. O zaman bile, beklediğim gibi değillerdi.

"İğrenç derecede zenginsiniz," diyor, kaşlarını çatarak arabaya bakarken.

"Biliyorum." Onun için yolcu kapısını açtım. Burun delikleri alevlendi. İçeri.

Valeye bahşış verip şoför koltuğuna oturdum. Tristan'a bakmıyorum ya da konuşmuyorum. ona. Öfkesinin artmasına izin vermeyi tercih ederim. Göz ucuyla kollarını kavuşturmuş, ellerini yumruk yapmış olduğunu görüyorum. Apartman duvarında gördüğüm, yumrukla açıldığı belli olan deliğin onun tarafından açılıp açılmadığını merak ediyorum şimdi.

Binamın garajına geldiğimizde, kendi yerlerimden birine park ediyorum. Tristan yanımdaki limuzine baktı. Bu konuda bir şey söylemedi.

Çatı katındaki asansöre biniyoruz. Evime girip kapıyı açtığımda tereddüt ediyor.

"Sen zaten buradaydın," diye hatırlatıyorum ona. "Bir kez hayatta kaldın."

Cevap vermek için ağzını açıyor. Bileğinden tutup onu içeri çekiyorum. "Seni lanet psikopat!" sesini duymadan önce kapıyı zar zor kapattım. Yaptığın şey *yanlıştı!*"

Işığı açtım. Haklı öfkesi siyah beyaz kareli fuayemde çok güzel görünüyor. Bir an hayranlıkla baktıktan sonra, "Ben kuralları çiğnemedim," diyorum.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Kırmızı demedin."

Elleri kalçalarına gitti. "Bilincim yerinde değilken bunu nasıl söyleyebilirdim ki? Sen-" Olanları anlatamıyormuş gibi konuşmayı kesiyor.

Ona doğru ilerliyorum. "Kıyafetlerini çıkarıp seni yatağa yatırdığımda mı? El ve ayak bileklerini bağladığımda?" Benden uzaklaşıyor ama onu duvara yaslayana kadar durmuyorum. Ellerini kaldırıp göğsüme bastırıyor ama ben onu itiyorum. Kulağına fısıldıyorum, "Ya da o dildoyu boncuk boncuk kıkına soktuğumda?"

Sığ nefes alıyor. Bana karşı lezzetli bir şekilde şişiyor. Parmakları Esnek.

"Gerçekten kızgın olduğun şeyin bu olduğunu sanmıyorum, Tristan."

Nefesi k e s i l d i . Ona bakmak için geri çekiliyorum. Çenesi sabit. inatla.

Mm-hmm. Ben de öyle düşünmüştüm.

Öfkesinin şimdilik sönmesine izin verdim çünkü tekrar alevlenmesinin kolay olacağını biliyordum.

Vücudumun bir tarafını açarak ona mutfaka ve oturma odasına giden bir çıkış veriyorum. Bu onun tek seçeneği, o da bunu kabul ediyor. Ben de onu takip ediyorum,

Ana ışıkları açıp daireme verdiği tepkiyi izliyorum. Sol taraftaki geniş, mutfak tarzı mutfağa göz atıyor ama oturma odasına odaklanıyor.

İki katlı tavandan sarkan bir avize, siyah deri mobilyaları ve piyanoyu yumuşak bir şekilde aydınlatıyor. Işık, verandaya ve şehre bakan büyük pencerelere ve sürgülü cam kapıya yansıyor. Bir dizi merdiven yatak odama ve ofisime çıkıyor. Diğer odalar bu katta.

Mutfağa gidiyorum. Yeleğimi çıkarıp sandviç için gerekli malzemeleri çıkarmaya başlıyorum. Tristan ne yaptığımı görmek için geliyor ama adanın diğer tarafında kalıyor.

"Yemek istemiyorum," diyor. "Yemek yemen gerek."

"Yoksa ne olur? Beni zorla mı besleyeceksin?"

İşimi bırakıp adanın etrafında yürüyorum. Geri adım atmaya çalışıyor ama onu yakalamak çok kolay. Bu sefer kravatını tutuyorum. Gözleri açılıyor.

"Zorla besleyeceğim tek şey senin kışın. Ve bunu tekrar tekrar yapacağım. Oyuncaklarla. Parmaklarımla. Sikimle. Ne zaman istersem. Prostatını yakından tanıyacaksın." Yaklaştım ve kravatını çözmeye başladım. "Daha önce hiç hissetmedin, değil mi?"

Kaşlarını çatıyor. Öfkesi geri geliyor. Kravatını çözüyorum ve yüksek sandalyelerden birinin arkasına koyuyorum.

"Bu senin için bir tür oyun mu?" diye soruyor. "Bu bir sözleşme."

"Saçmalık bu! Tek söylediği bana ne istersen yapabileceğin!"

"Tam olarak öyle yazmıyor ama ne demek istediğini anlıyorum. Ve evet, sen son kelimeyi söyleyene kadar neredeyse istediğim her şeyi yapabilirim. Yani gerçekten, Tristan, tüm güç sende."

"Bu çok boktan."

"Kimin umurunda? Ben seviyorum.

Sen de seviyorsun." "Hayır, sevmiyorum!"

Onu yakaladığımda kızgın bile değildim, ama işimi ciddiye alıyordum, bu yüzden sandalyeleri tekmeleyerek yoldan çektim ve onu adaya çarptırdım. Bir kolumu sırtına dayayarak onu orada sabitliyorum. Diğer elim kemerini çözmek için uzanıyor ve onu kırbaçlıyor.

"Evet, biliyorsun amina koyayım," diye homurdanıyorum ensesine doğru. Öfkem şimdi yükseliyor ya da ona benzer bir şey. Karanlık, tanıdık bir ihtiyaç. "Senin sevdiğin şey

çığlık atma ve ne kadar kızgın olduğunu ifade etme şansı. Senin sevdiğin şey savaşıma ve yine de ihtiyacın olanı elde etme şansı."

Pantolonunu çözüyorum ve külotuyla birlikte aşağı çekiyorum. Bel bandı sertleşmiş sikine takılıyor ama acımasızım. Aleti aşağı doğru çekilirken çığlık atıyor ve sonra tekrar karnına doğru fırlıyor. Kıçını tokatlıyorum ve kremsetinde kırmızı çiçeklerin açmasını izliyorum.

"Ah!" diye öfkeyle bağılıyor ve orada bıraktığım bıçağı almak için adaya doğru hamle yapıyor.

Onu durdurabilirdim ama o kadar büyülenmiş, o kadar heyecanlanmışım ki bıçağın bana doğru gelişini izledim. Bıçağı kalçama sapladı. Birkaç santimden fazla batmasını engelleyecek kadar geri çekiliyorum.

Tristan bıçağı çekip çıkarırken acı birden parlıyor. Bileğini kavradım ve hızla silahsızlandırımdı. Bıçağı boğazına dayadım. Dondu kaldı.

Bıçağı derisinden uzaklaştırdım ve gömleğini kestim. "Hey!" diye itiraz ediyor, ben de harap olmuş giysiyi aşağı çekiyorum. Bileklerine takılıyor. Sinirle biraz sertleşiyorum ama işi bitiriyorum.

Pantolonu ayak bileklerine dolanırken onu sabitleyerek etrafında döndürüyorum. Aleti sert ve kalın bir şekilde dışarı çıkıyordu. Diğer elimle o güzel şeyin etrafını sararken bıçağı tekrar boğazına dayadım. Elimde seğiriyor.

Bacağım zonkluyor ama dövüş, acı bile beni daha da sertleştirdi. Daha fazlasını istiyorum. Bıçağı ona geri veriyorum. Ayakkabılarını çözmek için dizlerimin üzerine çöktüğümde eli bıçağın sapına dolanıyor. Yukarı bakmıyorum. Beni öldürmeye çalışıp çalışmayacağını merak ediyorum.

Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmama izin veriyor. Pantolonunu çıkarıyor. Tamamen çıplak, vücudunun tepkisini saklamak mümkün değil. Ayağa kalkıyorum ve o karşımda çıplak ve tahrik olmuş bir şekilde dururken soyunmaya başlıyorum. Bıçak elinde sabit duruyor. Gömleğimi çıkarana kadar gözlerini benden ayırmıyor.

Bakışları gövdem üzerinde geziniyor. Ellerim kemerime gittiğinde gözleri oraya kilitleniyor. Ereksiyonum siyah pantolonumun ön kısmına gözle görülür bir şekilde baskı yapıyor. Pantolonumun düğmelerini açmamı dikkatle izliyor. Boxer külotumun kemerini çekerek aletimin başını açıkta bırakıyorum. Tristan şişman mantar ucunu görünce nefesini tuttu. Mokasenlerimi çıkarırken tadını çıkarmasına izin veriyorum.

Pantolonumu aşağı itip çoraplarımı çıkarmak için eğildiğimde, kalçamdaki acı parıltısıyla homurdanıyorum. Doğrulduğumda Tristan'ın gözleri kanayan yaranın üzerindeydi.

Cebimden çıkardığım kayganlaştırıcı paketini yırtıp açıyorum. Aletimi kayganlaştırıyorum. Bu Tristan'ın gözlerini yaradan uzaklaştırdı. Yanakları kızarmıştı. Dudakları ayrılmıştı. Yarığından aşağıya sakız akıyordu.

"Beni bıçaklamaktan zevk aldın mı?" Elim yağlanmış aletimin üzerinde gezinirken soruyorum.

"Kurallara aykırı değildi."

"Hayır, değildi." Ona doğru bir adım attım. Biraz topallıyorum ama bu onu becermemi engellemeyecek.

Gözlerindeki çeliği gördüğümde bana saldıracağını anladım. Hamle yapmasına izin verdim. En kötüsünden kaçınmak için döndüğümde sol göğüs kafesime sığ bir kesik atmasına bile izin verdim. Elimin yanıyla bileğine vuruyorum. Bıçak elinden uçup gitti. Onu yakalayıp döndürdüğümde gözleri açılıyor. Onu tekrar adaya yapıştırdım. Kalçalarını kendime doğru çekip bacaklarını ayırdığımda şaşkınlıkla haykırıyor.

Kaygan parmaklarım deliğine masaj yapıp dürttüğünde Tristan'ın elleri tezgâhın kenarına dayanıyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Aman Tanrım."

Keşke karşımızda bir ayna olsaydı da yüzünü görebilseydim. Onun yerine titreyişine ve çıkardığı küçük sıkıntı ve zevk seslerine odaklanmak zorundayım. Deliği parmaklarımın girişine karşı sıkılıyor ama yine de içeri itiyorum.

"Dur!" diye bağırıyor. "Acıtıyor!"

"Bir dakika içinde daha iyi hissedeceksin." Rahatlayana kadar parmaklarımı içinde gezdiriyorum.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı yine. "Fuuuuuck. Aman

Tanrım." "Daha iyi mi?"

"Siktir git," diyor, ama tezgâha karşı titrerken yarım bir inilti bu. Prostatını sıyrıyorum.

"Seninle konuşmam gerek," dedim

ona. "Ne?"

"Bana neden bu kadar kızgın olduğunu bilmek istiyorum."

Tezgâhtan kalkmaya başladı. "Sence neden?" Onu tekrar aşağı itiyorum ve bir parmağımı daha kışına sokuyorum. "Siktir, Dante!"

Sanırım ilk kez adımı dudaklarından duyuyorum. Onu prostatını bir kez daha sıyrarak ödüllendiriyorum. Alnı tezgâha düştü. Sızlayan sikimin yukarı doğru seğirmesine neden olan bir inleme sesi çıkarıyor.

Neredeyse sikimi kaldırmaya hazırды, ben de "Soruma cevap ver. Gerçeği söyle."

"*Siktir* git."

Tanrım, hâlâ çok kızgın. Parmaklarımı geri çekiyorum ve sikimin başını deliğine dayıyorum.

"Oh, kahretsin," diye mırıldandı. "Oh my-ahh!"

Sikimin başındaki sıkı halkayı kavradığında beynim neredeyse duracaktı. Homurdanıyorum ve bir santim daha içeri itiyorum. Çığlığı keskin ve dikleşiıyor, ben de bekliyorum. Ses çıkarıyor ama anlaşılır bir kelime yok.

Buna alışmaya başladığını söyleyebilirim, bu yüzden onu sıkıştırıyorum ve kıcının sıcak, dar alanına yavaş, acımasız bir kayma ile itiyorum.

"Siktir!" diye bağırıyor. "Seni lanet olası pislik!"

Geri çekiliyorum ve tekrar içeri giriyorum. Taşaklarımdan ve sikimden zevk fişkırıyor. "Dur! Ben-"

Çok nazik olduğuma karar verdim. Yavaşlık ona direnmesi için bir şans veriyordu. Ben de onu sikmeye başladım.

Bağırıyor. Çığlık atıyor. Çırpınıyor. Buna bayılıyorum.

Teslim olduğu anda anlıyorum. Tüm vücudu değişiıyor. Esnekleşiıyor. Kıcı bana doğru eğiliyor.

Evet, ben de öyle düşünmüştüm. İticilerimi prostatına vuracak şekilde ayarlıyorum. İnliyor.

Yağlanmış sikim götünde pis sesler çıkarıyor. Taşaklarım ona sesli bir şekilde çarpıyordu. Bu sesler, onun inlemeleriyle birleşince, boşalma dürtüsüne karşı dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor.

Tristan uzanır ve kendini okşamaya başlar. İşte böyle.

Bundan sonrası uzun sürmüyor. Her hamlede prostatına vuruyorum. Eli çılgınca sarsılıyordu. Çığlık attığı anda kendimi onun kıcına bırakıyorum. Kendi orgazmım vücudumda yırtılana kadar sert ve hızlı bir şekilde vuruyorum. Sikim içine girip onu dölleriimle doldururken kalçalarımla öne doğru fırlıyor.

Orgazmı geçerken yere yığılıyor. Onu tutuyorum. Çekmeye hazır değilim. Hâlâ ona karşı zorlanıyorum. Pelvisim onun peluş kıcıyla aynı hizada. Siktir, bu çok iyi.

Sonunda çektiğimde keskin bir ses çıkarıyor. Kenara ittiğim sandalyelerden birine uzanırken bir kolumu ona doladım. Ona yardım ediyorum. Öne doğru eğiliyor, tezgâha doğru kıvrılıyor. Saçlarını okşuyorum.

titremeyi kesiyor. Döllerim kışından sandalyenin siyah metaline sızıyor. Bu manzara karşısında sikim kıpırıyor.

Ona bakmaya devam edersem tekrar sertleşeceğim, bu yüzden adanın etrafında topallayarak onu orada bırakıyorum. Sandviçler üzerinde çalışmaya geri döndüm. Yeni bir bıçak bulmalıyım. İki jambonlu sandviç yapıp yanına oturuyorum. Önüne koyduğum tabağa bakıyor.

Bir an için içimde hoş olmayan bir belirsizlik kıpırdanıyor. Bu kısımda iyi değilim. Sonra.

Ama yemek yemesi gerekiyor. Sandviçimden bir ısırık alarak iyi bir örnek olmaya çalışıyorum. Bana ters ters bakıyor. Bu bana soruma hâlâ cevap vermediğini hatırlatıyor ama yemeğini yerse bir dakikalığına görmezden geleceğim.

Titreyerek nefes aldığında, ağlayıp ağlamayacağını merak ediyorum. Ağlamadı. Sandviçi aldı ve yemeye başladı.

Tabağa koymadan önce sadece yarısını bitirdi. Dirseklerini tezgâha dayıyor ve ellerinin topuklarını gözlerine bastırıyor.

"Tristan."

"Sen lanet olası bir pisliksin."

Öfkesinin yeniden canlanması beni şaşırtıyor. Seksten sonra rahatlayacağını düşünmüştüm ama görünüşe göre öyle olmamış.

Sonra tekrar sertleştiğini fark ettim. Bu manzara karşısında sikim kalktı. Sandviçimi bıraktım. Sandalyemi onunkine yaklaştırdım. Bakışlarımın altında sikinin daha da sertleşmesini izledim. Taburenin üzerinde kayıyor. Bu hareket kışından daha fazla döl sızmasına neden oluyor.

Su birikintisini parmaklarımla silerken zıplıyor. Çok güzel.

Hâlâ öne doğru eğiliyor, böylece deliğini parmaklayabiliyorum. Kasılıyor, ama ben sadece protesto sesleri küçük inlemelere dönüşene kadar masaj yapıyorum.

Sikime o kadar çok kan hücum ediyor ki başım dönüyor. Karın kaslarım sıkıştı.

Zor nefes alıyorum. O deliğin içine ihtiyacım var.

Onu sandalyeden kaldırdığımda, çırpınıyor. Bacağı yarama çarptı. Acı kör edici bir şekilde patlıyor, ama buna alışkınım, bu yüzden tekrar sandalyeme yerleşmeyi başarıyorum. Tristan'ı kucağıma oturtuyorum, yüzü bana dönük.

Elleri göğsümde, tırnaklarını batırıyor. Gözleri öfkeyle gözlerimin içine bakıyor.

Tanrım, o mükemmel. Öyle olduğunu sanıyordum ama bu geceye kadar emin değildim. Bu ilk sevişmenin onu paramparça etme ya da yumuşatıp

itaatkar. İkisi de beni hayal kırıklığına uğrattırdı.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Mutluyum."

"Sen delisin."

"İkisi birbirini dışlamaz."

Tırnakları daha sert batıyor. Hâlâ beni incitmek istiyor. Sikim zonkluyor. Aletin alt tarafı benimkiyle aynı hizaya gelene kadar onu daha yakına çekiyorum. Aleti çok güzel. İyi uzunluk, iyi çevre, çok düz. Benimki onunkinin yanında büyük ve vahşi görünüyor. İlk seferinde çok fazla yarak almış.

Siklerimize bakıyor. Umarım bana dokunmaması gerektiğini hatırlar. İyi tepki vermiyorum. Kıçını yoğuruyorum.

"Ayaklarını basamaklara koy," diyorum ona. "Yukarı kaldır."

Kızgın görünüyor ama yapıyor. Sikimi tuttum ve hazır tuttum. Tristan tereddüt etti. Aletin kabarmış ucu yüzüme yakın. Neredeyse yalamak istiyorum ama bu benim yapacağım bir şey değil.

"Bu sefer acımayacak," diyorum ona. "Hadi ama. Sikimin üzerindeyken kendini daha iyi hissedeceksin."

Sözlerim hoşuna gitti. Alçalıyor, sikimin başı deliğine değdiğinde nefesi kesiliyor. Sıkı kas halkası bu sefer daha kolay teslim oluyor.

Başını öne eğdi. Bu onun için zor, bunu istediğini gösteriyor. Sikimin üzerine batmaya devam ediyor. Acele etmesine izin verdim. İlk sevişmede onu sınırlarının ötesine ittim. Sınırlarının artık farklı bir yerde olduğunu anlaması önemli. Tabii ki, onları tekrar zorlayacağım. Vücudunun onun için yapabilecekleri hakkında hâlâ hiçbir fikri yok.

Bana doğru yerleşiyor, kıçı pelvisime yaslanıyor, sikim tamamen içinde. Duygularından dolayı titriyor. Gözleri kapalı. Kendi arzularını öğrenmesini izlemek hoşuma gidiyor. Vücudum kükrüyor olsa da bu dikkat dağıtıcı şey beni hareketsiz tutmaya yetiyor. Aletimdeki sıcak kavrama içime zevk dalgaları gönderiyor. Yakında bunu değiştireceğim ve ona hükmedeceğim, ama önce bunun bir anını istiyorum.

Elimi sikinin etrafına sarıyorum ve başparmağımla ucunun alt tarafına masaj yapıyorum. Bir titreme onu sarıyor. Yarığından prekum fışkırıyor.

Yeni bıçağa doğru hamle yaptı. Onu tutmasına izin verdim. Boğazıma kadar getirmesine izin verdim. Dişleri gıcırıyor, gözleri öfkeli. Neredeyse içim mırıldanıyor.

Dudağını ısırana kadar ucuna masaj yapmaya devam ediyorum. Bana doğru sallandığında bıçak hala boğazımda. Yine yapıyor. Onunla dikkati dağıldı

zevk, bu yüzden bıçağı ondan alıyorum. Bıçağı boğazına dayadığımda gözlerinde korku parlıyor.

"Bu gece bana neden bu kadar kızgındın?"

"Sana söyledim-"

"Hayır, bana yalan söyledin. Gerçeği istiyorum."

Aletimden kurtulacakmış gibi çekilmeye başladı. Hiç sanmıyorum. Bu kararları ben veririm. O kadar sinirlendim ki bıçağı yere fırlattım ve parke zemine sapladım.

Onu kucağıma aldım ve sikimden kaldırdım. Ani ayrılığa ikimiz de çığlık attık. Sandalyemden sıçradım, onu adaya yasladım ve arkadan içine girdim.

"Söyle bana," diyorum kıcını sertçe sikerken. Çığlık atıyor ama cevap vermiyor. Onu bir süre kabaca beceriyorum. Çıkan ses pis ve güzeldi. Homurdanmalar, inlemeler, sikimin döl dolu götüne özensiz dalışı.

Boşalmaya çok yaklaştığında, çaresizce çekiyorum. Nefes nefese ve hüsrana uğramıştım. Sikim zonkluyordu. Boynunun arkasını kavradım ve başını tezgâha doğru tuttum. Bacaklarının arasına uzanıp taşaklarını kavriyorum.

"Lütfen," diye inliyor.

"Lütfen ne?" Hırlıyorum. "Durdurmak mı? Yoksa boşalmanı mı?" Tek söylediği "*Lütfen*".

"Neden kızgındın?" "Çünkü..."

Taşaklarına masaj yapıyorum ve sesimi yumuşatıyorum. "Neden?" "Çünkü..." Hıçkırıklara boğuluyor. "Beni *terk ettin*."

Donup kaldım. Bir yanımdan şüpheleniyor, bunu söylemesini istiyordu. Öyle olsa bile, bana ne yaptığına hazırlıksızdım. Göğsümde garip, sıcak, acı verici bir his filizleniyor. Öfkem dağılıyor. Boynundaki tutuşumu bırakıyorum. Sikimi deliğiyle aynı hizaya getirip beni bekleyen boşluğa doğru bastırıyorum. Bir rahatlama sesi çıkarıyor ve ben de öyle. Etrafına uzanıyorum ve aletini kavriyorum. Kıcına sokarken onu tutuyorum.

Eğilmeye ve beni itmeye başlıyor, ben de ona ihtiyacı olanı veriyorum, çığlık atana kadar içine pistonluyorum. Benimki kıcını tekmelerken onunki de elimi tekmeliyor ve ikimiz de sert, sarsıcı darbelerle boşalıyoruz.

Bu kez içinden çıktığımda, döllerim kalçalarından aşağı akacak kadar gevşemişti. Boynunun arkasını nazikçe ısıtırken elimi ılık kayganlıkta gezdiriyorum. Titriyor.

DOKUZ

Tristan

Kocaman duş başlığının altında dururken ne hissedeceğimi bilemiyorum. Daha önce hiç başka biriyle duş almamıştım. Beni hiç başka biri temizlememişti. Ama şu anda olan bu.

Dante yanımda duruyor, bir kolu üst bedenimi sarıyor. Sağ eli kıçımın yanakları arasında, dölün akması için hassas deliğime masaj yapıyor.

İçime boşaldı. Beni becerdi. İki kez. Zihnim bu gerçeğin etrafında kendini yeniden düzenlemeye alışıyor. Ve hayatımın en iyi üç orgazmının da son yirmi dört saat içinde gerçekleştiği gerçeğini. Ve hiçbiri üzerinde kontrolüm yok denecek kadar azdı.

Hepsiyle savaştım ve bu iyi hissettirdi. Savaşmak. Ve teslim olmak.

Ama şu anda kendimi oldukça savunmasız hissediyorum. Biraz seks yüzünden. Daha çok beni zorladığı itiraftan.

Belki de bu yüzden bunu yapmasına izin veriyorum.

Biraz ağrım olsa da, tekrar sertleşiyorum. Bu onun dokunuşu. Onun yakınlığı. Yarı sertleşmiş sikinin kalamı okşaması.

Alet boyutunu hiç dűřünmedim çünkü benimki gayet iyi ve içimde bir tane olmasını hiç dűřünmek zorunda kalmadım. Onun sıędıęına inanamıyorum. Tanrıya řükür onunkine canavar siki demezdim ama büyük, benden çok daha büyük.

Onunla ilgili her şey benden daha büyük. Aleti. Vücudu. Gücü.

İstese bana gerçekten zarar verebilirdi ama onun kuralları var. Onları şimdi anlıyorum. Yüzüme vuramaz. Kapalı yumruk kullanamaz. Beni sakatlayamaz.

Tuhaf gerçek şu ki, ben onu onun beni incittiğinden daha çok incittim. Kanı akıyor ve suyun içinde pembe pembe dönüyor. Onu *bıçakladım*. Göğsünü de kestim. Yara izleri olacak. Zaten bir sürü var. Kesik izleri. Sağ göğüs kafesinde bir mermi izi olduğundan şüphelendiğim yuvarlak bir iz var.

Tam adını öğrendikten sonra onu araştırdım. Adesso ailesi eski bir aile. Dante'nin şirketi babasınınkinden ayrı gibi görünüyor ama belli ki zengin büyümüş. Böyle birinin neden bu tür yaraları var?

Parmağı kıcıma girip beni gererek açtığında sorular dağılıyor. Benden küçük bir ses kaçıyor. O da bir ses çıkarıyor, göğsünde memnun olmuş gibi bir gümbürtü.

Diz çöküyor ve bir bezle bacaklarımın arasını yıkamaya başlıyor. Taşaklarımı nazikçe ovaladığında sikim kalkıyor, sertleşiyor. Şaftımı temizlemeye başladığında, başım dönmüş bir şekilde ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. Elimi omzuna koyuyorum.

Aşağı bakıyorum. Koyu renk gözleri sikimden yüzüme doğru kayıyor. "Çok güzel bir siki var." diyor.

Göğsümde bir genişleme hissi var. Sözleri hoşuma gitti. Beni tekrar boşaltmasını istiyorum ama bunu yapmayacağını söyleyebilirim ve bunu istemeyeceğim. İtirafımla kendimi zaten yeterince acınası hale getirdim.

Bana ilaç verdiği, beni kaçırdığı, beni zapt ettiği için kızgın olmalıydım. Ben baygınken kıcıma bir dildo soktu, sonra o kadar sert boşalana kadar beni onunla becerdi ki bayıldım.

Ama beni asıl kızdıran kendi yatağında uyanmak oldu. Tek başıma. Başta kızgın değildim. İncinmişim. Kendimi terk edilmiş hissederek uzun süre orada yattım. Evan gittikten sonraki o korkunç günlere geri döndüm. Yalnızlık. Korkuyu. Öfke çok daha tercih edilebilir, bu yüzden onu ele geçirmesine ve geri kalan her şeyi yok etmesine izin verdim.

Dante homurdanarak ayağa kalktı. Hâlâ kanaması var. Tedavi edilmesi gerekiyor. Ama onun yerine şampuanı aldı. Ondan almaya çalıştım. Gözleri parlıyor. Yoğunluğunu tarif etmek zor, ama içine geri döndüğünü hissedebiliyorum.

Beni spreyden uzaklaştırıyor ve saçıma şampuan sürmeye başlıyor.

Gözlerim kapanıyor. Parmakları kıcımda olduğu kadar kafa derimde de iyi hissettiriyor. Bu tür bir zevk tehlikeli. Tekrar elimden alabilir.

Gözlerimi açıyorum. Ona dik dik bakıyorum. Çalışmasına ara veriyor, beni anlamaya çalışıyormuş gibi başını eğiyor.

"Bunu bir daha yapma," diyorum ona.

Düşündüğünü görebiliyorum. Bana *ne yapacağımı* sormuyor. Anlıyor.

Bana sözleşmeyi hatırlatmasını bekliyorum. Kurallar çerçevesinde ne isterse yapabileceğini söylemesini bekliyorum. Ama o "Yapmayacağım." diyor.

Birden emin olmak için açıklığa kavuşturma ihtiyacı hissediyorum. "Beni kendi yatağıma geri koymaktan bahsediyorum."

"Biliyorum. Yapmayacağımı söyledim."

Ona neden inandığımı bilmiyorum ama inanıyorum. Beni spreyin içine geri iterken gözlerimi tekrar kapatıyorum. Şampuanı durulamak için başımı geriye yatırıyor.

Kendi yıkaması konusunda çok daha hızlı. O yıkarken ben geride duruyorum. Ona dokunmak istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. İşini o kadar çabuk bitiriyor ki anlamama gerek kalmıyor. Suyu kapattıktan sonra kontrolü tekrar ele aldı.

Şu büyük, kapısız duşlardan biri. Gidecek tek bir yol var ama yine de beni yönlendiriyor. Ona izin verdim. Tekrar dövmüşmeye hazır değilim, henüz değil.

Ta ki aşağı bakana kadar. Gözlerimi, taşaklarının üzerinde yarı sert bir şekilde asılı duran ağır, şişman sikinın büyüleyici görüntüsünü geçmeye zorlamayı başarıyorum. Bu manzara karşısında dilimin altında biriken tükürüğü görmezden gelmeyi başarıyorum. Çünkü bacağından hâlâ kan akıyor.

Göğsü de hâlâ kanıyor ama bacağında gerçek bir bıçak yarası var. Bu kadar az tepki verdiğine inanamıyorum. Buna kızmadığına inanamıyorum. Onu bıçaklamıştım.

"Bir doktora ihtiyacın var,"
diyorum ona. "Bunun için değil."

"Kanaman var," diye itiraz
ediyorum. "Diktiğimde
duracak." "Ne? Yapamazsın-
"

"Bunun için endişelenmeyi bırak,
Tristan." "Dante... Seni *bıçakladım*."

Ağzında bir gülümseme belirir. "Biliyorum."

Ona deliymiş gibi bakıyorum - çünkü öyle. "Dikiş
atarken beni izlemek ister misin?" diye soruyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum. Otomatik *hayır* cevabımı tutuyorum. Bunu düşündüm. Dante o kadar anormal, o kadar özür dilemez ki, kendi gerçek dürtülerimi düşünmek için beni özgür bırakıyor. Normal olanı varsaymak zorunda değilim.

"Evet," diye cevap veriyorum. "İzlemek istiyorum."

Baktığım için sikinın nasıl seğirdiğini fark ediyorum. Benimki de aynı şekilde karşılık veriyor.

Bana bir havlu getiriyor, bir tane de kendisi için. Kabarık ve pürüzsüz, alışık olduklarıma hiç benzemiyor. Taşaklarıma ve sertleşen sikime verdiği hissi seviyorum. Ağdadan sonra cildim çok daha hassas. Hissediyorum

Her şeyi. Ve görünüşünü seviyorum. Çok pürüzsüz olmasını seviyorum. Beni becerdiğinde, aramızda hiçbir şey yoktu. Sadece ten. Sadece döl.

Her saniye sertleşiyorum. Vücudumun neden cinsel olarak bu kadar duyarlı hale geldiğini anlamıyorum ama hoşuma gidiyor. Pek çok şeyin olmadığı bir şekilde gerçek. Bu banyoda çıplak, sikim dışarı fırlamışken hiçbir şeyi taklit edemiyorum.

Ben ona baktıkça sertleşiyor. Porno dışında, başka bir erkeğin çıplak sikini hiç görmedim. Kesinlikle kendiminkinden başka birine dokunmadım. Onunkine dokunmak istiyorum. Ağırlığını ve dokusunu hissetmek istiyorum. Sertleştiğini hissetmek istiyorum.

Neredeyse bunu hissediyor gibi çünkü arkasını dönüyor. Kurallarından biri de ona dokunamamam.

Topallayarak dolaba gidiyor ve ilk yardım çantasını çıkarıyor. Bütün yara izlerini düşünüyorum. Beni ne kadar kolay etkisiz hale getirdiğini düşünüyorum. Dövüşüyor. Tüm o kaslar sadece gösteriş için değil. Ve *çok* iyi kaslanmış. Her yeri belirgin, sadece kolları ve gövdesi değil, kalçaları, bacakları, kığı da.

Erkek formunun mutlak erotik güzelliğini nasıl hiç fark etmedim?

Tuvaletin kapalı kapağına oturmaya gitti. O kırmızı çantayı karıştırırken ben de yakınlardaki yere yerleşip havlunun üzerinde bağdaş kuruyorum. Dante'nin gözleri bana kayıyor. Ağzının köşesi çekiliyor.

Yarayı antiseptikle ovuyor. Çok acıyor olmalı, ama vücut dilinde bunu gösteren hiçbir şey yok. Aleti hâlâ sert.

Bacaklarını açtığı anda tam teşhir halinde: çıkık sik, dolu, ağır taşaklar. Bu yüzden kalçasının iç tarafındaki yara izini görüyorum. Kasıklarının yaklaşık on santim altından başlıyor ve taşaklarına kadar gidiyor. Silik. Eski. Uzun zamandır dövüşüyor. Çirkin bir dövüş.

Bir paketi açıp içinden eğri bir iğne çıkarmasını izlediğimde her şey biraz daha anlam kazanıyor. Yarayı sıkıştırıyor ve dikmeye başlıyor. Sert nefes almaya başladı ama hepsi bu. Parmakları kanla kaplanırken bile siki sertliğini koruyor.

İzlemesi neden bu kadar tahrik edici bilmiyorum ama o çalışırken sikim zonkluyor. Yarığım da bir damla prekum oluşuyor.

Dante çalışmasına ara verip bana bakıyor. Diyor ki, "İstersen mastürbasyon yapabilirsin. Sadece boşalma."

Kısa bir süre tereddüt ettikten sonra kendimi okşamaya başlıyorum. Daha önce hiç kimsenin önünde mastürbasyon yapmamıştım. Dante'den başka biriyle olsaydım

Çok utangaç ama beni izlerken dudakları aralanıyor. İşe geri dönmesi biraz zaman alıyor.

İşini bitirdiğinde, kan yıkanmış ve yara sarılmış halde nefes nefese kalıyorum. Boşalmak istiyorum. Dante dolaba gidip bir şişe bir şey alıyor. Kayganlaştırıcı, eline biraz sıktığında fark ediyorum.

Aletini kayganlaştırdığında ihtiyaçlı bir ses çıkarıyorum. Başka bir havlu aldı. Arkama katlanmış bir şekilde seriyor. Sonra diz çöküyor ve bacaklarımı açıyor. Beni geriye yatırdı. Başım katlanmış havluya çarpıyor. Beni kaldırıp deliğimi ortaya çıkarıyor ve sikini içeri sokuyor.

Acıdan eğilerek bağıyorum. Eskisi gibi sıkı değilim ama hassasım. Umurunda değil. Yine de kıcıma vahşice vuruyor. Prostatıma vuruyor. Kaldırılma şeklim, neredeyse ikiye bükülmem, sikimin sıkılmış karnıma doğru ağır bir şekilde sızmasına neden oluyor.

Aletime uzanmaya başladım ama elimi geri çekti. Sonra eli boğazıma kapanıyor. Nefes alamayınca panikledim. Çırpınıyorum ama o acımasız. Gözleri karanlık ve niyetli. Dudakları sıkılmış dişlerinden geri çekiliyor. Bana vurmaya devam ediyor-

O kadar sert boşalıyorum ki boğazımdaki daralmanın etrafında çığlık atıyorum. Yerde çırpınıyorum. Sikim, dokunulmamış, çılgınca fışkırıyor.

Beni sikmeye devam ediyor ve ben boşalmaya devam ediyorum. Sonra kalçaları öne doğru fırlıyor ve beni zorluyor. Sikinin içimde nabız gibi attığını ve içimi sıcak dölleriyle boyadığını hissedebiliyorum. Benden başka bir kremi iplikçik sağıyor. Ve bir tane daha.

Yere yığılıyorum, paramparça oluyorum ve o kadar sert kasılıyorum ki ellerim fayanslara çarpıyor. Dante boğazımı serbest bırakıyor. O da spazm geçiriyor, vücudu benimkine karşı sallanıyor, siki hâlâ kıcımda seğiriyor.

Karanlık noktalar görüşümde dans ediyor. İçimden çıktığında çığlık atıyorum.

Lavaboda suyun aktığını duyana kadar ayağa kalktığını fark etmiyorum.

Elinde ılık, ıslak bir bezle geri geldi. Çenesi sabit, salgımı tenimden temizlerken gözleri hala yoğun. Her yerimdeydi. Eğer daha çok onunla olsaydım, bacağımla kaldırıp deliğimi temizlemesinden utanabilirdim.

Beni yerden kaldırdığında vücudum çok gevşemiş, zihnim itiraz edemeyecek kadar paramparça olmuş durumda, sanki 165 kilo değilmişim gibi ve kalçasında taze bir bıçak yarası yokmuş gibi. Beni yatak odasına taşıdı. Müstehcen yataklı oda değil. Normal bir yatak. Büyük ve lüks ama normal.

Beni geniş, rahat bir yatağı yatırdı. Arkamdan sürünerek geliyor. Beni yan yatırıyor, vücudunun kıvrımlarına doğru çekiyor, sırtım onun önüne geliyor. Yorganı üzerimize çekiyor. Sanki tüm bunlar dünyadaki en doğal şeymiş gibi uykuya dalıyorum.

ON Tristan

Yalnız uyanıyorum. Bir süre öylece uzandım. Kıçım acıyor. Dün gece üç kez sikildim. Bu gerçek bana çok garip geliyor. Başka bir adam sikini kıcıma sokarken yoğun orgazmlar yaşadım. Sadece başka bir adam değil. Dante. Dante beni kabaca, baskın bir şekilde, neredeyse sahiplenerek becerdi. Onunla mücadele ettim. Onu bıçakladım. Pes etmedi. Sınırlarımı buldozerle aştı ve ben buna bayıldım. Bende bir sorun mu var?

Düşündükçe sertleşiyorum. Sorun olur mu?

Bunun bir önemi var mı? Ne yaptığım kimsenin umurunda değil. Beni kendimden başka kim yargılayacak?

Doğrulup odaya bakıyorum. Çok büyük. Yine de oldukça seyreker. Komodinler dışında mobilya yok. Şifonyer yok çünkü gömme dolap var. Sürgülü bir cam kapı, tek bir şezlongun bulunduğu küçük bir verandaya açılıyor ve aşağıda bir kata inen basamaklar olduğunu görebiliyorum.

Çarşafı bir kenara attığımda, beyaz pamuğun üzerinde Dante'nin bacağına olmasa gereken yerde bir kan lekesi görüyorum. Kalkıp banyoyu kullanıyorum ve her şeyi temizlediğini fark ediyorum. Tezgâhın üzerinde bir çift siyah eşofman ve beyaz bir tişört var. Onları giydim. Çok büyükler ama baş edilemez değiller.

Çatı katının bir parçası olan yatak odasından çıkıyorum. Gün ışığı alan oturma odasına bakıyor. Bu katta sadece bir oda daha var ve oradan gelen yazı yazma sesini duyabiliyorum. Açık kapıya gidiyorum ve kendimi düzenli bir ofise bakarken buluyorum.

Dante bilgisayar başında çalışıyor. Ciddi ve odaklanmış görünüyor ve o bana bakmazken ona baktığım kısa anın tadını çıkarıyorum. Bakışları bana hükmetmezken onu izlemek çok farklı. Çok çekici biri. Erkeksi ama zarif. Siyah tişörtünün içinde, özellikle de sakalının gölgesiyle biraz sert görünüyor.

Kafasını kaldırdığında "Günaydın,"
diyorum. "İyi günler," diye yanıtlıyor.
"Oh. Sanırım öyle."

"Şunu bitireyim, sonra kahvaltı hazırlarım."

"Tamam."

Onu yalnız bırakıyorum çünkü benden bunu istediğini anlayabiliyorum. Aşağıya indim. Mutfak temizlenmişti. Sandviçler gitmişti. Zemine saplanmış olan bıçak gitmiş ama parkede bir oyuk var. Adanın her tarafına akıttığım döl de gitmiş.

Hâlâ tüm bunlara bakıyor ve burada neler olduğunu düşünüyordum ki Dante'nin merdivenlerden geldiğini duydum. Onu duyuyorum çünkü küçük ama açık bir acı sesi çıkarıyor.

Merdivenlerden topallayarak inişini izlerken kaşlarımı çatıyorum. Dün gece, çoğunlukla bunu yaptığım için şok olmuştum. Ama şimdi onu acı içinde görünce kendimi kötü hissediyorum.

"Bana öyle bakma," diyor aşağıya ulaştığında. "Bir şeyim yok. Zor olan sadece merdivenler."

"Ben-"

"Özür dilemeyin. Böyle bir şey yapmayacağız."

Gürültülü ve sinirli bir nefes aldığım da eğlenmiş görünüyor. Merdivenlerden indiğinde o kadar da topallamıyor. Mutfağa gidip kahve yapmaya başlıyor.

"Otur," diyor makineyi çalıştırırken.

Nedense dün gece oturduğum sandalyeye oturuyorum. Üzerine akıttığım döllere gitmiş elbette ama hatırladıkça sikim yeniden kalkıyor. Her şey o kadar iğrençti ki.

Malzemeleri çıkarmaya başlarken, "Ne kadar kötü?" diye soruyor.

"Ne ne kadar kötü?"

"Kıçın. Kanıyor mu?" Yüzüm

kızardı. "Hayır."

"Güzel. Yine de bu geceye kadar sevişmeyeceğiz. Kızgın olduğunu biliyorum." "Ben fi-"

"Kimse acı çekmeden böyle becerilemez."

Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Yemek mi yapıyorsun? Zengin insanların özel aşçıları olduğunu sanırdım."

"Evimde insanların olmasından

hoşlanmıyorum." "Oh."

Rahatsızca kıpırdandım. Gitmemi mi istiyor? Anlayamıyorum. Sebzeleri doğramaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" "Omlet."

"Yardım ister misin?"

"İyi bir aşçı mısın?"

"Hayır."

"O zaman yoldan uzak durmalısın. Kahve hazır ama." Yapacak bir işim olduğu için rahatlamış bir şekilde fincan aramaya gidiyorum. Onun arkasındaydım. Mutfağında onunla birlikteyim. Mesafe ve yakınlığın tuhaf bir karışımı. Kupaları bulamadığımda, bana yardım etmeye geliyor. Bana dokunmasını istiyorum ama dokunmuyor. İki büyük, koyu gri kupa çıkarıp masanın üzerine koydu.

karşı.

"Gitmemi ister misin?" diye sordum.

Kızgın ve tehditkâr görünüyor. "Hayır. Gidemezsin."

"Ben sadece ..." Kollarımı kavuşturuyorum. "Sanki beni burada istemiyormuşsun gibi."

Gözlerinde ne gördüğümünden emin değilim, ta ki sertçe yutkunup, "Seni burada istiyorum. Bu... Bu işte iyi değilim. Bu çok zor."

Anında rahatlıyorum. Gözlerinde gördüğüm şey kırılmalık. Bunu onda daha önce hiç görmediğim için fark etmemiştim. Mücadele ediyor.

Genelde sıcak bir insan değilimdir, ama elim uzanıp onunkini kapatırken kendi aklına sahipmiş gibi görünüyor. Biraz sıçradı. Neredeyse geri çekiliyor. Sonra eli dönüyor, avucu benimkiyle buluşuyor. Neredeyse şaşkınlıkla ellerimize bakıyor. Sanki test ediyormuş gibi benimkini kavırıyor.

Keşfetmesine izin veriyorum. Çekildiğinde, gitmesine izin veriyorum. Tekrar sertçe yutkunuyor. Kaşlarını çatıyor.

Ben de insan ilişkilerinde sorun yaşadığımı sanırdım.

Fincanlara kahve dolduruyor. Kahvesini sade içtiğinde şaşırmıyorum ve görünüşe göre beni de tahmin ediyor çünkü ben sormadan krema ve şekeri çıkarıyor.

Her nasılsa, Dante omletimle aynı anda kızarmış ekmeği hazırlayacak kadar iyi iş çıkarıyor. Onu bana uzatması beni garip bir şekilde mutlu ediyor. Sanırım bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en güzel şey.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum. "İyi mi?"

"Bu lanet olası bir katil."

Gülümsüyor, belli ki memnun. Şimdi kendi yemeğini pişiriyor. Ocaktaki ateşle oynarken kahvesini yudumluyor. Tanrım, çok çekici.

"Ne?" diye soruyor onu izlediğimi fark edince.

İtiraf ediyorum, "Bir erkeğe ilgi duymak bana garip geliyor."

"Yine de seni rahatsız ediyor gibi görünmüyor. Bazı insanlar çıldırır."

"Birlikte olduğun diğer erkekler?" Soru birdenbire ortaya çıkıveriyor ve benim sinirim de bozuluyor.

Omletini çeviriyor ve beni inceliyor. Soru konusunda üstüme gelmiyor ama bu durumu daha da kötüleştiriyor. Sanki ne anlama geldiğini zyormuş gibi düşünüyor. Ama ben bile ne anlama geldiğini bilmiyorum ve bu konuyu kapatmak istiyorum.

"Daha sonra evime dönmem gerekiyor. stm değiştirmem gerekecek. Bu gece işim var."

"Kenzie seni götürecek çünkü benim ofise gitmem gerekiyor ama sen de eşyalarını toplayıp buraya getireceksin."

Anlamsızca ona baktığımda, "Artık burada kalacaksın" diye açıklıyor.

Kalbim kt küt atıyor. Bu büyük bir şey. Çok büyük. Ve tamamen beklenmedik. "İnsanların burada olmasından hoşlanmadığını sanıyordum."

"Bu farklı."

"Ya burada kalmak istemezsem?" Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

Bu.

Omletini tabaklıyor ve karanlık, niyetli bakışlarıyla beni sabitliyor. "O zaman

güvenli kelimeni söylemen gerekecek. Aksi takdirde, bu gerçekleşiyor."

ON BİR

Dante

Telefonum cebimde çalıyor ama ellerim kan içinde. Nezarethanedен çıkıyorum ve kapıyı tutsağımın hıçkırıkları üzerine kapatıyorum. Normalde, bir sorgunun ortasındaiken telefonu görmezden gelirdim ama Tristan'la ilgili olduğunu hissediyorum.

Bir yanıм onun bu kadar hızlı bir şekilde zihnimin merkezine yerleşmesinden, beni diğer işlerden uzaklaştırmasından ve *bu* işlerin sanki *ondan* uzaklaşıyormuşum gibi görünmesinden endişe duyuyor. Bir yanıм takıntımın ateşlendiğı kadar çabuk sönmesini umuyor.

Bir başka parçam ise bunun hiç bitmesini istemiyor - ki aslında en korkutucu düşünce de bu.

Bu daha önce hiç olmamıştı. Daha önce hiç kimseyi yanıma taşımamıştım.

Ama Tristan farklı.

Geriye dönüp baktığımda, başından beri belliymiş ama o bacağıını dikerken beni izleyene kadar bunu gerçekten bilmiyordum. Sanırım verdiği tepki beni olduğu kadar onu da şaşırtmıştı. Onu o banyoda becerirken, onu ne kadar tamamen ele geçirdiğini göstermek için elimi boğazına kenetlediğim zamanki kadar sert boşaldığını hiç sanmıyorum.

Bunu istiyor, belki de buna ihtiyacı var. Ama bu konuda kendisiyle savaşıyor ve benimle de savaşıyor. Bu yüzden az önce hangi mesajı aldığımı tam olarak bildiğimden eminim.

Deponun bodrumundaki küçük banyoda ellerimi yıkadıktan sonra araştırma istasyonumdaki sandalyeye oturuyorum. Monitörler Lorenzo Capelli'yi gözetleme kayıtlarını gösteriyor. Masanın kenarında kocaman bir klasör yığını var. Notlar. Resimler. Her türlü pislik. Klasörlerden biri açıldığında nezarethanedeki torbacı hakkında el yazısıyla yazdığım notlar ortaya çıkıyor.

Normalde onun gibi aşağılık herifleri görmezden gelirim. İstismarcılara ve sürüngenlere odaklanmayı tercih ederim. Bu fedakarlık değil. Bu sadece kuralların bir parçası.

Noah onları bulmama yardım etti ve Capelli'ye bağı herhangi birine ne kadar zaman harcadığını bilse mutlu olmazdı. Ona göre

Capelli'yi öldürüp bu işi bitirmek. Ama bu benim oyunum ve istediğim gibi oynayacağım.

Capelli'yi basitçe öldürmek istemiyorum. Önce onu yok etmek istiyorum ve bunu her seferinde bir parça yapmak istiyorum.

Ancak Tristan, programımı yeniden düzenlemeye devam ediyor. Telefonumu çıkardım ve Kenzie'nin mesajını okudum.

Eşyalarını taşımak istemiyor.

Gülümsüyorum. Biliyordum amına koyayım. Hem sinirlendim hem de sevindim. Mesaj atıyorum, **bırak istediğini yapsın.**

Siktir! O bunun için var, değil mi?

"Bunu bilmesine izin verme." diye yazıyorum.

Kenzie: **Lanet olsun! Bütün eğlenceyi sen yaşayacaksın.**

Anlıyorum. Aslında, yaptığım şeyi fark ettiğimde Tristan'ın ne kadar kızacağını düşündükçe aletim sertleşmeye başladı bile. Daha doğrusu, o işe gider gitmez yapmak üzere olduğum şey.

* * *

Çatı katının kapısını duyduğumda mutfaktaydım. Kenzie'ye Tristan'ı Lush'tan getirdiğinde şifremi vermesini söylemiştim. Elinde eski püskü bir spor çantasıyla sanki yatıya gelmiş gibi içeri girdi. Şeytani sırıtişımı bastırmak kolay değil ama başarıyorum. Ortalık karışmadan önce yemesini istiyorum.

Mutfak girişinde kısa bir süre tereddüt ediyor ama yemek yapmamla ilgili bir şey onu rahatlatıyor gibi görünüyor. Kot pantolonum ve tişörtümün üzerindeki önlükle daha mı az tehditkârım? İstersem onu yere atıp sikmemi engelleyeceğini mi sanıyor?

Salata sosunu çırparken ona "Biraz şarap koy," diyorum.

Tristan adaya doğru yürüyor ve spor çantasını bırakıyor. "Hep böyle mi yemek yaparsın?"

"Alternatifler kabul edilemez."

Bekleyen bardaklara şarap doldururken "Alternatifler ne?" diye soruyor.

Tristan'ın çene çalmaya ihtiyaç duymamasını seviyorum. Çok yorucu ve sıkıcı. "Berbat yemekler ya da benim yerime yemek yapacak birinin olması."

Bardaklardan birini bana doğru itiyor ve diğerinden bir yudum alıyor. "Ve evindeki insanları sevmiyorsun."

"Hayır, sevmiyorum."

Onun burada olması, aslında benim onun burada olmasını *talep ediyor olmam* aramızda konuşulmadan uzayıp gidiyor.

Ben salata sosunu üzerine dökerken salataya bakıyor. Sonra havayı kokluyor. "Nedir bu?"

"Patlıcan Parmesan."

Kaşları havaya kalktı. "Tamam, Bay Süslü Pantolon."

"Şehrin en havalı gece kulüplerinden birinde çalışıyorsun."

"Evet, ama." Bunu tam bir cümleymiş gibi söylüyor. "Ama ne?"

Yanakları kızardı. Sorumu duymazdan geliyor.

"Ama *ne*, Tristan?"

Omuz silkiyor ve başka tarafa bakıyor. "Evimi gördün."

Evet, gördüm ve o küf kokan bok çukuruna asla geri dönmeyecek.

Ama henüz bunu bilmiyor.

Ben mutfağı temizlerken Tristan adada oturup şarap içiyor. Onu şarap içen biri olarak düşünmemiştim ama o kırmızı şarap çok hızlı bitiyor. Gergin, muhtemelen bu gece buraya kendi isteğiyle, tek başına gelmek zorunda kaldığı için. Ayakkabılarını, kravatını ya da seksi jartiyerini bile çıkarmadı. Açık mavi düğmeli pantolonunun kollarını kıvrımış, zayıf kollarını ortaya çıkarmış.

Oturma odası ve arkasındaki şehrin gece manzarasıyla benim evimde iyi görünüyor. Öyle olacağını biliyordum.

"Bu sabah ben uyanmadan önce burayı temizlemişsin." diyor.

Cevap vermedim çünkü evet, kesinlikle yaptım. Aslında o yatağında uyuduktan yaklaşık bir saat sonra yapmıştım.

"Belli ki çok çalışıyorsun." dedi.

Spor yapmak benim için gerekli. En başından beri vücudumu kontrol altına almak için kullanıyorum. Aslında Tristan'la yatağıma dönüp birkaç saat uyuduktan sonra ağırlık odamda bir süre çalıştım.

Tüm bunların içinde birkaç sürpriz vardı. Birincisi, yatağında biri varken uyuyabilmem. İkincisi, Tristan'ın kıcını parmakladığımda ve deliğini kabarık bulduğumda onu yalnız bıraktım. Sikim bu kadar sertken kolay değildi ama antrenmanın amacı da buydu zaten. Yeniden odaklanmak için. Kontrolü ele almak için.

Tristan'a bunların hiçbirini söylemeyeceğim.

"Sağlıklı besleniyorsun ve fazla içmiyorsun." diye ekliyor. "Nereye varmaya çalışıyorsun, Tristan?"

"Sanırım sadece merak ediyorum, eğlenmek için hiçbir şey yapmıyorsunuz?"

İçimden bir kahkaha patladı. O kadar yabancı, o kadar kontrolüm dışında bir his ki, ilk başta hoşuma gitmiyor. Sonra Tristan'ın yüzündeki gülümsemeyi görüyorum. Biraz tereddütlü ama memnun görünüyor. Beni güldürmüş olması hoşuna gidiyor.

Ben de hoşuma gittiğine karar veriyorum, bu yüzden "Eğlenmek için güzel erkekleri banyo zeminlerinde o kadar sert boşalana kadar beceriyorum ki, sikimin üzerinde çırpınırken onları tutmak zorunda kalıyorum" demeden önce bir an zaferin tadını çıkarmasına izin veriyorum.

Tristan'ın dudakları aralandı, yüzü kızardı. Ela gözleri karardı, sonra hatırlayarak titrerken kapandılar.

Yemeği hazırladım ve yedik. Tristan'ın buzdolabının içindekilere bakılırsa iyi yemeklere alışık değil. Yine de hoşuna gidiyor. Bir şeyler denemeye istekli. Cesaret ve teslimiyetin karışımıyla beni büyülüyor.

Temizlik işlerinin çoğunda bana yardım etmesine izin verdikten sonra ona "Git çantanı yukarı çıkar. Dolaba koy."

O çatı katına çıkarken ben de işimi çabucak bitiriyorum. Sonra adada durup beklerken şarabımı yudumluyorum. Beklentiyle dolup taşıyorum ve "Ne oluyor lan?" *cümlesini* duyduğumda vücudumda bir cızırtı oluyor. Her yerde hissediyorum ama özellikle taşaklarımda.

Tristan sahanlığa fırladı. Elleri parmaklıklara çarpıyor. Yalınayaktı, kravatı gevşekti. Bütün kıyafetlerinin orada olduğunu fark ettiğinde üzerini değiştiriyor olmalıydı. Benim attıklarım hariç hepsini.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı bana. "Sana burada kalacağını söyledim."

"Böyle bir şey yapamazsın!"

"Yaptım bile. Ev sahibinle konuştum. Kira kontratın feshedildi."

"Bu *benim* kira kontratım. Nasıl olur da boş verirsin? Eşyalarımın geri kalanı nerede?"

"Koridorun sonunda." Başımı sola doğru eğiyorum.

Tristan merdivenlerden hızla iniyor. Hışımla yanımdan geçti. Yaklaşık on beş adım ötemde, ama öfkesi o kadar yoğun ki, onu buraya kadar hissedebiliyorum.

Koridorda ilerliyor, kapıları açıyor. Oyun odasına iki kere bakıyor ama boş odaya ulaşana kadar fırtına gibi ilerliyor.

Onu odaya kadar takip ettim. Odanın ortasında duruyor, öfkeli bakışları şık bir masaya kurulmuş bilgisayarının üzerinde geziniyor.

Ergonomik sandalye. Çöpleri gecekondü sahibinin ilgilenmesi için geride bıraktım ama kişisel görünen her şeyi getirdim. Kitapları bir kitaplığın iki rafını kaplıyor. Çoğunlukla fantezi okuyor ama birkaç bilimkurgu ve tarihi kitap da vardı.

Tristan'ın elleri iki yanında yumruk olmuş. Öfkeli gözleri bana kilitlendi.
"Bunu yapmaya *hakkın* yoktu."

"Bu konuda sana ilaç verdiğim için olduğundan daha öfkeliisin.
Neden?"

"Çünkü bu bok *benim*!"

Şu anda elinde bir şey olsaydı, onu fırlatırdı.

Ona hatırlatıyorum, "Her şeyi kendin getirme fırsatın vardı. Sana söyledim: Ya burada kalacaktın ya da söyleyecektin."

Bana dik dik bakıyor. Göğsü kabarıyor. Burun delikleri açıldı. Şu anda o sert değil, ama ben sertim. Tüm güç bende. Boyun eğmekten ya da pes etmekten başka yapabileceği bir şey yok. Pes etmeyecek, bundan eminim. Yoğunluğa aç. Sınırlarının geri itilmesini istiyor. Bu onu heyecanlandırıyor.

Bana saldırmasını bekliyorum. Saldırmak istiyor. Onun yerine, yanımdan geçip gidiyor. Merak ettim, onu takip ettim. Belki kaçır da ben de onu kovalarım. Oturma odasına vardığımızda, telefonunun kulağında olduğunu fark ediyorum.

İçimde öfke kükrüyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Onu yakasından tutup geri çekiyorum. O fırıl fırıl dönerken telefonu elinden alıyorum.

"*Kimsiniz?*" telefonda sessizce geliyor. "*Dante, sen misin?*"

Tanıdık sesle irkildim. Telefona bakıyorum ve ekranda Noah'nın adını görüyorum. Tristan'ı bıraktım. Benden uzaklaştı.

"*Dante?*"

Lanet

olsun.

Aramayı sonlandırmak istiyorum ama bunu yaparsam Noah telefonumu arayacak. Cevap vermezsem, buraya gelir.

Telefonu kulağıma götürdüm. "Ben

buradayım." "Güvende misin?"

Bu tanıdık soru karşısında zorlukla yutkunuyorum.

"Evet." "Kimin telefonu bu?"

"Tristan'ın."

Sözleşmeyi imzaladıktan sonra ona Tristan'ın adını verdim. Kurallardan biri bu.

"O güvende mi?"

Cevap vermiyorum çünkü şu anda muhtemelen etrafımda kimse güvende olmadığı için çok kızgınım.

Noah, "Tristan beni neden aradı ve telefonu neden ondan aldın?" diye soruyor.

"Yaptığım bir şey yüzünden kızgın."

"Ne yaptın Dante?"

"Eşyalarını evime taşıdım ve kira sözleşmesini feshettim," diye cevap veriyorum düz bir sesle.

Noah uzun bir süre sessiz kaldı. Bağlamı sormuyor. Beni olayları kendi başına toparlayacak kadar iyi tanıyor. Sonra "Kendi evine ihtiyacı var" diyor.

"Dairesi güvenli değildi."

"O zaman ona güvenli bir yer bul. Yarın, Dante."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Öfke karnımda kaynıyor.

"Teyit et," diyor Noah.

"Evet," diyorum.

"Güzel. Telefonu Tristan'a ver."

Telefonu uzattım. Tristan hâlâ öfkeli görünüyor ama aynı zamanda şaşkın ve temkinli. Telefonu elimden kaptı.

"Alo?" dedi. "Evet, ben iyiyim." Bir süre dinliyor, sonra omuzları rahatlayarak çöküyor ve "İyi. Teşekkür ederim." dedi. Sonra da, "Evet, yapacağım. Teşekkürler."

Görüşmeyi sonlandırır. Telefonu indirdiğinde tüm gerginliği vücuduna geri döner. Hâlâ biraz öfke vardır ama o kadar güçlü değildir. İstedikini elde etti. Ama hâlâ uğraşması gereken ben varım.

Buz gibi bir soğukkanlılıkla, "Sana onun numarasını acil durumlar için verdim, onu bana karşı kullanasın diye değil," diyorum.

"Kim o?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez. Telefonu bana ver."

Tristan tereddüt etti, sonra bana verdi. Mutfığa götürüp adanın üzerine koyuyorum.

"Oyun odasına git," diyorum ona.

Benimle kavgaya etmeyi düşünmesini izliyorum. Ama yapmamaya karar veriyor. Onu oyun odasına kadar takip ediyorum. Kapıyı arkamızdan kapatıyorum.

Benden geri çekiliyor ama onu kravatından yakalıyorum. Sertleşti ama sadece çözdüm. Sonra askılarını omuzlarından itiyorum. Onu çekiştirdiğimde

Gömleği belinden kurtuldu, nefesini içine çekti. Üzerinden çıkardığımda yarı sertleşmiş durumda ama bana dokunmaya ya da katılmaya çalışmıyor.

İçgüdüleri iyi. Şu anda tehlikeli olduğumu biliyor. Pantolonunu ve külotunu çıkardığımda bu onun sikişinin sertleşmesini engellemiyor.

"Yatağa uzan," diye emrediyorum ona. "Bana dönük diz çok."

Şimdi sert nefes alıyor, gergin ama aynı zamanda meraklı. Öfkesi geçmişti. Şimdilik.

Yatakta diz çöktüğünde, arkasından yatağa adım atıyorum. Yastıklı deri kelepçeleri tutuyorum. Bileklerini bağlamama izin veriyor ama kelepçeleri baş üstü demirlerinden birine sabitlemek için kollarını yukarı doğru uzattığımda karşı koymaya başlıyor. Ancak artık çok geç ve kelepçelerini çubuğa takmak benim için çok kolay.

Aşağı inip ayak bileklerinden birini tutuyorum.

"Hey!" diye bağırıyor ve onu benden çekmeye çalışıyor. Kıçına elimi acıtacak kadar sert bir tokat attım. "Ow! Seni lanet olası pislik! Bütün bunları sen başlattın! Eşyalarımı taşımamalıydın!"

Öfkesinin yeniden canlanması beni yeterince sakinleştiriyor, ayak bileğindeki bağı çerçeveye sabitlerken diz çökme pozisyonunun rahat olduğundan emin oluyorum. Bu önemli çünkü bir süre orada kalacak.

Tristan'ın diğer ayak bileğini sabitlemek için yatağın arkasına geçiyorum. Kıçının yanağı attığım tokat yüzünden kızarmıştı. Nefes alış veriş i ağırlaşmıştı. Yine de karşısındaki aynada sertleşmiş sikişinin yukarı doğru seğirmesini izliyorum.

Kendi sikişim kotumun içinde sert bir çubuk gibi. Ama orada kalacak. Çok sinirliyim.

Dolaba gidip kavisli, şişkin bir prostat masaj aleti seçiyorum. Tristan omzunun üzerinden bakıyor, ne yaptığımı görmeye çalışıyor. Seçtiğim şeyi görmesini engellemek için sırtımı ona dönüyorum. Muhtemelen kırbaç ya da başka bir şey aradığımı sanıyor ama ben o tür şeyleri nezarethaneye saklıyorum. Masaj aletini yağladıktan sonra yatağa dönüyorum.

Yansıması yerine gerçek yüzünü izleyebilmek için onun yanında durarak oynacağı deliğine doğru yerleştiriyorum. Nefes alırken dudakları aralanıyor. Cihazı kıçına doğru ittiğimde gözleri açılıyor.

Cihazı çalıştırdığımda karnı kasılıyor ve siki yukarı doğru sarsılıyor. İnemelerinin ağırlık odasında duyabileceğim kadar yüksek olması için yüksek ayara getirmek cazip geliyor, ama bu onu boşaltabilir. Ben dönene kadar boşalmasına izin yok, bu yüzden titreşimi düşük tutuyorum. Hâlâ dudağını ısırtıyor.

Sonra kapıya doğru yürüyorum.

"Nereye gidiyorsun? Dante!" diye bağıyor ben çıkarken. "Seni lanet olası pislik!"

ON İKİ Tristan

Dante döndüğünde, bağların içinde asılı kalmıştım. Ne kadar zamandır burada olduğumu bilmiyorum ama o kadar çok prekum sızdırmışım ki çarşafların üzerinde bir su birikintisi var. Karın kaslarım sıkılmaktan ağrıyor.

O çıplak. Sert. Hâlâ kızgın görünüyor ama bunu dert edemeyecek kadar ileri gittim. Sadece rahatlamak istiyorum. Dolaba doğru yürüdü. Aletini yağlarken çıkardığı özensiz sesi duyduğumda ürperiyorum ve bir kez daha fişkırtıyorum.

Lütfen, diye yalvarıyorum içimden. *Lütfen*.

Arkamdaki yatakta ayağa kalkarken yatağın eğildiğini hissediyorum. Gözlerim aynaya kayıyor. Böyle çok pis görünüyorum. Bağlanmış. Sikim seğiriyor. Kızarmış ucumdan siyah çarşafın üzerindeki su birikintisine doğru uzun bir iplik halinde akan prekum.

Dante'nin ellerinden biri meme ucumu sıkıldığında muhtaç bir ses çıkarıyorum. Diğer eli kıcımda. Titreşim arttığında vücudum sarsılıyor.

Kıçımı yoğuruyor, sonra elini taşaklarıma götürüyor. Çok şiş ve ağırlar. Onları elinde yuvarlarken inliyorum. Onları çekiştirirken kıvrılıyorum. Biraz daha sızdırıyorum.

"Siktir, bu çok güzel," diye fısıldıyor parmağını su birikintisine daldırırken. Sonra parmağını yarığımın üzerinde gezdiriyor. Umutsuz bir ihtiyaçla ileri doğru sarsılarak haykırıyorum.

Yukarı uzanıyor ve bağlı bileklerimi baş üstü çubuğundan kurtarıyor. Onun tutuşuyla öne doğru yuvarlanıyorum. Beni yatağa indiriyor. Kalçalarımı yukarı çekiyor. Ayak bileklerim hâlâ bağlı, bacaklarım açık.

Benden çekerken oyuncak hâlâ titreşiyor. Kıçım kasılıyor ve açılıyor, deliğim çırpınıyor. İnlemeye ve korkunç boşlukta kıvranmaya başlıyorum.

"*Lütfen*," diye dudaklarımdan kaçıyor.

Dante'nin sikinin geniş, süngerimsi başı deliğime bastırıyor. O sadece orada tutarken nefes alıyorum ve titriyorum. Geri itmeye başlıyorum. Ona içimde ihtiyacım var. İhtiyacım var-

İçime doğru iterken yüksek sesle inliyorum, deliğimi oyuncağın yaptığından daha geniş bir şekilde geriyor. Ben inerken ve nefes nefese kalırken penetrasyon devam ediyor. Parmaklarım yatağı pençeliyor. İçime yavaşça, işkence edercesine girerken bağlarıma karşı zorlanıyorum.

Leğen kemiği kıcımla buluştuğunda titreyerek sustum. O da artık sert nefes alıyor. Parmakları kalçalarımı kazıyor.

Ellerinden biri hareket ediyor. Bağlantı noktamızı keşfederken parmaklarını gerilmiş deliğimde hissediyorum.

"Siktir, bu çok ateşli," diyor ve sonra beni becermeye başlıyor.

O kadar iyi hissettiriyor ki kendimi ona bırakıyorum. Ona. Aleti içimde tünel kazıyor, alevlenmiş sık kafası duvarlarıma çarpıyor. Prostatımı her sıyırdığında çığlık atıyorum. Bu çok fazla.

Orgazmım içimden geçerken yatağa doğru çığlık atıyorum. Zonklayan horozumdan cum patlar. Vücudum ele geçirilirken zorlanıyorum ve çırpınıyorum. Kığım Dante'nin sikini sıkıyor.

Beni becermeye devam ederken inliyor ve nefes nefese kalıyorum. Aşırı uyarılmanın etkisiyle spazm geçiriyorum. Bir an için bundan hoşlanmadım. Sonra tekrar sertleşmeye başladım.

Beni daha sert sikmeye başlıyor, kıcıma pistonluyor. Ağır taşakları bana çarpıyor. Aleti içimde özensiz, pis, lezzetli sesler çıkarıyor.

Lanet olsun, yine boşalacağım.

Dante daha önce sessizdi ama şimdi çok fazla ses çıkarıyor. Homurdanıyor, neredeyse hırılıyor.

Vücudum gerilmiş durumda ve bağırdığı anda, kalçaları öne doğru fırladığı ve siki içime ağır bir şekilde girdiği anda, ikinci orgazmımda çığlık atıyorum. O beni zorladıkça ben de kasılıyor ve çırpınıyorum. Aleti kıcıma sıcak dölleri pompalıyor, beni dolduruyor.

Seğirerek ve titreyerek, hâlâ inleyerek yere yığıldığımda, Dante böğrümü okşamaya başlıyor. Neredeyse yumuşak. Hoşuma gitti.

Çekiyor. Bu onun homurdanmasına ve benim de nefes nefese kalmama neden oluyor. Deliğim hiçbir şeye kenetlenmiyor. Korkunç bir şey ve neredeyse ağlayacaktım. Bir parmağını içime soktuğunda rahatlama sesi çıkarıyorum.

"İşte," diye fısıldıyor. "Daha iyi oldu mu?"

"Evet," diye nefes alıyorum ve rahatlamaya başlıyorum.

"Sadece uyu," diyor sessizce. "Yeterince uyudun." "Gitme."

"Gitmeyeceğim," diye söz veriyor.

Sonra kendimi bırakıp karanlığa doğru sürüklenabiliyorum.

ON ÜÇ Tristan

Dante bir başka pahalı tişörtü uzatırken "Hayır," diyorum. Gözleri kısılıyor. Bu saçma mağazadaki her şeyi veto edeceğimi anlamış gibi görünerek her zaman yaptığını yapmaya karar veriyor: canı ne isterse.

Rafin sonunda somurtkan bir şekilde dururken beni görmezden geliyor. Bununla ilgili her şeyden nefret ediyorum. Buraya *benim* için alışveriş yapmaya geldiğimizi fark etseydim, bu pahalı yere adım atmayı bile kabul etmezdim.

Dante görevlinin seçtiklerini soyunma odasına götürmesine izin veriyor. Yüksek topuklu ayakkabıları cilalı zeminde tıkırdıyor.

Dante üzerime doğru geliyor. Benden sadece birkaç santim daha uzun ama yine de üzerime çıkmayı başarıyor. İkimiz de kot pantolon ve tişört giyiyoruz ama onun üzerinde çok seksi bir deri motosiklet ceketı var. Bu olmadan bile, kıyafetlerinin kesimi ve bariz kalitesi, genel havasıyla ilgili her şeyden bahsetmiyorum bile, onun buraya ait olduğunu gösteriyor. Ben ait değilim.

Lush'ta durum farklı. Orada rolümü oynayabiliyorum çünkü oynamam gereken bir rol var. Burada, belli ki sadece alt sınıf biriyim... ne? Erkek arkadaş değil. Kıç parçası mı? Sanırım ben buyum. Ve yine de... Dante eşyalarımı onun evine taşıdı.

Buna ne kadar kızsam da bir yanımda memnun. Bunu Dante'ye söyleyeceğimden değil. Ve evet, bunun delice olduğunu biliyorum, ama burada durum böyle.

Dante kulağıma fısıldıyor. "Soyunma odasına geri döneceksin, yoksa bu mağazada olay çıkaracağız."

Hem onun yakınlığından hem de tehdidinden ürperiyorum. Başka biri böyle bir konuda blöf yapabilir ama Dante boş tehditlerde bulunmaz.

Onunla birlikte soyunma odasına gidiyorum. En azından orada tartışmak için daha fazla mahremiyetimiz olacak.

Soyunma odası alıştığım ucuzluk mağazası soyunma odalarına hiç benzemiyor. Göz kamaştırıcı tepe ışıkları, çarpık aynalar ve duvarlar yerine

Dirseklerinizi çarpmadan bir gömleğin içine giremezsiniz, bu soyunma odası bir film yıldızına ait gibi görünüyor.

"Sorun ne lan?" Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz Dante soruyor.

"Burası bana göre bir yer değil."

"İş gardırobun aksini gösteriyor." "Bu farklı."

"Neden, bütün bunları sen çaldığın için mi?"

Sarsıldım. Bunu nasıl anladı? "Ben çalmadım-"

"Böyle bir yere gelmeden bunu nasıl başardın?"

Gözlerim etrafı tarıyor. Ya burada kameralar varsa? "Belki bunu başka bir zaman konuşabiliriz?"

"Rahatla," diyor, sanki hınzırca sırtıtmıyormuş gibi. "Kıyafetleri dene."

"Hayır."

Burun delikleri alevlendi. Sinirlenmeye başlıyor. Ama ben de kızgınım.

"Kıyafetlerimin yarısını atmamış olsaydın burada olmamıza gerek kalmazdı." diyorum.

"Onları

değiştiriyorum."

"Mesele bu değil."

Bana doğru yürüyor. Kapının yanındaki duvara çarpana kadar geri çekiliyorum. Kıyafetler -evet, sevdiğim ve evet, dairemden attıklarından çok daha iyi olan güzel, pahalı kıyafetler- sadece bir adım ötemde asılı duruyor.

Dante ellerini iki yanıma koyarak beni içeri hapsetti. Kara gözleri benimkileri delip geçiyor. "Peki amaç ne?"

Ben de ona bakıyorum. "Eşyalarımı karıştırdın."

"Ben kuralları çiğnemedim."

"Saçmalık."

Ona dün gece Noah'yla konuştuktan sonra geri adım attığını hatırlatmak istiyorum. Noah'nın kim olduğunu hâlâ bilmiyorum ama belli ki Dante için önemli biri. Ayrıca, belli ki, Dante üzerinde bir kontrolü var. Birinin onun üzerinde kontrolü olduğunu düşünmek beni şok etti.

Ayrıca, bu dinamik göz önüne alındığında, Dante'nin bana acil durum irtibatım olarak Noah'ı vermesine de şok oldum. Kenzie'nin kontratta onun adını görünce böyle tepki vermesine şaşmamalı.

Noah hakkında bilgi almak için yanıp tutuşuyorum ama dün gece yaptığım güç oyununu gündeme getirmek istemiyorum. Saat 4'te hiç tanımadığım birini aradığıma hâlâ inanamıyorum.

Ama diğerk seçenekten daha iyiydi. Güvenli kelimesini kullanmak söz konusu değildi ve ben de pes etmek istemedim. Bu daha çok bir prensip meselesiydi. Dante'nin yaptığıının yanına kâr kalmasına izin veremezdım.

Bu sabah kıyafetlerimden bazılarını gerçekten attığını fark ettiğimde, tüm öfkem geri geldi. İşte buradayız.

"İyi," diye homurdandı. Kıyafetleri aldı, kapıyı açtı ve onları dışarı fırlattı. Böyle bir mağazada bunu yapmasına şaşırarak ona baktım. Sonra kapıyı kilitliyor ve beni tekrar duvara hapsediyor.

Kot pantolonumun düğmelerini açtığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Fermuarımı indirirken kan sikime doğru akıyor. Beni gerçekten bu soyunma odasında mı becerecek?

Beni öpecekmiş gibi eğiliyor ama onun yerine dişleri boğazıma hafifçe yaklaşıyor. Sikim kalınlaşırken kaçmaya çalışan iniltiyi zar zor yutuyorum.

Elleri tişörtümün altından kayıyor. Boğazımı daha sert ısırırken başparmakları meme uçlarımı okşuyor. Vücudum ona doğru yükseliyor. Boğazımda titreşen bir zevk sesi ondan yükseliyor.

Gömleğimi yukarı itmek için geri çekiliyor. Ben gömleğimi çıkarırken, o da önümde dizlerinin üzerine çöküyor. Pantolonumu açıyor ve sikimin külotumun lacivert kumaşında kabarışını izliyor. Sonra ayakkabılarımı çözüyor. Onları çekiştirerek çıkardı. Ona izin verdim. Belli bir seviyede, beni burada becereceği düşüncesi beni dehşete düşürüyor. Bir yandan da garip bir şekilde heyecanlanıyorum.

Onun sikinin içimde olmasını bu kadar çabuk arzuladığıma inanamıyorum. Göt.

Belki de beni bu kadar uzun süre bağılı bıraktığı için ona kızmalıyım. Dün gece, yalvarana kadar beni tahrik ettiğın için. Ama hoşuma gitmişti. Beni kontrol altına alması. Bana sahip olması. Beni boşaltması.

Ayaklarım çıplak kalınca pantolonumu indirdi. Şimdiye kadar aletim sert bir çubuk oldu, iç çamaşıırıma bastırıyor.

"Hmm," diye mırıldanıyor kıcıımı sıkarken. "Bunda hoşuma gitmeyen bir şey var. Tüm bu kumaş."

Elleri kasıklarına doğru kayıyor. Aletimin dış hatlarının izini sürüyor. Kalçalarım kendi aklıyla öne doğru bastırıyor.

Bana bakıyor. Koyu renk gözleri baştan çıkarıcı. "Bu resimde bir sorun olduğunu düşünmüyor musun?"

"Evet."

Gülümsemesi hınzırca ve buna bayılıyorum. İç çamaşırımı çekiştirerek indiriyor. Sikim dışarı fırlıyor. İç çamaşırımı çıkarırken yansımamız gözüme çarpıyor. Şeytanın baştan çıkarması gibi görünüyor. Dante dizlerinin üzerinde ama kontrol tamamen onda. O hınzır, bilmiş gülümsemesiyle muhteşem yüzü, sert, çıplak aletimden birkaç santim ötede. Aynadan Dante'nin ağzının açılışını izliyorum. Dili uzanıyor ve uzun, yavaş bir vuruşla sikimin altını yalıyor.

Fuuuuuck.

Ucuma ulaştığında aşağı bakıyorum. Dudakları üzerine kapanıyor ve emiyor. Gözlerim geri dönerken başım duvara çarpıyor.

Dante genellikle çok agresif, çok baskındır. Onun bu yönünü seviyorum, buna ihtiyacım var ama bunu da seviyorum. Onun baştan çıkarıcılığını.

Sonra ceketinin cebinden kırmızı bir bez parçası çıkarıyor. Havaya kaldırıyor. Dantelli kırmızı bir tanga. Anlamsızca ona bakıyorum. Bileğimden tutup çekiyor. Direniyorum.

"Onu giymiyorum."

"Evet, giyiyorsun."

"Lanet olsun, hayır."

"Benim seçtiğim bir şeyi giymeden bu soyunma odasından çıkmayacaksın. Kıyafetleri reddettin, onun yerine bunu giyeceksin."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Peki, bir gömlek falan alabiliriz."

"Hiç gömlek görüyor musun?"

Kahretsin. Demek onları bu yüzden atmış. "Başından beri bunu planlıyordun. Biliyordun-"

"Ne yapacağımı bilmiyordum. Beni her zaman şaşırtıyorsun, Tristan. Ama her ihtimale karşı hazırlıklıydım."

Zavallı küçük bir parçam onu şaşırttığım için memnun ama buna boyun eğemem.

"Bana bunu giydiremezsin."

"Sanırım giydirebilirim. Çünkü alternatifine tercih edeceğini düşünüyorum. Ama sanırım göreceğiz."

Zor nefes alıyorum. Her geçen saniye daha da sinirleniyorum. Ama berbat olan şey... sikim hâlâ kaskatı.

"Peki alternatif ne?"

"Alternatif," diye uzanıp kesemi kavradı, "seni bu soyunma kabininde öyle bir sikeceğim ki, bu dükkândaki herkes sikim götündeyken nasıl inlediğini ve çığlık attığını duyacak. O zaman onun yerine benim dölümü giyebilirsin."

Bu fikir kesinlikle dehşet verici ama yine de lezzetli bir ürperti bedenimi sarıyor. Sikim seğiriyor. Yarığımnda bir damla prekum oluştuğunda, Dante dilini yarığımın üzerinde gezdiriyor. Şehvet omurgamdan aşağı vuruyor.

Ne kadar sert olursam olayım, bunun nereye varacağını düşündüğümde emin değilim. Ne kadar sertleşirsem sertleşeyim, ne istediğimden emin değilim.

Dante bileğimi tekrar çekiştirdiğinde, ayağımı kaldırmasına izin veriyorum. Bacak açıklığından geçiriyor. Sonra diğerini geçirdi. Tangayı kalçalarım kadar kaydırmak için acele etmiyor. İpi kığımın çatlağına yerleştirmek için yanaklarımı ayırıyor. Taşaklarımı kumaşın ön üçgeninin içine sokuyor. Sığmaları için yeterince dolgun kesilmiş. Hatta sertleşmiş sikimi içine alacak şekilde esniyor. Bu tanga bir erkek için. Ama dantelli ve yarı şeffaf. Kesimine rağmen kadınsı.

Dante ayağa kalkıyor ve beni duvardan uzaklaştırıyor. Beni aynaya bakacak şekilde çeviriyor, o da arkamda. Kot pantolonunun üzerinden sikinin çıkıntısını hissedebiliyorum. Kolları beni sarıyor, elleri göğsümün ve karnımın üzerinde sahiplenici bir şekilde yayılıyor. Yansımama bakıyorum, dantelli kırmızı bir tanga giymişim ve sikim tangaın önünü şişirmiş, kendimi zar zor idrak ediyorum.

"Mmm," diye mırıldanıyor kulağımın dibinde. "Çok güzel."

Öyle mi? Öyle miyim? Kendimi çok tuhaf hissediyorum. Kafam çok karışık. En azından kafam karışık. Vücudum öyle görünmüyor.

Kapımıza doğru gelen ayak seslerini duyunca sıçradım. "Efendim?" diye sesleniyor dışarıdan bir kadın sesi. "Size başka bir beden ya da tarz getirebilir miyim?"

"Hayır," diye yanıtlıyor Dante, içimden gelen çırpınma güdüsüne karşı beni sabit tutarak. "Bugün bir şey çıkmadı. Belki başka zaman."

"Peki efendim." Giysilerin toplanıp silkelene sesini duyuyorum, sonra topukları tıkırdarak uzaklaşıyor.

Dante'nin sözlerine rağmen, her şey tam istediği gibi gitmiş gibi görünüyor.

* * *

Kafenin avlusundaki koltuğumda rahatsız bir şekilde kayıyorum. Kotumun altına ne giydiğimin aşırı farkındayım. Ereksiyonum gitmiş, ağrıyan taşaklarım kırmızı dantelin altında kalmış. Kumaşın dokusu sikime garip geliyor ve kık yanaklarımın arasında bir ip olmasına alışkın değilim.

Karşımda oturmuş biftek ve yumurtasını yiyen Dante'ye bakmıyorum. Kreplerime odaklanıyorum. Ona her baktığımda, arkamda durduğunu görüyorum.

Soyunma odasındayım, dudakları kulağımda, elleri çıplak gövdemde ve sertleşmiş sikim yarı şeffaf kırmızı danteli geriyor.

Aklımı başımdan alıyor. Kendimi bu şekilde görmek hoşuma gitmiyordu. Ama yine de, bir şekilde, garip bir şekilde, hoşuma gidiyordu.

"Kıyafetlerini nasıl aldın?" Dante yemeğini bitirmiş gibi arkasına yaslanırken soruyor.

Etrafıma bakındım. Gölge verandada yemek yiyen birkaç kişi daha var ve ağaçlarla çevrili kaldırımında insanlar yürüyor.

"Kimse bize dikkat etmiyor." Dante, tıpkı bir pislik gibi, eğlenmiş görünüyor.

"Kamyonların dışında," diye sessizce cevap veriyorum, umarım bu konuyu burada kapatabiliriz. "Bunu nasıl başardın?"

Soyunma odasından ayrıldığımızdan beri ilk kez Dante'ye tam olarak bakıyorum. Yapmak istediğim şey ona ters ters bakmaktı, ama olan şu ki, onun gevşek, son derece erkek vücut dilini fark ediyorum ve bunun aksine, nasıl oturduğumu fark ediyorum. Bacaklarım bitişik ve ayak bileklerimden çapraz. Sırtım hafif kavisli. Genelde böyle oturmam. Lanet tanga yüzünden. İçimde bir şeyleri değiştirdi.

Sanki bu yeterince kötü değilmiş gibi, tekrar sertleşiyorum. Bu çok kafa karıştırıcı.

"Anlat bana," diye ısrar ediyor Dante.

Gözlerimi kırıştırıyorum. Ne bilmek istediğini hatırlamam bir saniye sürüyor. Doğru ya. Kıyafetleri nasıl çaldığımı. Bilgisayarımı çaldığım gibi.

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Çok merak ediyorum."

Ona çok kızgın olduğum için reddetmek istiyorum ama bana bakışında, dikkatinde bir şey var ve cevabı dudaklarıma getiriyor.

"Mağazaları ve sevkiyat programlarını inceledim. Depoları ve vitrinleri arasındaki zayıf noktalarını buldum. Mallar nakliye sırasında kolayca kayboluyor ve kayıtlar kolayca değiştirilebiliyor."

Cevabımı düşündüğünü ve bir sürü boşluğu doldurduğunu görüyorum. "Sen bir hacker'sın."

"Pek sayılmaz ama birkaç şey biliyorum."

Dante gülümsüyor. Sanırım yüzünde gerçek bir gülümsemeyi sadece ikinci kez görüyorum ve lanet olsun, muhteşem biri.

"Hoşuna gitti, değil mi?" diye soruyorum.

"Hoşuma gitti."

"Sanırım şaşırmamalıyım. Çok çarpık bir doğru ve yanlış anlayışın var."

"Biliyorum."

"Biliyor musun?" Benimle aynı fikirde olmasını beklemiyordum. Çoğu insan yaptığı şeyleri haklı çıkarmanın bir yolunu bulur.

"Evet. Bu yüzden kurallarım var."

"Ama kuralları *sen koyuyorsun*."

"Çoğunu, evet."

"Ama bazılarını Noah mı koyuyor?"

Dante'nin gülümsemesi gitmiş. Gözleri sert. Dün gece ne yaptığımı düşünüyor.

"Noah kim?" diye sordum.

"Bilmen gereken tek şey, acil bir durumda -gerçek bir acil durumda- sana yardım edeceği."

"Bana yardım edecek... sana."

Sinirlenmesini, beni bir şeyle tehdit etmesini bekliyorum. Onun yerine gözlerinde bir mücadele izliyorum. Sonra sessizce "Evet" der.

ON DÖRT

Dante

Tristan, Jaguar'ı Kenzie yerine benim sürdüğümü görünce duraksıyor. Lush'ın önünde siyah pantolonu ve beyaz gömleğinin üzerine giydiği siyah yelegeyle dururken ne kadar muhteşem olduğunun farkında değil. Pembe bir ışık elmacık kemiğini yakalıyor, sonra kayboluyor çünkü bana doğru ilerliyor.

Hâlâ tanga giydiğini şimdiden söyleyebilirim. Yürüyüşünde. Yolcu kapısını açıp arabaya bindiğinde, oturduğundan.

Ne kadar muhteşem olduğunun farkında olmayabilir, ama o tangayla, cinsel bir varlık olarak kendisinin çok farkında. Sanırım bunu anlamak onun için yeni bir şey ve bugün onu bu farkındalığı sadece onu becerirken ortaya çıkmasına izin vermek yerine tüm gün sürdürmeye zorladım.

"Kızgın mısın?" Kaldırımdan uzaklaşırken sordum.

"Bilmiyorum."

Bunun dürüst bir cevap olduğunu anlayabiliyorum, bu yüzden üzerine gitmiyorum. Gecenin bu saatinde trafik hafif olduğu için arabayı sürerken göz ucuyla onu izleyebiliyorum. Uyarıldığının işaretleri belli belirsiz. Sanırım saklamaya çalışıyor. Ama nefes alışının hızlandığını, çenesindeki ve vücudundaki gerginliği fark ediyorum. Garaja park ettiğimde camdan dışarı, benden uzağa bakıyor.

Fark etmemiş gibi yapıyorum. Asansöre binene kadar onu tamamen yalnız bırakıyorum. Sonra arkasına geçiyorum. Kollarım ona dolanıyor, bir elim göğsünde, diğeri yarı sertleşmiş sikinde. Temas edince nefesini içine çekiyor. Sonra ereksiyonunun kıkına baskı yaptığını hissedince muhtaç bir ses çıkarıyor.

Hâlâ bir şey söylemiyorum. Sadece pantolonunun üzerinden onu okşuyorum. Aleti elime karşı sertleşiyor. Asansör kapıları açıldığında onu bırakıyorum. Hâlâ bana bakmıyor, çatı katıma girdiğimizde bile.

Daha önce Kenzie'ye Tayland yemeği aldırıştım ama yemek bu gece beklemek zorunda. Önce halletmemiz gereken başka şeyler var.

Onu girişte durdurdum. Önünde durdum ve yeğinin düğmelerini açmaya başladım. Bana karşı koymuyor ama yardım da etmiyor.

"Sana bütün gece bunu giydirdiğim için mi üzgünsün, yoksa hoşuna gittiği için mi?"

Şaşkın gözleri benimkilere kayıyor. "Nasıl hissedeceğimi bilmiyorum."

Yeleğini omuzlarından itiyorum. "Bu gece kaç kez tahrik oldun?"

Kollarını serbest bırakıyor. Gözlerini kaçırıyor. "Çok fazla."

"Bana bak." Gözleri tekrar yukarı döndüğünde soruyorum: "Peki bunlar olurken ne düşünüyordun?"

"Seni."

"Ne yapmayı?"

"Beni sikmeyi."

"Tangayla mı?"

Sertçe yutkundu. "Evet."

"Peki bu seni neden rahatsız ediyor?"

"Sana bilmediğimi söyledim!" Göğsü kabarmaya başlar. Yumrukları sıkılır. "Bence biliyorsun."

"Siktir git!" Benden uzaklaşıyor ve mutfığa doğru fırlıyor.

Acaba bıçak mı arıyor diye peşinden gidiyorum. Ama kızgın olmaktan çok sıkıntılıydı. "Neden bunu giymemi istedin?" diye soruyor.

"Sence neden?"

"Lanet olsun, Dante! Sadece lanet soruma cevap ver! Lütfen!"

"Pekâlâ." Ona doğru ilerliyorum. Geri çekilmeye başladı ve içgüdüsel olarak hangi yöne gittiğinin farkında olup olmadığını merak ediyorum.

"Sana bunu taktırdım ki bütün gün bana ait olduğunun farkında olasın. Böylece ben senin ısrarla istediğin ayrı bir yer ararken -işte burada, bu arada-" Cebimden yeni dairemin anahtarlarını çıkarıp ona fırlatıyorum. Göğsüne bastırarak yakalıyor. "-bütün bu süre boyunca, o aynanın önünde nasıl görüldüğünü düşünmek zorunda kalacağtın, güzel, sert ve inkar edilemez bir şekilde benim."

Tristan anahtarlara tepki vermiyor, onlara bakmıyor bile. Koridorda geri geri giderken gözleri olması gerektiği gibi bana kilitlenmiş.

"Sana onları giydirdim, böylece bütün gün seni onlarla nasıl becereceğimi düşünecektin. Şimdi olacak olan da tam olarak bu."

Oyun odasına ulaştık. Tristan içeri girdi.

"Çık şu lanet olası kıyafetlerden," diyorum ona anahtarları geri alırken, çünkü onlarla ne yapacağını bilmiyor gibi görünüyor. Onları üzerine bırakıyorum

yere bırakıyorum ve deri ceketimi silkiyorum, onu da düşürüyorum. Tişörtümü çekip çıkarıyorum.

Tristan gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Elleri titriyordu. Göğsü kabarıyor. Aleti pantolonunun ön tarafına baskı yapıyordu. Kemerine uzandım ve çözdüm. Bunun üzerine titriyor ama pantolonunu çözüp parmak eklemlerimi sikine sürttüğümde tüm vücudu sarsılıyor.

Onu tuttum ve kendime çektim. İki elim de pantolonunun içine kayıyor, biri kışını kavıyor, diğeri tanga'nın içinden sert, sıcak aletini kavıyor. Onu kendime yakın tutuyorum ve boğazıma doğru solumasına izin veriyorum. İki eli de göğsümde.

Ona doğru fısıldıyorum, "Neden üzgünsün?"

Yüzü bana yaslanıyor. Bu bana bir şeyler yapıyor, içimde kapalı bir yerde dua ediyor. Neredeyse geri çekileceğim, ama sonra bana doğru sallanıyor, o kadar muhtaç ki, onunla kalıyorum.

Soruma cevap vermesi için onu zorlamak istiyorum ama gerçeği öğrenemem, henüz değil. Önce onu açmam gerekiyor.

Kışını yoğuruyorum ve dantelin arasından sikini nazikçe ovuyorum. Bana karşı rahat bir nefes alıyor. Parmakları sanki daha fazla yerime dokunmak istiyormuş gibi göğsümde esniyor. Bunu daha önce de fark etmişim, bu konuda tereddütlüydü.

Onu yatağa doğru geri çekiyorum, oturmasını sağlarken pantolonunu indiriyorum. "Arkana yaslan," diyorum ona. Bana uyuyor ve ben de onu tangası hariç soymayı bitiriyorum.

Ona bakıyorum, vücudunun her parçasına ama özellikle de güzel sikine hayranlıkla bakıyorum. Kırmızı dantele erotik bir şekilde bastırıyor. Daha önce sikini dillediğim için hâlâ şoktayım. Bu benim yapmadığım bir şey. Ama şimdi kendimi onun üzerine eğilmiş, kırmızı dantellerin arasından burnumu sokarken, burnumu şişmiş taşaklarına ve sertleşmiş sikine sürterken buluyorum. Onun lezzetli, misk kokusunu içime çekiyorum. Dilimi ucundaki nemli noktaya değdiriyorum.

"Oh, kahretsin," diye mırıldanıyor, bana doğru bastırarak. "*Kahretsin.*"

Ellerimi kalçalarında gezdirerek geri çekiliyorum. Ayakkabılarımı çıkarırken Tristan nefes nefese yatıyor ama fermuarımı duyunca başını kaldırıyor. Pantolonumu ve iç çamaşırımı indirip sertleşmiş sikimi ortaya çıkardığımda dudakları aralandı ve yumuşak, nefes nefese bir ses çıkardı.

Kayganlaştırıcı, boncuklu dildo ve vibratör almak için dolaba gidiyorum. Yatağın ayak ucuna dönüyorum ve her şeyi yere bırakıyorum. Tristan dirseğinin üzerine kalktı ve hepsine baktı.

"Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum. "Sadece sikimi içine sokup bu işi bitireceğimi mi sandın?"

Bana bakıyor. Dudaklarından küçük, mahcup bir kahkaha dökülüyor.

"Buraya gel," diyorum ve onu ayağa kaldırıyorum. Yüzü yatağa dönük olacak şekilde onu çeviriyorum. Arkasında duruyorum, sikimin kıcının yarığı boyunca uzanmasına izin veriyorum.

Kollarım onun etrafına uzanıyor ve boncuklu yapay penis ve kayganlaştırıcıyı alıyorum. Oyuncağı onun için hazırlarken, elleri hafifçe ön kollarımın üzerine geliyor. Onu öpmek istiyorum. Tuhaf bir dürtü ama buna boyun eğemiyorum. Onun yerine tuzağını hafifçe ısıyorum. Başını omzuma düşüyor.

Bir süre orada donup kaldım. Çok uzun bir süre. Neler oluyor? Bugünün Tristan'a bana ait olduğunu göstermekle ilgili olması gerekiyordu ama sanki bundan daha karmaşık bir hal aldı.

Geri çekiliyorum ve onu yatağın üzerine yatırıyorum. Kırmızı kayışlarla çerçevelenmiş kıcı çok mükemmel görünüyor. Yanaklarının arasında duranı çekiştiriyorum ve dildonun ucunu deliğine bastırıyorum. Siyah topuz onu açmaya zorlarken nefesini içine çekiyor. Yavaşça, her seferinde bir boncuk, her yeni hissin tadını çıkarmasına izin veriyorum, tepkilerinin ve çıkardığı küçük seslerin tadını çıkarmama izin veriyorum.

Son ve en büyük boncuk içine girdiğinde Tristan inliyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en kirli, en muhteşem şeydi: Tristan kıcında bir dildo ile o kırmızı kalabalığın içinde domalmıştı. Bu manzara karşısında inledim. Sikim seğiriyor ve kalın bir precum akışı atıyor.

"Yatağa tırman," diyorum ona. Sesim çakıllı.

Bunu yaparken inliyor, yapay penis kayıyor ve içine sürtünüyor. Nefes nefese ön tarafına yığılıyor. Orada yatmasına ve alışmasına izin verdim. Bu bana kelepçeleri hazırlamam için zaman veriyor.

"Yuvarlan," diyorum. Uymayınca kıcına bir şaplak attım. Haykırıyor, vücudu sarsılıyor. Kalkıp dönüyor ve sırt üstü düşüyor. Bir bileğini tutup bacağına kaldırıp dizini bükecek şekilde sabitliyorum. Bana karşı koymuyor. Sanırım çok ileri gitti. Diğer bileğini de sabitliyorum. Yukarı çekildi ve tamamen açıkta kaldı. Kıcındaki dildoyu görünce ürperirken midem sıkışıyor. Ama odaklanmak zorundayım.

Vibratörü açıyorum. Şişkin uçlu bir değnek. Sol dizinin arkasına dayadım. Gözleri şok içinde açıldı. Bunun erojen bir bölge olduğunu bilmiyordu. Diğer dizine de yapıyorum. Şimdi nefes nefese kalmıştı. Sikine uzanmaya başladı.

"Bırak onu," diyorum. "Onu ben hallederim."

Vibratörü uyluğunun iç kısmında gezdiriyorum. Sırtını kavislendiriyor. Kalçaları kalkıyor. Kıçındaki dildoyu döndürmeye başlıyorum ve karnının kasılmasını izliyorum.

Vibratörü gövdesine doğru hareket ettiriyorum, alt karnından meme uçlarına doğru kaydırıyorum. Diğer elimi sikine götürüyorum ve dantelin arasından shaftını ovuyorum.

"Bununla ilgili bir şey seni endişelendirdi," diyorum.

"Neden?" "Düşünemiyorum," diye soluk soluğa kalıyor, sırtı kamburlaşıyor.

"Düşünmene gerek yok. Sadece cevap ver. Bugün neler oldu?" "Seni istedim. Seni istememi sağladı."

Vibratörü karnından aşağıya doğru sürüklüyorum ve sikinin üzerinde durduruyorum. "Peki bunun nesi yanlış?"

"I ..."

"Sen ne?" Vibratörü onun sikine doğru yerleştirirken talep ediyorum. "Sana ihtiyacım var!" diye haykırıyor, ayağa kalkıyor.

"Sana ihtiyacım var, *lütfe*!"

Bir ürperti bedenimi öylesine sarıyor ki ona doğru yuvarlanıyorum. Söyleyeceğini düşündüğüm şey buydu. Söylemesini istediğim şey buydu. Ama yine de, her nasılsa, buna hazırlıksızdım. Ya da belki de kendi tepkime hazırlıksızdım.

Sorun şu ki, bu benim kendi ihtiyacımı tetikliyor - çünkü onun içinde olmaya ihtiyacım var. Şu anda buna ihtiyacım var.

Yapay penisi kıkından çekiyorum. Ben hızla sikimi yağlarken o orada yatıyor, nefes nefese ve sarsılarak. Sikimin başını deliğe dayadığımda muhtaç deliği çırpınıyordu. Yumuşak, sert bir kayma ile içine bastırıyorum. Geri çekiliyorum ve tekrar içine sokuyorum.

Sertleşmiş siki gergin kırmızı dantele karşı sertçe kalkıyor. Taşakları kumaşın içinde şişmiş. Onu tam olarak görememekle ilgili bir şey beni çılgına çeviriyor ve düşünemeyene kadar sert, aç itişlerle onu beceriyorum.

Kendimi o kadar kaptırmışım ki vibratörü eline aldığını bile görmüyorum. Tristan vibratörü vücudumuzun birleştiği yere bastırıldığında hisler patlıyor: onun deliği ve pisliği, benim alt göbeğim ve sikim. Haykırıyorum. Ona doğru eğildim, çılgın bir canavar gibi içine girerken vibratörü aramıza sıkıştırdım. Boğazını ısıyorum. Orgazmının ilk dalgasında çığlık atarken tüm vücudu ele geçiriyor. Sonra ben onu kendi orgazmımla becerirken çırpınmaya başlıyor.

Benlik duygumu kaybediyorum. Kontrolümü kaybediyorum. Bedenim kasılırken ve içine akın akın döl salarken bana ait değil. Korkunç, zorlayıcı sesler çıkarıyorum. Vibratörü tutup çekiyorum. Ben ona karşı zorlanmaya devam ederken yere düşüyor. Ağzım açık, dişlerim göğsünü tırmalıyor.

Kendi bedenim üzerindeki kontrol eksikliğimden korkuyorum. Boşalmayı durduramıyorum. Siktir. Siktir, duramıyorum. Sarsılmaya devam ediyorum.

Neredeyse ondan uzaklaşıyordum, sonra elleri başımın üzerindeydi. Saçlarımı okşuyor. Beni sakinleştiriyor. Onu durdurmalıyım. Geri çekilmeliyim. Ama çekmiyorum. Yüzümü ona gömüyorum ve titremelerim geçene kadar bunu yapmasına izin veriyorum.

ON BEŞ Tristan

Teknik olarak, kuralları çiğnemedim. Dante'nin sikine ellerimle ya da ağızımla dokunmadım. Ama vibratörle ona dokundum ve o gerçekten çok sert boşaldı. Ben de öyle. Onunla her zaman yaparım ama bu tamamen yeni bir seviyeydi.

Aradan dört gün geçti ve hâlâ ne zaman onun içimde böyle azdığını düşünsem ürperiyor ve sertleşiyorum. Deliğimi bir hayvan gibi sikerken beni zorluyor, hırlıyor ve ısıırıyordu.

Ama bu şekilde gelmek ona bir şeyler yaptı ve sanırım bu konuda kızgın.

Yoğunluğu tekrar artana kadar bana karşı nasıl rahatladığını fark etmemiştim bile. Beni Lush'ın salonunda becerdi. Beni çatı katının girişinde becerdi. Şehre bakan cam korkulukların üzerine döl püskürtene kadar beni verandada becerdi.

A r a d a , çoğunlukla ofisindeydi. Yönetmesi gereken bir yatırım şirketi var, bunu anlıyorum. Ama geceleri de sık sık dışarıda, kim bilir nerede, Lush'ta çalışmadığım zamanlarda bile. Bundan hoşlanmıyorum.

Yine de bu gece benimle olacak. Ben ve diğer yüzlerce aşırı giyimli insan.

Bir yanımda beni böyle halka açık bir etkinliğe götürdüğü için memnun. Tanga olayından sonra bunu inkar edemem. Lush'taki bütün o gün ve gece boyunca tek bildiğim kafamın karışık, huzursuz ve belki de korkmuş olduğumdu. Ama sonra Dante beni becerirken gerçeği anlamamı sağladı: Onu *istiyorum*.

Beni sahiplenmesini istiyorum. Bana *sahip olmasını* istiyorum. Bunu daha önce hiç istememişim. Ya da belki de kendime bunu istemek için hiç izin vermemişim.

Ama smokiniyle banyoya girdiğinde, her zamanki hilecilerimden daha karmaşık olan aptal beyaz papyonumla oynarken arkamda durmaya geldiğinde karnımdaki çarpıntıya engel olamıyorum. Harika görünüyor. Ben tuhaf görünüyorum. En azından ben tuhaf hissediyorum. Bu kıyafetlere ait değilim.

Süslü bir hayır yemeğine ait değilim. Bir yanımda onunla gitmemde ısrar ettiği için memnun olsa da, bir yanımda korkudan hasta.

Ailesi de orada olacak. Sanırım bu yüzden gidiyoruz. Geçen gün onu telefonda duydum. Söylediği her şeyi anlayamadım ama sesi gergindi ve "*Evet anne*" dediğini duydum. Bu beni verandada becermeden on dakika önceydi.

Anladığım kadarıyla o da bunu yapmak istemiyor. Belki de son zamanlarda bu kadar gergin olmasının bir nedeni de budur.

Dante bana doğru uzanıyor, parmakları papyonumun üzerinde benimkilerle buluşuyor. Ellerimi bırakıp düzeltmesine izin vermeliyim ama parmaklarının benimkileri okşaması hoşuma gidiyor. Çok nadiren böyle dokunuyoruz. Hiç öpüşmedik bile.

Bunun böyle olmadığını biliyorum. Biz bir çift değiliz. Bir anlaşmamız var, altına imzamı attığım bir anlaşma. Bana para ödüyor, Tanrı aşkına.

Ellerimi indirdim ve papyonumu düzeltmesine izin verdim. Düzeltiyor, sonra parmakları boğazımda geziniyor ve beni ürpertiyor.

"Çok güzelsin," diyor.

Ne zaman böyle bir şey söylese içim aydınlanıyor, sanki onun gördüğü şeye dönüşüyorum. Güzel. Arzulanan. Görünür.

Ama bunlardan herhangi biri olmayı gerçekten bilmiyorum, bu yüzden

"Kendimi aptal hissediyorum" diyorum. Dante kaşlarını çatıyor. "Neden?"

Omuz silkiyorum, çok açılmış gibi hissediyorum. Dante'nin parmakları boğazımı sıkıyor.

Beni kendine doğru çekiyor.

"Bu smokinin içinde neden kendini aptal hissedesin ki?"

"Smokin, muhtemelen Ivy League üniversitesine gitmiş zengin biri içindir.

Ben liseyi bile bitirmedim."

"Bitirmedin mi?"

Yüzüm alev alev yanıyor. Bunu ona neden söyledim

ki? "Ne oldu?"

"Bunda bir anlam göremedim. Üniversiteye gidecek değildim ya. Bu konu hakkında konuşmasak olur mu?"

Dante'nin boğazımı sıkıyan eli gevşiyor ama hareket etmiyor. "Bunu konuşmanın tam zamanı."

"Neden konuşmanın tam zamanı? Bana geçmişimi istediğin zaman sorabilirdin. Ama *hiç* sormadın."

Geri çekilmeye çalışıyorum ama Dante'nin eli boğazımda sıkılıyor. "Hiç sormadım çünkü *gerçekleri* öğrenmeden önce bir *insanı* öğrenmeyi tercih ederim. Daha ziyade

gerçekleri, tam tersi bir şekilde değil, kişi ile birlikte ele almaktır. Gerçekler, gerçeği ortaya çıkarmaktan çok gizleme eğilimindedir."

Sözleri beni dondurdu. Hay sikeyim. Bunu hiç böyle düşünmemiştim. Soracak kadar önemsemediğini varsaymışım.

"Bu gerçeklerden önce senin hakkında ne bildiğimi söyleyeyim Tristan. Son derece zeki, becerikli, sert ve meraklı olduğun zaten belliydi. Senin hakkında ilk bildiğim şey buydu. Ayrıca yalnız, temkinli ve öfkeli olduğunu da biliyordum. Dolayısıyla liseyi bitirmemiş olmanızın tüm bunlarla bağlantılı olması gerekir, tersi değil. Bu yüzden liseyi bitirmediğin sonucuna varıyorum çünkü sistemlere güvenmiyorsun."

Vay anasını. O bunu söyleyene kadar kendimi bile bu kadar iyi anladığımı sanmıyorum. Ne oluyor lan? Hiç kimse bana onun gibi ilgi göstermemişti. Kimse beni anlayacak kadar önemsemedi.

Diyor ki, "Bu aptal yemeğe katılacak insanlar hakkında anlamamız gereken bir şey var. Çoğu pislik içinde. Diğer insanlardan daha iyi oldukları için zengin değiller. Daha kötü oldukları için zengindirler ya da aile ağacının bir yerinde birileri kesinlikle öyleydi."

"Peki neden gidiyoruz?"

Aynada çenesinin sertleştiğini görüyorum.

"Soy ağacınız yüzünden mi?" diye soruyorum.

Kalbim çarpmaya başladı. Onu telefonda dinlediğimden beri ailesi hakkında soru sormak istiyordum ama o kadar korkutucu ki. Bu yüzden bir aptal gibi, eli boğazımdayken gidip ona sordum. Eminim hızlanan nabzımı hissediyordur. Ben de onun sıkılaştıran elini hissediyordum.

Sonra gürültülü bir nefes verdi. Eli boğazımdan pantolonuma indi. Fermuarlarını açıyor.

"Dante-"

"Bu gece bir oyun oynayacağız." Pantolonum düşüyor, ayak bileklerime kadar iniyor.

"Sen ne-"

"Sen mükemmel bir aktörsün, Tristan. Bence iyi oynayacaksın, muhtemelen benden daha iyi oynayacaksın." Benim için seçtiği süper kısıtlayıcı bir çift olan iç çamaşırlarımı kalçalarımın yarısına kadar çekiştiriyor. "Kımıldama," diyor ve dolaba doğru yürüyor.

Aynada onu izliyorum. Kesinlikle kendime bakmak istemiyorum. Ayna beni sadece belime kadar gösteriyor ama gerisini hayal edebiliyorum: pantolon ayak bileklerimde, iç çamaşırı kalçalarımnda, Dante kayganlaştırıcıyı çıkardığında kalınlaşmaya başlayan sikim.

Beni gerçekten sikecek mi? Şimdi mi? Bu şekilde mi?

Tekrar arkamda durmaya geliyor. "Eğil."

"Kıyafetlerimiz-"

"Kıyafetlerimiz umurunda değil ama eğer umurundaysa, domalsan iyi edersin yoksa seninkiler yırtılacak."

Tahrik vücuduma yayılırken gözlerimi kapatıyorum. Bir keresinde bana onun sesini duyduğumda sertleşeceğimi söylemişti ve o böyle konuştuğunda? Evet. Kesinlikle öyle.

"Aferin oğlum," diye gürlüyor ben onun için eğilirken.

Yansımasına bakıyorum. Cebinden bir şey çıkarıyor, buraya girdiğinde zaten yanında olan bir şey. Arkamda çömelip gözden kaybolmadan önce onu tanımlayacak kadar iyi bakamıyorum.

Saldırganlığa hazırım. Kıçımı ya da taşaklarımı sertçe kavırıyor, belki bir tokat atıyor. Onun yerine yanaklarımı ayırıyor ve dilini deliğimde gezdiriyor. Benden çıkan ses utanç verici ama Dante zevkle mırıldanıyor ve dilini içime itiyor. Artık onun için çok kolay açılıyorum.

Uzun, baş döndürücü bir an boyunca beni yalıyor, sonra başparmaklarına geçiyor, beni okşuyor ve geriyor. Beni daha önce hiç yalamamıştı. Aslında, bu onun dilini üzerimde hissettiğim sadece ikinci sefer. İlki o soyunma odasıındaydı.

"Bu benim," diye mırıldanıyor kıçıma karşı. "Her şeyin altında, sen de ben de bunu bileceğiz."

Şimdiye kadar aletim sertleşmiş ve beyaz gömleğimin eteklerine doğru kalkmıştı.

Dokunuşu kayboluyor. Kayganlaştırıcıyı duyuyorum. Aletini açmadı, bu yüzden bir parçam ne olacağını biliyor, ama yine de bir tür yağlanmış oyuncak bana baskı yaptığıında şok içinde nefes alıyorum. Dante oyuncakla içime girerken daha sert nefes almaya başlıyorum. Beni daha da genişletiyor.

"Dante-fuck! Bu çok büyük! Dur!"

"Bununla başa çıkabilirsin," diyor deliğim gerilmeye devam ederken huysuzca.

İnliyor ve sızlanıyorum, sonra oyuncak içeri girip tamamen oturduğunda haykırıyorum. Bir dildo için yeterince uzun değil. Bu bir tıkaç, kocaman bir tıkaç. Genişletilmiş tabanı onu içimde yerinde tutuyor.

Dante'nin elleri yanaklarıma masaj yapıyor. "Kahretsin, kışın böyle doluyken nasıl göründüğüne bayılıyorum."

Vücudum sallanıyor. Sikim sertleşti. Ona dokunmak istiyorum. Dante'nin dokunmasını istiyorum.

Dokunmuyor. Ayağa kalktı. İç çamaşırımı yukarı çekiyor. Kışımı örttüğü ve ereksiyonumu göbeğime sabitlediği için doğruluyorum. Hareket kışımındaki tıkaçı kaydırıyor ve dudağımı ısırıp hafifçe sallanıyorum. Dante sikimi kontrol ediyor, örtülü olduğundan emin olmak için parmakları sikimi okşuyor.

Gözlerim kapalı. Kendime bakmaya korkuyorum. Pantolonumun yukarı kaydığını hissediyorum. Dante gömleğimi içine sokuyor, pantolonumun fermuarını çekip düğmelerini ilikliyor. Yeleğimi düzeltiyor.

"Neden korkuyorsun?" Dante kulağıma fısıldıyor.

"Senden," diye nefes alıyorum.

"Güzel. Bu gece endişelenmen gereken tek şey benim. Diğer insanlar değil. Mekan değil. Duyabileceğin şeyler değil. Tek düşüneceğin kışındaki o tıkaç ve onun ne anlama geldiği olacak." Boynumun kenarını ısırarak bir ürperti uyandırdı. "Anlıyor musun?"

Gözlerimi açıyorum, yansımalarındaki hafif sırli bakışa ve Dante'nin arkamda dururken sahiplenici, neredeyse yırtıcı tavrına bakıyorum. Ağzı hâlâ boynumda ve orası hoşuma gidiyor.

Bir an için gerçek beni yakıyor. Korktuğum tek şey Dante değil. Kendimden de korkuyorum. Onunlayken ne olduğumdan. Onunla ne istediğimden.

Bu ... ve daha fazlası.

Bu şekilde insan içine çıkmaktan ben de korkuyorum. "İnsanlar bilecek," diyorum.

Beni öyle sert ısırıyor ki irkiliyorum. "Sana diğer insanlar hakkında ne söyledim?"

"Bu hiç adil değil."

"Sana bir oyun oynadığımızı söyledim. Adil bir oyun olduğunu söylemedim. Ama eğlenceli olacak. Dışarıda, rollerimizi oynayacağız. Altında, kendi özel kurallarımıza göre oynayacağız."

"Dante..."

"Gel hadi. Paltonu alalım."

Banyodan yatak odasına yürümek işkence gibi. Her adımda tıkaçın baskısını hissediyorum. Kayganlaştırıcının kayganlığını kışımda ve deliğimin etrafında hissediyorum.

Dante bana ceketimi getirdiğinde aşığı bakıyorum. Ereksiyonum görünmüyordu.

"İşte bu yüzden bana bu iç çamaşıırını aldın," diyorum paltomu giymeme yardım ederken. "Bunu sen planladın."

"Ben her şeyi planlarım."

"Bu yemeğe gitmeyi planladığını sanmıyorum," diyorum çünkü şehvetten yarı sarhoş olmuşum, çekingenliğim gitmiş. "Sanırım annen-"

"Annem için endişelenme."

"Ama o da orada olacak, değil mi? Ve senin ... baban?"

Pardösümü iliklerken Dante'nin ifadesi kararıyor. Cevap vermiyor. Sadece beni dışarı çıkarıyor.

Kenzie'nin limuzinle beklediğı otoparka geldiğimizde daha iyi yürüyorum. Hâlâ çok sertim ama fişe alışmaya başlıyorum. Ama sonra arka koltuğa oturuyorum ve tıkaç prostatıma baskı yaparken neredeyse inliyorum.

Yolda pek bir şey fark etmiyorum. Varlığım kıcımdaki baskı ve Dante'nin dizimdeki parmakları etrafında dönüyor. Seks yapmak istiyorum. Boşalmak istiyorum.

Araba durduğunda, Dante iniyor. Kapıma doğru yürüdü ve açtı. Bir otel olduğunu düşündüğüm bir yerin girişindeyiz. Kapılara doğru yürüyen şık giysili insanları görebiliyorum.

Dante bana elini uzattığında "Hayır," diyorum. "Yapamam."

"Halkın içindeyiz diye seni zorlamayacağımı hayal ediyorsan, sana aksini göstereceğim. Çık dışarı."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Koltuk altlarımdan ter boşanıyor. "Lütfen, Dante."

"Çık dışarı."

"Sen bir pisliksin."

"Biliyorum."

"Senden nefret ediyorum."

"Sorun değil. Defol git, Tristan. Şimdi." Siktir.

Siktir, siktir, siktir.

ON ALTI

Dante

Tristan bana çok kızgın, belki de şimdiye kadarki en kızgın hali. Fiş ilgisini çekti yoksa benimle daha önce kavga ederdi. Kapıyı görene kadar topuklarını kazmadı. İnsanları görene kadar.

Siktir et insanları. Şampanya kadehleriyle ziyafet salonunda vals yapan bu pislikler neden umurunda olsun ki? Aslında umursadığını sanmıyorum. Tek umursadığı, gördüğü ilgiyi kontrol etmek için rolünü oynamak, ki bu da genellikle ilgiyi en aza indirmek anlamına geliyor. Bunu onun için zorlaştırdığımı düşünüyorum.

Ama yanılıyor. Gergindi, buraya ait olmadığı fikrine takılmıştı. Şimdi bunu hiç düşünmüyor ve her türlü öz-bilinç belirtisi kayboldu. Bana odaklanmış durumda ve ben de bunu istiyorum.

Onun ilgisine bayılıyorum. Bana öfkелendiğı zamanları seviyorum. Benim için çaresiz kalmasını seviyorum. Şu anda ikisi de var ve ben onunla sevişmeye başlamadım bile. Cebimde ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Tabii ki bu küçük oyun sadece onun iyiliğı için değil. Burada kendimi kaybetmemek için odaklanacak bir şeye ihtiyacım var. Ve Tristan'ın mükemmel kışından başka odaklanabileceğim bir şey yok.

Sadece kışına değil. Yüzünü de seviyorum, özellikle de ona bir kadeh şampanya uzatırken olduğu gibi bana dik dik baktığında. Bu bakışlar oldukça cam gibi. Çok tahrik olmuş. Yanakları kızarmış. Dudakları ayrılmış.

O dudaklar. Pembenin doğru tonu. Sadece doğru şekil. Onu öpmek için ani, ezici bir dürtü hissediyorum. *Gerçekten* öpmek. Dudaklar, dil, dişler. O ağzı yutmak istiyorum.

Onunlayken bana neler oluyor? Öpüşme fikri genelde kusma isteğı uyandırır bende. Filmlerde bile izleyemiyorum.

"Yani bu bir hastane bağış kampanyası falan mı?" Tristan şehrin zenginlerinin kaynaşmasını ve kendilerini tebrik etmesini izlerken soruyor.

Duvara yaslanıp şampanyamı yudumluyormuş gibi yapıyorum. "Öyle görünüyor."

Tristan bana sert bir bakış attı. "Bu ne anlama geliyor?"

Alaycılığımı anlayacak kadar eleştirel düşünebilmesine şaşıyorum. Ya o fiş yeterince büyük değil ya da o kadar zeki. Kendisini bu şekilde görmüyor gibi görünmesi beni kızdırıyor. Bu konuyla işimiz bitmedi.

"Demek ki herkes Mercy Hastanesi'nin genişletilmesi için para toplamak üzere burada - çünkü kliniğin kendi mutenalaştırılmış mahallelerinde açılmasını görmektense bunun olmasını tercih ediyorlar."

"Bu yüzden mi buradasınız?" "Hayır."

Ona tüm verdiğim bu. Ona gerçeği söylemeyeceğim, yani annem yalvardığında pes ettiğim için burada olduğumu. Buradayım çünkü onu bir yılı aşkın süredir görmedim ve böyle bir yerde görmek daha özel bir yerde görmekten daha kolay.

Ve işte geliyor.

Tristan bana bir bakış atana kadar gerildiğimi fark etmiyorum, sonra bakışlarımı siyah ipek elbisesi ve pırıl pırıl elmaslarıyla yaklaşan kadına çeviriyorum. Açık kahverengi saçlarına ak düşmemiş, doğal rengi gibi görünüyor ama kim bilir. Onu pek sık görmüyorum. Ama ellili yaşlarının sonundaki bir kadının dolgu yaptırmadan otuz altı yaşında görünmesine imkân yok.

"Annem," diye mırıldanıyorum ve duvardan doğruluyorum. "Oh, kahretsın."

Tristan içgüdüsel olarak geriye doğru bir adım attı. Elimi sırtının alt kısmına, kıcının hemen üstüne koyuyorum. Bana ters ters bakıyor, kızgın olduğunu hatırlıyor.

Bunu içime çekiyorum ve içimdeki çalkantıyı hafifletmesine izin veriyorum.

Annem cılalı gülümsemesini korumak için elinden geleni yapıyor ama yüzündeki gerginliği görebiliyorum. Gözlerindeki mutsuzluğu görebiliyorum. Elleri sanki bana dokunmamak için kendini tutuyormuş gibi sıkıca kavırıyor. Bunun iyi gitmeyeceğini biliyor.

"Dante," diye selamlıyor beni.

"Merhaba anne. Bu Tristan. Tristan, bu benim annem, Natalie Adesso."

Gözleri ona kaydı. Eşcinsel olduğumu biliyor ama beni hiç biriyle görmemiş. Ona gülümsüyor, "Merhaba Tristan, seninle tanışmak çok güzel."

"Ben de Bayan Adesso." "Lütfen bana Natalie deyin."

Tristan rahatsız bir şekilde kımıldayınca, "Nasılsın anne?" diye soruyorum.

Gülümsemesi biraz hüzünlü olsa da gerçek. "Ben... evet. Seni gördüğüme çok sevindim."

Bana doğru sallanıyor. Kendine engel olamadığını biliyorum ama ben de ona hırlarken kendime engel olamıyorum. Hareketi düzelterek geri sallanıyor.

"Sen... iyi misin?" diye soruyor, sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Öfke tavan yapıyor. Hep böyle olur. Hiçbir şey olmamış gibi.

Cevap veremiyorum. Bununla başa çıkamam. Buraya gelmemeliydim.

Tristan bileğime dokunuyor ve ben şok oluyorum, tamamen şok oluyorum, kaçmıyorum. Aslında, nefes alabildim. "Ben iyiyim anne" diyebildim.

Gözleri Tristan'ın bileğime dolanmış parmaklarına kilitlenmişti. Fark ediyor ve bırakıyor.

"Peki sen ne yapıyordun?" diye soruyor.

Kahretsin, bu çok acı verici. Gelmeyi reddetmek daha nazık bir davranış olurdu. O da bundan nefret ediyor olmalı.

"Sadece iş," diyorum.

Biraz gülümsüyor. "Tıpkı baban gibisin." Yüzünü buruşturuyor, söylediği şeyin yanlış olduğunu hemen anlıyor. "Gidip onu Yönetim Kurulu'ndan kurtarmalıyım. Etrafını sarmışlar. Fırsatın olursa gelip bir merhaba de."

"Geleceğim," diye yalan söyledim. Sonra tekrar yalan söylüyorum, "Seni görmek güzel anne."

"Seni de, Dante. Geldiğin için teşekkür ederim. Tanıştığımıza memnun oldum, Tristan." "Ben de Bayan Ad, yani Natalie."

O gittiğinde Tristan ihtiyatlı bir şekilde, "İyi birine benziyor." dedi. "Evet," diyorum ekşiyerek. "İyi biri."

Sonra odanın karşısında babamı görüyorum. O da beni gördü. İkimiz de başka tarafa baktık ve hiçbir şey olmamış gibi davrandık.

Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey olmadı.

Derim gergin ve kaşınıyor. Çok sıcak. Uğultu var. Çığlık atmak istiyorum. Babama. Anneme. Buradaki herkese.

Bunun yerine, Tristan'ın bardağını ondan alıp yanımdan geçen bir servis elemanının tepsisine koyuyorum. Bana kaşlarını çatıyor ama birazdan minnettar olacak. Belki minnettar olmayacak ama anlayacaktır. Tabii düşünebilirse. Cebime uzanıp uzaktan kumandanın düğmesine basıyorum.

Tristan'ın vücudu sarsılıyor. Bir mucize eseri sessiz kalıyor ama dudağını ısırtıyor. Gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra bana mutlak bir öfkeyle baktı. Tristan'ın

İçimdeki fırtına dindi. Titreşimi kapatırken ona sırtıyorum. "Seni lanet olası pislik," diye homurdandı.

"Beni sonra bıçaklayabilirsin."

"Bundan emin olabilirsin."

Sırtıyorum ve personelin bizi masamıza doğru götürmesine izin veriyorum. Tristan sandalyesine yerleştğinde vücudundan küçük bir ürperti geçiyor. Annemi gördüğümde ereksiyonumu kaybetmişim ama geri geliyor.

Lorenzo Capelli'nin inşaat şirketiyle pazarlık halinde olan emlak geliştiricisi Jon Evers'in yanına oturduğuma emin oldum. Onu Capelli'ye karşı kışkırtabilirsem, belki de onun yerine Noah'ı işe almasını sağlayabilirsem, bu yılki üçüncü kişi olacak.

Ama çoklu görev yapabilirim. Periyodik olarak titreşimi açıyorum. En düşük ayarda ama yine de Tristan'ın sırtını kamburlaştırıyor. Masanın altında, elimi kalçasına koyuyorum. Kasları gergin. Titriyor.

Evers imarla ilgili şikâyetlerde bulunurken onunla birlikte başımı sallarken aletim daha da sertleşiyor. Titreşimi açıyorum.

Acı ön koluma beyaz sıcak bir şekilde yayılıyor. *Neredeyse* tepki veriyorum. Aslında tepki veriyorum. Titreşimi tekrar açıyorum.

Tristan bıçağı çekip çıkardığında Evers'i bu hafta içinde ofisimde benimle daha resmi bir şekilde buluşmaya neredeyse ikna etmişim. Masadan kalkıyor, elimin altından çekiliyor ve aceleyle uzaklaşıyor.

Titreşimi kapatıyorum. Özür dileyerek Tristan'ı ziyafet salonuna kadar takip ediyorum. Hareket halinde olan sadece biz değiliz, ama bir sürü göz bizi takip ediyor. Çoğunlukla ben. Tristan'ın daha iyi bir aktör olacağını biliyordum. İçinde bulunduğu duruma rağmen, görünmezlik konusunda ustalaşmıştı. Sessiz bir incelikle koridorda kayıyor.

Öte yandan ben, onu lanet bir hayvan gibi takip ediyorum. Vücut dilimde hiç incelik yok. Karanlık bir sokakta görünmez olabilirim ama burada değil.

Numara yapmakta hiç iyi olamadım. Bunu sadece kısa süreler için başarabiliyorum ve sadece kilitlediğim her şeyin açığa çıkma şansı olacağını bildiğim için.

Ailem Noah'dan nefret etmek yerine ona minnettar olmalıydı. İstedikleri şey, yani hiçbir şey olmamış gibi davranmam, cehennemde geçirdiğim iki yılı kilitli bir kapının ardına kapatıp yok olmam imkânsızdı.

Ya çıkış noktamı seçip kendimi nasıl serbest bırakacağımı bir şekilde kontrol edebilirim ya da her şey olur biter. Neredeyse babamı öldürdüğüm gece gibi.

Noah bunu anlıyordu. On sekiz yaşına bastığım gün ailemin evinin önünde bekliyordu. Benim hayatımı kurtardı. Muhtemelen başka pek çok hayatı da kurtardı. Sayılır. Ceset sayısı hâlâ aynı ama en azından kurallar *hangi cesetlerin* olacağını belirliyor.

Tristan ile kurallar farklı. Bu farklı bir çıkış noktası. Farklı bir parçam. O da berbat durumda. Bunu bilmediğimden değil.

Bu yüzden kurallara ihtiyacım var. Bu yüzden sözleşmeyi imzalamasına ihtiyacım vardı. Bu yüzden güvenli sözüyle *son* sözü o söylüyor. Nihai kontrol.

Ama ona sunabileceğim tek şey bu, o kelimeyle duracağım. Ama o kelime dudaklarından çıkana kadar, o benim.

Benden kaçmaya çalıştığı için hem heyecanlıyım hem de öfkeliyim. Sikim taş gibi oldu. Bu pantolonun içinde çok belli olmamalı, ama aslında olup olmaması umurumda değil. Şu anda önemli olan tek şey Tristan'ı yakalamak.

Aramızdaki mesafenin çoğunu kapattım, ama o hala kapı aralığından benden önce geçiyor. Neredeyse koşmaya başlayacağım ama koridora ulaşana kadar kendimi tutuyorum, sonra da onu gerçekten kovalıyorum.

Ayak seslerimi duyunca koşmaya başladı. Banyoya benden önce varıyor. Kapıyı kilitlemesine izin veremem, o yüzden kapıyı açıp içeri dalar dalmaz uzaktan kumandanın düğmesine basıyorum.

Çılgılık attığında aletim zıplıyor. Kapanmadan önce kapıyı kolayca yakaladım. Tristan'ı yerde buldum.

"Siktir git, seni lanet olası pislik!" diye hırlıyor bana kıvrılmış pozisyonundan.

Titreşimi kapatıyorum ve kapıyı kilitliyorum. Özel bir banyo, az ışıklı ve geniş, bizim dışımızda boş.

Bir kolumu Tristan'ın ortasına doluyorum ve onu yukarı çekiyorum. Ceketini çıkardıktan sonra onu lavaboya doğru çekerken bana karşı koymuyor. Yarı yarıya tezgâha yığıldı. Orada titriyor, gözleri hayal kırıklığına uğramış gözyaşlarıyla parlıyor, ben pantolonunu çıkarmak için etrafına uzanırken. Pantolonunu ve iç çamaşırını aşağı çekerken bir elimi ensesine bastırıyorum. Kolumun altından boynuna kan damlıyor.

Deliğiyle aynı hizada duran tıkaçın tabanına hayranlıkla bakıyorum. "Senden nefret ediyorum," diye soluk soluğa bağılıyor ben tıkaçı içinde çevirirken.

"Neden?" diye soruyorum. Sikim seks için kuduruyor, ama şimdi daha sakinim, bütün gün, belki de birkaç gündür olduğumdan daha sakinim.

Aynada bana ters ters bakıyor. "Sence neden, seni pislik?"

Fişi yavaşça kıcından çekerken öfkesi inlemesini engellemiyor, deliğinin gözyaşı damlasının ampulü etrafında büyük ölçüde gerilmesini büyülenmiş bir şekilde izliyor. Fişi çektiğimde deliği çırpınıyor. Vücudu kasılıyor. Tıkacı tezgâhın üzerine koyuyorum, böylece son bir buçuk saattir onu memnun eden kaygan, parlayan şeyi görebiliyor. Deliğini parmaklamak istiyorum.

Kayganlaştırıcı ile özensiz, çok cazip.

Ama önce sorusunu cevaplamam gerekiyor.

Onu dik tutuyorum, bir kolumu gövdesine doluyorum, diğerini boğazından hafifçe tutuyorum. Ayna, sertleşmiş, kızarmış ve sızıntı yapan kendi sikinin görüntüsünü ona geri yansıtacak kadar alçalıyor. Gıcır gıcır gömleğinin ve beyaz yeleğinin önünde dikiliyor.

"Bence benden nefret ediyorsun çünkü senin gerçeğini görüyorum ve senin de görmeni sağlıyorum. Ve *gerçekten* istediğin şeyin, *gerçekten* ihtiyacın olan şeyin temel, ham ve lanet olası ilkel olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zor."

Tristan'ın gözleri acı çekiyor ama artık kuru. Sertçe yutkunuyor. Elimde hissediyorum.

Bana inanmak istemiyor. Sorun değil. Bunu kanıtlayabilirim.

Pantolonumu çıkarmak için elimi boğazından çekiyorum ve her şeyi aşağı itiyorum, sert, ağrıyan horozumu ortaya çıkarıyorum. Sonra kalçalarını geri çektim. Tezgâha tutunarak eğildi. Sikimin başını kaygan, özensiz deliğine dayadığımda gözleri sıkıca kapanıyor.

Bekliyorum. Bu hiç kolay değil. Doğrudan onun daracık deliğine girmek istiyorum ama

Bekle.

Ve tam olarak beklediğim şeyi yapıyor. Geri itmeye başladı. Deliği şişman ucumun etrafında gerilmeye başladı. Nefes nefese. Titriyor.

Ona yeterince işkence ettim. Onu tek ve sert bir hamleyle içine sokuyorum. Keskin bir çığlık atıyor ve ben özgürce inliyorum, başımı geriye atıyorum, aletimdeki sıcak, kaygan kavramanın tadını çıkarıyorum.

Sonra onu becermeye başladım. Sert ve çiğ. Yağlanmış götündeki sikimin sesi özensiz, pis ve mükemmel. İnlemeleri, vücuduna giren her sert darbeyele noktalanıyor. İçine girerken lanet bir hayvan gibi homurdanıyorum.

Aynada kısa bir an kendimi görüyorum. Gözlerim vahşi. Çenem sıkılmıştı. Onu derin, acımasız itişlerle beceriyorum. Ama çoğunlukla Tristan'ı izliyorum. Beni çok güzel götürüyor. Gözyaşları akıyor

sıkılmış göz kapaklarının arkasında. Ağzı açık. Vücudu her itişte sarsılıyor.

"Gözlerini aç," diyorum ona. Bana otomatik olarak itaat ediyor. "Ne kadar güzel olduğuna bak, ne kadar özgür olduğuna bak." Sözlerim itişlerle, çığlıklarla, kıkında hareket eden sikimin mükemmel, pis sesiyle noktalanıyor.

Kendi sızan sikini görebilsin diye onu dik tutuyorum. İçine girerken benimkini görebilsin diye bizi hafifçe döndürüyorum ve boşalmaya başlıyor. Boşalmasının yukarı doğru fışkırması, sertleşmiş sikinin kabarmış ucundan sıçrayışının görüntüsü o kadar erotik ki kendimi kaybediyorum. Onu tezgâha doğru yatırdım ve kendimi onun kıkına bıraktım. Saniyeler içinde boşalıyorum, kıkı fışkıran sikimi yumruklarken içine sert ve sıcak bir şekilde pompalıyorum.

Orgazmım vücudumu ağır darbelerle sarsıyor. Ona karşı zorlanıyorum, içine sıcak bir şekilde dökülürken pelvisim kıkına yaslanıyor. Tristan, benim nabız gibi atan sikim orgazmının son damlalarını da ondan sağarken inliyor.

Artçı şoklar beni ona karşı titretiyor, salıverilmemin mutluluğunu yaşıyorum. Kendimi çok iyi hissediyorum. İçimdeki her şey bir saniyeliğine sessizleşiyor.

Sanırım yarı bayılıyorum ya da kendimden geçiyorum çünkü Tristan yığılmaya başladığında biraz sarsılıyorum. Tüm vücudu gevşemişti. Benim için çok iyiydi. Mükemmeldi.

Boynunun arkasını okşamaya başladım ama bu yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Onu inleterek çekmeye başladım. Sikimin sadece başı içindeyken tıpayı aldım. Sikim serbest kalırken deliğine bastırıyorum. Tıkacı bir kez daha içine ittiğimde verdiği tepkiyi seviyorum. Sızlanmasını seviyorum. Deliğinin oyuncağı almak için esnemesine bayılıyorum. Spermimi içinde tutmasını seviyorum.

Pantolonumu çabucak düzeltiyorum, sonra bir havluyu ıslatıyorum ve onu fişin kenarlarından temizliyorum. Sikini temizleyebilmek için onu tezgâha yaslandığı yerden kaldırıyorum. Bez aşırı hassaslaşmış ucunu fırçalarken küçük sıkıntı sesleri çıkarıyor.

"Sorun yok," diye mırıldanıyorum. "Neredeyse bitirdim."

Bezi tezgâhın üzerine bırakıp iç çamaşırını ve pantolonunu tekrar yukarı kaldırıyorum. Dölünü temizlerken bir elimi kalçasında tutuyorum. O kadar sert üfledi ki her yere bulaştı. Sonra bezi çöp kutusuna atıyorum ve Tristan'ı yastıklı bir banka yönlendiriyorum. O kadar kendinden geçmişti ki onu çaprazlama kucağıma çekmeme izin verdi.

Titriyor, vücudu bana karşı sallanıyor. İçindeki tıkaçla yakında tekrar sertleşecek. Dölümü tutuyor. Bu düşünceyle sikim kıpırdıyor.

"Sorun yok," diye mırıldanıyorum tekrar, ona sarılıyorum, ona sarılmaktan zevk alıyorum. Yüzü boğazıma doğru kıvrılıyor. Nedense bu benim de hoşuma gidiyor.

İkimiz de kalkmaya hazır olmadan önce uzun bir süre orada kalıyoruz. Sürekli kapının çalınmasını bekliyorum ama hiç çalınmıyor.

Tristan ayağa kalkarken küçük bir sıkıntı sesi çıkarıyor. Yüzünü tekrar bana çeviriyor. Saçlarını okşuyorum.

"Eve gidiyoruz. O zaman ben çıkarırım."

Göğsüme doğru başını sallıyor. Neden bu kadar iyi hissettiriyor?

Yeleğine ve gömleğine bulaştırdığım kan hâlâ damlıyor. Dağınıklığı örtmesi için ona ceketini veriyorum.

Lavaboda kendi ceketimi çıkarıyorum, böylece kanayan ön koluma bir bez sarabiliyorum. Beni iyi hakladı.

"İyi misin?" diye sorar.

"Evde tamir ederim."

"Çok kanaman var." "Bir şeyim yok."

"Kızgın değil misin?"

"Tabii ki değilim. Haklısın." "Çok tuhafısın."

"Biliyorum."

Hafifçe homurdanıyor ve tezgâhtaki kanımı temizlemeye başlıyor, tıpkı benim onun dölünü temizlediğim gibi. Yerdeki kanı temizlemek için eğildiğinde inliyor. Bedenim yeni bir arzuyla sarsılırken gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Ona dokunmak istiyorum ama dokunursam onu tekrar becermeye başlayacağım.

Kanlı bezi çöpe atıyor, sonra saçını düzeltiyor. "Kahretsin, kafam iyi görünüyor," diyor.

Gerçekten de öyle. Gözleri cam gibi ve karanlık. "Çok güzel görünüyorsun," diyorum ona.

Biraz gülümsüyor. Tereddütlü. Ona güzel olduğunu söylediğimde ne yapacağını asla bilemiyor.

Ceketimi geri çekip kanı örtüyorum. Kenzie'ye bir mesaj gönderiyorum.

Banyodan çıkarken, içeride o kadar uzun süre kalmamıza ve çıkardığımız gürültüye rağmen neden kimsenin kapıyı çalmadığını anlıyorum. Dominic Capelli dışarıda duruyor.

Lorenzo'nun tek oğlu benim yaşlarımda. En azından benim boyumda, bok gibi yakışıklı ve tam bir pislik.

"İyi sikişmeler, ibneler?"

Tristan'ın elinde bir bıçak parlıyor. Bileğini yakalıyorum, onu döndürüyorum ve biftek bıçağını elinden alıyorum.

Dominic bunu hak etmiyor değil, ama Tristan'ın Capelli'lerle olan ilişkiye karışmasını istemiyorum. Bıçağı koluma soktum ve Tristan'ı yanıma çektim.

Koridorda ilerlerken arkamdan sesleniyorum, "Elinin tadını çıkarırken dölün üzerine kayma, Dominic."

"Siktiğimin ibnesi."

Tristan benden uzaklaşmaya çalışıyor, ben de Dominic'in pis ağzını cezalandırmak yerine onu rahat bırakıyorum. Onunla daha sonra ilgileneceğim.

Ama Tristan'ı büyük, geniş lobiye doğru götürürken fark ediyorum ki mesele bundan daha fazlası. Şu anda Dominic gerçekten umurumda değil. Emlakçıyla işimi bitirememiş olmam bile umurumda değil.

Tek istediğim Tristan'ı eve götürmek.

YEDİ Tristan

Dante kıcımdaki titreşimli fişi çevirirken inliyorum. Yatağında cırılçıplak yatıyorum, ellerim çarşafı yumrukluyor. Sikim altımda sıkışmış, sızıntı yapıyor.

Ona hâlâ kızgın mıyım bilmiyorum. Yaptığı şeyler çok yanlış. En azından herhangi bir normal standarda göre. Ama o bana normal standartları sorguluyor. Çünkü yaptıklarından nefret ettiğim kadar, sevdim de. İkisini de aynı anda hissetmeme izin veriyor. Beni ne hissettiğim konusunda dürüst olmaya zorluyor ama bunu değiştirmeye çalışmıyor. Duygularımın tamamını hissetmeme izin vermek garip bir özgürlük türü.

Bedenimi bu şekilde deneyimlemek daha da garip bir özgürlük. Sadece vücudumu değil. Hayatımı da. Sanki ne istersem yapabilirmişim gibi.

Çıkarmaya başladığında tıkaç hâlâ titreşiyordu. Orada tutuyor, en kalın kısmı beni genişçe açıyor, gerilmiş deliğime karşı titreşiyor. Bileğimin arkasını ısırmaya başlıyorum. Hayvani zevk ve ihtiyaç sesleri çıkarıyorum.

Tıkaç serbest kalıyor. Kığım havada, onu kovalıyor. Açık deliğim çırpınıyor ve boşluğun verdiği hayal kırıklığıyla inliyorum.

Kalçalarım aşağı inmeye başladığında, çünkü horozumu öğütmek istiyorum, Dante onları yakalıyor. "Dökme," diyor sert ve seksi bir sesle.

Kığım hâlâ onun dölüyle dolu. Parmakları içine dalıyor. İhtiyaç dolu küçük bir ses çıkarıyorum.

"Kahretsin, çok güzelsin. Keşke şu an nasıl görüldüğünü görebilseydin."

Muhtemelen kızışmış bir hayvan gibi görünüyorum ama umurumda değil. Onu istiyorum. Ona ihtiyacım var.

"Becer beni," diye sızlanıyorum. "Lütfen, Dante, ihtiyacım var-"

"Biliyorum," diyor ve sikini içime doğru kaydırıyor. Aleti beni doldurup gererken inliyorum. Kolları altımdan kayıyor. Biri kalçalarımı sarıyor. Diğer omzumu kavramak için yukarı uzanıyor. Beni tutuyor, sabitliyor ve sikmeye başlıyor.

Sikini döl dolu kıcıma sokarken en pis, en iğrenç sesleri çıkarıyoruz. Hiç utanç duymuyorum. Sesini seviyorum. Nasıl olduğunu seviyorum

Sikinin her itişini, kaygan iç duvarlarım boyunca alevlenen ucunun her tırmığını noktılıyor. Prostatımın üzerinden her geçişinde yaşadığım zevk patlamasını seviyorum.

Kendimi tamamen ona veriyorum. Boşalmak istemiyorum çünkü bitmesini istemiyorum ama başparmağı omzumu kavradığı yerden uzanıyor. Boğazıma bastırıyor. İki itiş daha ve ben çırpınıyorum, çığlık atıyorum, çarşaflara boşalıyorum.

Dante beni beceriyor, tekrar içime giriyor, beni o kadar dolduruyor ki, içime pompalarken, orgazmımı kendi orgazmıyla çekerken, döl sıcak bir şekilde kıcıma dökülüyor.

Her şeyi hissetmeme izin veriyorum. Gerçekten, başka seçeneğim yoktu. Beni çırılçıplak soydu, her savunmamı, her iddiamı elimden aldı. Sadece kendimim, aleti prostatıma vurdukça, döllerı üzerime döküldükçe, dişleri enseme tırmıkladıkça ve başparmağı vücuduma tamamen sahip olarak boğazımı kazdıkça zevk içinde kıvranıyorum.

Kendimden geçmiş olmalıyım çünkü bir sonraki fark ettiğim şey sıcak, ıslak bir bezin iç kalçalarımı temizlediğiydi. Dante beni yukarı çektiğinde protesto edercesine hafifçe homurdanıyorum. Beni kucağına oturtuyor, önden öne doğru, diz çökmüş bir pozisyonda ona sarılıyorum. Bu pozisyon beni açıyor ve içgüdüsel olarak boşalmamak için kendimi sıkıyorum.

Bezi kıcımın altında tutuyor. Diğer eliyle sırtımı okşuyor.

"Benim için aç," diyor alçak ve sert bir sesle. İtiraz eder gibi bir ses çıkardığımda yanağını şakağıma bastırıyor ve nazikçe "Hadi" diyor.

Yüzümü ona yashıyorum. Parmaklarımı göğüs kaslarına dayayarak dediğini yapmaya çalışıyorum. Deliğimden altımda tuttuğu beze döller akınca önce utanıyorum. Ama bana karşı mırıldanıyor, memnun, bu yüzden kendimi açmama izin veriyorum.

Vücudumun bu şekilde serbest kalmasına izin verdiğimde, beni tutmasına ve kıcımdan dökülenleri yakalamasına izin verdiğimde kendimi çok savunmasız hissediyorum. O kadar samimi ki, üzgün olmasam bile gözlerim karıncalanıyor. Gözyaşları dökülüyor. Dante'nin yüzü değişiyor. Tereddütle dudaklarını şakağıma bastırıyor. Beni öpüyor.

Başka biri olsa bu kadar küçük bir öpücüğün pek bir anlamı olmazdı ama Dante beni daha önce hiç ama hiç öpmedi, hiçbir şekilde. Ona karşı iç çekiyorum ve rahatlıyorum.

Daha sonra mutfaktaydık. Yardım yemeğinde bifteğimden ancak bir ısırık alabildim, bu yüzden Dante köri yapıyor.

"Yemek yapmayı nerede öğrendin?" Önüme bir kase koyarken ona sordum.

Biz her ikisi de giyiyor ISINMA ve tişörtler.
Onun Sol önkol sargılı. Belki de onu bıçaklamayı bırakmalıyım.

"İnternet," diye cevap veriyor.

"Oh."

"Özel aşçılık dersleri aldığımı falan mı hayal ettin?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Zengin insanların hayatlarını hayal etmekte zorlanıyorum." "Hm."

Tabii ki hiçbir şey teklif etmiyor. Ona kendisi hakkında sorular sormak istiyorum ama nereden başlayacağımı bilmiyorum. Nasıl başlayacağımı da bilmiyorum. Ailesiyle ilişkisinin gergin olduğu çok açık. Bu akşamki yemeğe annesi için gittik ama aralarındaki kısa etkileşim o kadar gergindi ki izlemek acı vericiydi. Dante'yi tanımayan birine, ona karşı tam bir eşek gibi davranıyormuş gibi görünebilirdi, ama denediğini söyleyebilirim. Ve babasıyla hiç konuşmadı bile.

Şimdiye kadar bunu unutmuştum. Ondan hemen sonra titreşimle bana eziyet etmeye başladı. Bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyorum. Şimdi geriye dönüp baktığımda, bana bu şekilde düşman olması konusunda ne hissedeceğimi bilemiyorum. Ama bana gerçekten sırtını dönmedi, bana *karşı* dönmek anlamında değil. Beni kontrol altına aldı. Bana sabitlendi.

Bunu yaptığında, o kadar yoğun oluyor ki, her zaman bununla başa çıkamayacağımı düşünüyorum. Ama her seferinde sınırlarımı biraz daha geriye itiyor. Bana başka bir yanıma gösteriyor.

O neden böyle?

Ya da belki de şunu sormalıyım: Onun böyle olmasından neden hoşlanıyorum? Ama bunun cevabını biliyorum.

Dante ile olan her şey çok *gerçek*.

Tehlikeli olduğunu biliyorum. Kontrolcü ve otoriter. Bazen acımasız. Belki biraz deli. Ama aynı zamanda bana hayatımda hiç kimsenin bakmadığı kadar iyi baktı. Bana *görüldüğümü* hissettirdi. Sanki gerçekten varmışım gibi. Sanki önemli biriymişim gibi.

"Biraz daha köri ister misin?" diye soruyor. "Yoksa dondurma mı istersin?"

"Dondurma mı?" İnanamayarak yankıladım. "Ne zamandan beri bu eve tatlı giriyor?"

Sinirlenmiş gibi yapıyor ama eğlendiğini anlayabiliyorum.

Ona şüpheci bir bakış atıyorum. "Muhtemelen vanilya, değil mi?"

"Benim neyim sana vanilya gibi geliyor?"

Bir kakhaha patlatıyorum. Gülümsüyor. Gülümsemesine bayılıyorum. Onun çok farklı bir yönünü ortaya çıkarıyor.

"Peki neymiş?" diye soruyorum. "Vanilya," diye kestirip atıyor. "Hayır, değil."

Blöfünü gördüğüm için hayal kırıklığına uğramış gibi iç geçiriyor, çünkü hayır, vanilyalı değil. İçinde her türlü pislik var, karamel, kurabiye parçaları ve birden fazla çeşit çikolata. Bu çökmüş ve tamamen lezzetli.

Dante genellikle o kadar iğrenç derecede sağlıklı ki onu yerken izlemekten büyük keyif alıyorum.

"Bana kaşık gerektiren iki yemek önerdiğini fark ettim." diyorum.

"Evet, bugün çok bıçak gibisin. Gerçi eminim isteseydin beni bununla da incitebilirdin."

"Ve bugün eğer istersen beni durdurabileceğini öğrendim." Zaten bundan şüphelenmediğimden değil. Benden çok daha güçlü. Beni çok kolay alt ediyor. Ve vücudundaki yara izleri -bıçak yaraları, kurşun yaraları ve kalçasından kasığına kadar uzanan o korkunç kesik- bana onun dövüşmeye alışkın olduğunu söylüyor.

Bu kadar zengin büyümüş biri neden şiddetten bu kadar yara almış? Neden ona sormaya kendimi zorlayamıyorum? Tepkisinden mi korkuyorum? Ya da cevaptan?

Ama o konuşmayı farklı bir yöne çeker. "İstersen beni bıçaklayabilirsin ama başka insanları bıçaklamaya kalkma. Bu çok tehlikeli."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en tuhaf ifade."

"Ciddiyim, Tristan. Saldırmaya çalıştığın o adam, bulaşabileceğin biri değil."

Neredeyse ismi ağzımdan kaçırıacaktım, çünkü "o adamın" kim olduğunu çok iyi biliyordum. Dominic Capelli. Lorenzo Capelli'nin oğlu.

Beni ona saldırıya iten şeyin ne olduğunu, homofobik sözlerini mi yoksa kim olduğunu mu bilmiyorum. O anda o kadar hamdım ki, her zamanki bariyerlerimden o kadar sıyrılmışım ki, sadece tepki verdim.

"Yani onu tanıyor musun?"

diye sordum. "Evet."

"Arkadaş gibi görünmüyorsunuz," diye gözlemliyorum, bir şeyler söyleyeceğini umarak.

Sadece "Onu merak etme." diye cevap verir.

"Ama-"

"Onu bir daha görürseniz, ondan uzak durun. O tehlikeli biri." "*Sen de tehlikelisin*," diye belirttim.

"Evet, ama benim kurallarım var. Yok."

SEKİZ

Dante

Şu anda bunu yapmamalıyım. Teknik olarak Noah'ın kurallarını ihlal etmiyorum çünkü bir olay yaşamadım. Aslında, Tristan'a sahip olduğum için, ailemi gördükten sonra ortaya çıkan boktan şeylere rağmen oldukça sakin kaldım.

Elbette Noah, Tristan'a fişle yaptığım şeyi bir olay olarak değerlendirebilir. Bunu görmezden gelse bile, hala tehlikede olduğum gerçeği var ve bunu biliyorum.

Tüm sekse rağmen dün gece uyuyamadım. Tristan dışarı çıkar çıkmaz ve artık dikkatimi dağıtmak için müsait olmadığında, zihnim çalkalanmaya başladı.

Dernekle geçirdiğim zamanı doğrudan düşünmeyeli uzun zaman olmuştu. Her zaman orada, arka planda. Capelli'ye karşı yavaş ve sessiz savaşımı yürütmemin nedeni de bu. Ama genellikle hiçbir görüntünün bana geri gelmesine izin vermem.

Dün gece geldiler.

Tristan'ın bu sabah neden bok gibi olduğum konusunda kafası karışmıştı. Çoğu insan için gündelik şeyler olan iyi anlarımız olduğunda bu onun için zor oluyor. Yemek yemek. Konuşmak.

Benim için de zor çünkü bu anlar daha fazlasını istememe neden oluyor. O anlar, Tristan'la olan bu şeyin olduğundan daha fazla olmasını istememe neden oluyor.

Bu yüzden bu sabah eşek gibi davrandığım iyi oldu. İkimiz de aramızdaki bir ilişki değil, bir anlaşma olduğunu hatırlamalıyız.

Bunu hatırlamakta daha önce hiç zorlanmamıştım.

Ama daha önce Tristan gibi biriyle hiç tanışmamıştım. Bazen onunla gerçekte ne yaptığım hakkında konuşmak istiyorum. Ama gerçeği kaldırabileceğini hayal bile edemiyorum. Ya yaptığım şeyi *neden* yaptığımı açıklamak zorunda kalırsam?

Bunu kaldırabilir miyim bilmiyorum.

O görüntülerin bana geri gelmesine zar zor dayanabildim. Onlardan ancak o kadar aşırı bir antrenmandan sonra kurtulabildim ki hala ağrım var.

Buna bir de uykusuzluktan ve bütün gün ofiste çalışmaktan ne kadar yorgun olduğumu ekleyin. Capelli'nin bu ekibini takip etmemeliyim.

Ama yorgunluğumu atmak için bir şeyler yapmalıyım çünkü yorgunluktan sonra bile o gerginlik hala devam ediyor. Bu da bunun neredeyse kurallara uygun olduğu anlamına geliyor.

Ayrıca, kontrol altında tuttuğum satıcı şu anda Noah'ın mevcut inşaat projesinin temelini derinliklerine gömülü bir insan çamuru ve ondan öğrendiklerimi uygun olduğu sürece devam ettirmeliyim.

Takip ettiğim ekibin bir parçasıydı. Bu gece bir distribütörle buluşacaklar ve ben bu buluşmayı bir felakete dönüştürmeye niyetliyim.

Bir depodayız. Bir forkliftin arkasına saklanıyorum, gölgelerin derinliklerinde. Capelli'nin ekip lideri şık gri takım elbiseli bir adamla konuşuyor. Bir torba açılıp ürün numunesi alınırken herkes en iyi arkadaş gibi davranıyor.

Uyuşturucu Capelli için küçük bir yan iş. İşlediği suçların çoğu daha çok beyaz yakalıları yönelik ama sokaklarda varlık göstermek bilgi toplamasına yardımcı oluyor. O bir adam değil, ama bir adam gibi iş yapıyor.

Bazı açılardan ona babamdan daha çok saygı duyuyorum. En azından Capelli ne olduğunu biliyor. Sadece basına ve iş ortaklarına karşı temizmiş gibi davranıyor. Bunun dışında, ailesinin uzun mafya bağlantıları geçmişini tamamen benimsiyor.

Babamın aksine.

Babam sanki bir zamanlar Capelli ile ortak değilmiş gibi, hiç kirli işlere bulaşmamış gibi davranmayı seviyor.

Atışımı ekipten birinin hareketine göre ayarlıyorum. Sadece burnunu kaşıyor, ama ses bastırmalı silahımdan çıkan kurşun şık takım elbiseli dağıtıcının kolunu sıyırdığında, görüldüğü gibi değil.

Distribütörün adamları bir saniyeden kısa bir sürede silahlarını çıkardılar.

-Capelli'nin ekibinin üyeleri de öyle.

Kıyamet kopuyor.

Ve işte burada hata yapıyorum. Gitmeliydim. Kaosun içinde sıvışabilirim. Ne için geldiysem onu yaptım.

Ama çok soğuk. Çok uzak. Hiç tatmin edici değil. İçimde kopan fırtınayı dindirmeye bile yetmiyor.

Capelli'nin adamlarından biri birazcık akli olduğunu gösterdiğinde, burada arkama yaslanmış, zor nefes alıyor, silah seslerini ve çığlıkları dinliyordum. Hesaplaşmadan kaçmayı başarıyor ve beni aramaya geliyor.

O kadar rahatlamıştım ki onu vurmaya bile çalışmadım. Silahımı kılıfına koydum ve yaklaşıp kadar bekledim, sonra uzanan elini tuttum. Göğsüne yumruk attığımda silahı patladı.

Bileğini kırıdığım da silahını bırakıyor ama diğer elinde bir bıçak var. Kesici bıçaktan sıçrayarak kurtuluyorum. Tekrar tekrar üzerime geliyor. Birkaç yumruk attım. Beni bir ya da iki kez ısırıldı.

Bir sonraki hamlesinin altına dalıp omzumu karnına saplıyorum. Onu forklifte çarptırıyorum. Bir kükremeyle, onu tekrar eziyorum. Ve tekrar. Şimdi topallıyor, baygın.

Öfkeyle, hâlâ tatmin olmamış bir şekilde, düşürdüğü bıçağı alıp boğazına saplıyorum. Hissetmedi bile.

Cesedi uzaklaştırdım.

Kavga sakinleşti. Dağıtıcı ve adamları gitmişti. Capelli'nin ekibi betonun üzerinde yatıyor, birkaçı inliyordu.

Silahımı çektim ve hayatta kalanların icabına bakmaya gittim. İçlerinden birinin kayıp olduğunu fark edene kadar birkaçının kafasına kurşun sıktım.

Ayak seslerini çok geç duydum. Dönüp silahımı kaldırıyorum, ama kafamın yan tarafına bir iki-dörtlük saplanıyor.

Yere düştüm, başım dönüyordu.

Belli ki mermisi bitmiş olan saldırganım, ölü ekip arkadaşlarından birinin gevşek elinden bir silah kapıyor.

Bir el ateş etmeyi başardım ama nişancılığım berbattı, bu yüzden sadece onu kanatlandırdım. Onun nişancılığı da boktan ve beni tamamen ısıkalıyor. Tetiği tekrar çektiğinde ve tıkladığında neredeyse gülecektim.

Sendeleyerek ayağa kalkıyorum. Bana saldırıyor ama dünya dönüyor ve onu vuracak kadar göremiyorum.

Tekrar yere düştüm. Altından sıyrılıyorum ama karnıma sert bir diz indiriyor. Başım hâlâ dönüyor ama o bu kadar yakınken bunun bir önemi yok. Tek yapmam gereken silahımın namlusunu vücuduna dayamak. Yaptığımda, tetiği çekiyorum.

Çılgılık attı ve geriye düştü. Onu kalçasından vurdum. Tekrar ateş ettim ve göğsünden vurdum. Hâlâ ölmemişti ve mermim bitmişti. Onu boğmaya başladığımda karşı koyuyor ama ben daha da sert sıkıyorum. Kasılıyor, seğiriyor ve sonunda hareketsiz kalıyor.

Kıçımın üzerine düşüp olay yerini inceliyorum ama orada bulunan herkes ölmüş. Bunu temizlemekle uğraşmayacağım. Capelli sessiz kalmak için bunu yapacaktır.

Karnımda ağrı zonklamaya başlıyor ve ilk dövüşümde düşündüğümde daha kötü yaralandığımı fark ediyorum. Sorun yok ama yama yapmam gerek. Ayağa kalkmaya çalıştığımda ise düşünüyorum. Neredeyse kusacaktım ama mide bulantısı geçene kadar nefes alıyorum.

Kahretsin. Araba kullanamayacağım ve buradan gitmeliyim. Kısa süreliğine Kenzie'yi aramayı düşünüyorum ama onu bu boka bulaştıramam. Yaptıklarımın bir şekilde farkında ve gözlerini kaçırıyor ama kandan gözlerini kaçırmak cesetlerden kaçırmaktan daha kolay.

Noah'ı arayacak değilim ve Tristan da kesinlikle söz konusu değil. Böyle bir zamanda arayabileceğim tek bir kişi var.

Rafael cevap vermeden önce telefon birkaç kez çalıyor. "Ne kadar kötü?"

Nefes nefese ve arka planda kiminle sevişiyorsa inlediğini duyabiliyorum.

"Araba kullanamam. Buradan gitmem gerek." "Bana konumunuzu gönderin."

NINETEEN

Tristan

Çatı katına girdiğim anda bir şeylerin ters gittiğini anladım. Girişteki siyah-beyaz karo zeminde kanlı bir el izi var. Ne oluyor lan?

Kafa derim diken diken, dikkatlice mutfığa ilerliyorum. Tezgahın kenarında bir kanlı leke daha var. Aman Tanrım.

Boğuşma izi yok, devrilmiş mobilya yok, kırılmış bir şey yok. Ve girişteki el izi. Sanki biri- Dante, kesinlikle- içeri girerken düşmüş ve kendini kanlı bir ele kaptırmış gibiydi.

"Dante!" Çatı katından hızla geçip yatak odasına giden merdivenleri uçarak çıktım. Banyodan gelen iki erkek sesi duyduğumda çarparak duruyorum. Işıklar kısık ama kapı açıktı, ben de ilerledim.

Rafael dışarı bakıyor.

Geri çekiliyorum. Bu da ne böyle?

Bu gece onu daha önce gördüğüm deri pantolon ve dar gömleğin aynısını giyiyor, ama korse yeleği yok ve sanki her şeyi üzerine atmış gibi dağınık görünüyor. Dalgalı saçları her zamankinden daha dağınık görünüyor. Gömleğinde kan var.

Playboy dudakları titriyor. "Korkma."

"Dante iyi mi?"

Rafael'in fazlasıyla yakışıklı yüzü banyoya doğru dönüyor. "Erkek arkadaşın iyi olup olmadığını bilmek istiyor."

Erkek arkadaş kelimesini duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama Dante banyonun içinden homurdanıyor: "Siktir git Rafael. Tristan, buraya gel. Ben iyiyim."

"İyi değilsin," diyor Rafael ona. "Doktora görünmelisin."

"Görmezsin."

"Hayır, ama gitmemi söyledin."

"Ve benim seni görmezden geldiğim gibi sen de beni görmezden gelirsin. Bu sadece bir beyin sarsıntısı." "Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum ve banyoya giriyorum. Rafael geri çekildi, düşün yanında duruyordu.

Dante kapalı tuvalette oturuyor. Üzerinde siyah kargo pantolonu var ve gömleği yok. Karnında bir bandaj ve kötü bir çürüğün başlangıcı var. Yüzü de morarmış ve sadece alçak vurgu ışıkları açık olmasına rağmen gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Ben iyiyim," diyor. "Ne oldu?" "Endişelenme."

"Bunun için *endişelenmiyor* musun? Sanki bir ..."

Bir kavga. Vücudunda bir sürü yara izi bırakacak kadar çok kavgaya karışmış gibi. Ne *iş yapıyor*?

Bir çeşit yeraltı dövüşü mü?

Yaralı olmasından hoşlanmıyorum. Buraya ait değilmişim gibi hissetmek hoşuma gitmiyor. Rafael'in neler olduğunu bildiği açık ama ben bilmiyorum. Rafael ona yardım etmiş olmalı ama o başlatmazsa ona dokunmama bile izin yokmuş gibi hissediyorum. Bunun doğru olup olmadığını bile bilmiyorum; sadece böyle hissediyorum.

O kadar kafa karıştırıcı ki.

Dante, "Rafael, Tristan'ı aşağıya götür ve yemek yediğinden emin ol. Ben yatmaya gidiyorum."

Ayağa kalkıyor ve kendini bok gibi hissediyormuş gibi kapıya doğru yürüyor. Yatağın örtülerini indirmek için aceleyle önüne geçiyorum. Yatağın kenarına oturduğunda, botlarını ve çoraplarını çıkarmak için çömeliyorum.

Parmakları saçlarımla oynamaya başladığında donup kalıyorum. Biraz rahatlıyorum. İşimi bitiriyorum. O uzanıyor. Pantolonu için yardım isteyip istemediğini bilmiyorum. Ben karar veremediğim Rafael, "Hadi Tristan." dedi.

Patronumu, Dante her neyse onun dairesinin merdivenlerinden aşağıya kadar takip etmek çok garip.

Rafael benden erkek arkadaşı diye bahsederken belli ki Dante'ye bok atıyordu.

Rafael sanki mutfağı çok iyi biliyormuş gibi mutfağa doğru ilerliyor. Nedense bu beni rahatsız ediyor. Buzdolabını karıştırıyor ve köri artığı bir şeyler çıkarıyor. Mikrodalgada ısınırken sırtını tezgâha dayadı, kollarını kavuşturdu ve "Sana söylemeyecek, o yüzden onu zorlamaya çalışma" dedi.

"Ne-"

"Ben de sana söylemeyeceğim."

"O gerçekten iyi mi? Beyin sarsıntısıyla uyuması güvenli mi?"

"Akıllı başında. İyi olmalı. Sabah kendine gelemmezse beni ara. Numaram sende var."

"Neden sen?"

Rafael'in burada olması beni giderek daha fazla rahatsız ediyor. O kadar seksi ki. Lush'ta beni hiç rahatsız etmemişti. Oraya uyuyor. O benim patronum ve aslında işimi seviyorum. Onun için çalışmak kolay çünkü Lush'ın gece kulübü kısmında nadiren bulunuyor. Oradayken de piyano çalmak gibi kendi işlerini yapıyor.

Burada hoşuma gitmiyor. Dante'nin mutfağında biraz fazla seksi ve rahat görünüyor. Ve Dante belli ki yardıma ihtiyacı olduğunda onu çağırıyor.

Rafael diyor ki, "Biz eski dostuz. Sayılır."

Tüylerim diken diken oluyor. "Bu da ne demek oluyor?"

Bir an için neredeyse eğleniyor gibi görünüyor. Sonra playboy ifadesi sertleşerek yüzünde hiç görmediğim kadar soğuk ve ciddi bir ifadeye dönüşüyor.

"Sana bir tavsiye. Onu anlamaya çalışma. Beni ya da birbirimiz için ne olduğumuzu da anlamaya çalışma. Bu çok karmaşık. Eğer onun hayatında olmak istiyorsan, onun senin için ne olduğu ve ne olabileceğinin sınırlarını kabul et. Çok fazla sert çizgisi var."

Neyse ki mikrodalga fırın çalışıyor ve Rafael yemekle ilgilenmek için arkasını dönüyor. Bu bana, onun sözleriyle kaynayan beklenmedik duygu karmaşasını bastırmak için bir saniye veriyor. O karmaşanın içinde ne olduğunu bile bilmiyorum; sadece orada olduğunu biliyorum.

Rafael köriyi adanın öbür ucundan bana doğru kaydırıyor. Konuşması bitmiş gibi görünüyor çünkü ben yerken başka bir şey söylemiyor. Yemeği istemiyorum. Sadece Rafael gitsin diye yiyorum. Ben bitirdiğimde, o da gidiyor. Tek kelime etmeden. Bana bakmadan. Sanki orada olduğumu unutmuş gibi.

Kahretsin, neredeyse Dante kadar tuhaf.

Birbirimiz için ne olduğumuzu.

Bu da ne demek oluyor? Ve bana söyleyemeyeceği kadar karmaşık olan şey ne olabilir? Onlar eski arkadaş *sayılırlar*.

Yukarı çıkana kadar buna takılıp kaldım. Dante'nin olduğu yere. Bir yanımda - evet, korkak bir yanımda - ondan uzak durmak istiyordum.

Agresif olduğunda, ki bu neredeyse her zaman oluyor, düşünmeme gerek kalmıyor. Karar vermek zorunda değilim. O doğanın bir gücü ve benim yapabileceğim tek şey tepki vermek.

Ŗu anda ne yapacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim üzđün olduğum. Çünkü Rafael buradaydı. Çünkü Dante incindi. Çünkü neler olup bittiğini bilmiyorum. Ve Rafael, Dante'nin ne olduğunu ve benim için ne olabileceğini kabul etmem gerektiğini söylediği için ve bunun ne anlama geldiğini bilmediğim için.

Kapı aralığında tereddüt ediyorum. Belki de kıyafetlerimi değiştirmeli ve tüm eşyalarımın olduğu boş odada uyumalıyım. Dante'nin benim için kiraladığı daireye hiçbir şey taşımadım. Aslında taşımak da istemiyorum. Kenzie bir gün beni oraya götürdüğünde, o saçma sapan güzel yerde dolaşırken kendimi biraz... huzursuz hissediyordum. Mutsuz. Sanki Dante'nin evine geri dönmek istiyordum.

Oda karanlık olduğu için uyuyup uyumadığını anlayamadım. Sonra sordu, "Rafael gitti mi?"

"Evet."

"Güzel."

Bu beni odaya girmem için yeterince rahatlattı. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır."

"Başka bir yerde uyumamı ister misin?"

"Hayır."

"Tamam," diyorum, aptalca memnun olmamışım gibi.

Hızlı bir duştan sonra yatak odasına dönüyorum. Dante'nin hafifçe kısalmış, acılı nefes alışından hâlâ uyanık olduğunu anlayabiliyorum. Gözlerim loşluğa alıştı, bu yüzden hala kargo pantolonunu giydiğini de söyleyebilirim.

Yatağın kenarına, onun yanına oturuyorum. Eminim çok sessiz olduğu içindir, neredeyse bastırılmış gibi, ama elimi göğsüne koyuyorum. İlk anda, temas kurduğum için kendimi tuhaf hissediyorum ama sonra derin bir nefes alıyor ve dokunuşumla rahatlıyor gibi görünüyor.

Göğsündeki ağır kasları biraz ovuyorum. Eli kalçamın üzerine geliyor. Cinsel bir şey değil. Belli ki sevişmeyeceğiz. Ama o anda gerçekten hoş hissettiren bir yakınlık var.

Mesele şu ki, Rafael'in Dante'nin sınırlarını ve sert çizgilerini kabul etmek konusunda ne demek istediğini az çok anlıyorum. Rafael'in sözleşmeden haberi var mı bilmiyorum ama Dante'yle aramdakinin bir ilişki değil, bir anlaşma olduğunu çok iyi biliyor. Bu yüzden bana erkek arkadaşım diyerek Dante'yle dalga geçti.

Belki de haklıdır. Daha zeki olsaydım, belki de Dante'yle yaşadığım bu anın bir anlamı olmasına izin vermezdim. Belki de kendimi onun istediği gibi hissetmeme izin vermezdim.

Sadece seks için değil.

Ama öyle hissettiriyor. Ve bu hoşuma gidiyor.

"Uyuyamıyor musun?" diye sordum.

"Sadece biraz dinlenmem gerek."

Bundan daha fazlasına ihtiyacı var. Gerçekten uyumaya ihtiyacı var. Pek sık uyuduğunu sanmıyorum. Ben uyandığımda neredeyse her zaman gitmiş oluyor. Dün gece hiç uyuduğunu sanmıyorum. Sanırım bu sabah bu kadar boktan olmasının bir nedeni de bu.

"Bu pantolon olmadan daha rahat olursun." diyorum. "Olabilir."

"Ben ..." Soruyu bitirmedim. Ona yardım etmek istiyorum. Kahretsin, bundan daha fazlası. Ona dokunmak istiyorum.

Ama onun kurallarından biri de sikine dokunamamam. Bu kadar seksi biri için çok garip bir kural. Bu kadar iyi hissettiren bir şeyi neden reddedeyim? Sikime dokunmasına bayılıyorum. Belki de bu bir baskınlık meselesidir. Ya da belki başka bir şeydir.

Sözlerime cevap vermiyor, ben de elimin göğsünden karnına doğru kaymasına izin veriyorum. Bundan tahrik olmamalıydım. Bu seksle ilgili değil. Ama bu ona en çok dokunduğum andı ve o da buna izin verdi.

Ta ki beline gelene kadar. Sonra irkildi. Küçük bir sıkıntı sesi çıkardı.

Elimi çektim. "Sen yap," diyorum. "Çıkarmana yardım edeceğim."

Titreyen bir nefes veriyor. Pantolonunu çözüyor, sonra kalçalarını kaldırıyor ki ben de aşağı çekebileyim. Sadece yanlarına dokunmaya çok dikkat ediyorum.

Pantolonunu çamaşır sepetine atıyorum ve diğer taraftaki yatağı tırmanıyorum. O zamana kadar daha iyi nefes alıyordu, korkmuyordu.

Yorganı ikimizin üzerine çekiyorum. Yerleşmeye çalışıyorum ama öylece uzanıyorum. Ta ki parmakları yorganın altında benimkileri bulana kadar. Parmak uçları hafifçe dokunuyor ama ben buna parmaklarımı onunkilerle birleştirerek karşılık veriyorum. İç çekiyor ve rahatlıyor gibi görünüyor.

Kafası rahat olsaydı bunların hiçbiri olmazdı. Bundan eminim. Ama oluyor ve muhtemelen şimdiye kadar paylaştığımız en tehlikeli an.

Çünkü "daha fazlası *olabilir*" der gibi bir an. Ve Dante bana sınırların zorlanması gerektiğini gösteren kişi değil mi?

YİRMİ

Dante

Dün gece Tristan'la bir şeyler oldu. Anlamıyorum. Hoşuma gitti mi bilmiyorum. O zaman hoşuma gitmişti. Onun benimle olması çok iyi hissettirdi. Beni zorlamadı. Sadece *yanımdaydı*. Kötü bir an yaşadığımda bile, bununla kendi yöntemimle başa çıkmama izin verdi.

Elini karnımda gezdirmesine neden izin verdiğimi bile bilmiyorum. Nereye varmak istediğini biliyordum. Bununla başa çıkamayacağımı biliyordum. Ama, lanet olsun, başa çıkabilmek *istiyordum*. Lanet olası bir nedenden dolayı, bana dokunmasını istiyordum. Cinsel bir şey bile değildi. Sadece istedim... lanet olsun, bilmiyorum bile. Çok kafa karıştırıcı. Kafamı karıştırıyor.

Çünkü o yanımdayken çok güzel hissediyorum ve bu konuda ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Bu gece Lush'a gitmemin sebebi de bu. Ana girişi kullandım çünkü Tristan'ın beni görmesini istiyordum. Anında gördü. Daha içeri adımımı atar atmaz gözleri odanın diğer ucundan bana dikiliyor.

Buna bayıldım.

Asma kattan ana kata iniyorum. Rafael piyano çalıyor. Harika çalıyor. Profesyonel olabilirdi. Belki başına bu kadar şey gelmeseydi, olabilirdi. Onun yerine, lüks bir seks kulübü işletiyor ve unutulana kadar sikişiyor. Hepimizin başa çıkma mekanizmaları var.

O ve ben bazen birbirimizi öldürmeye hazır olsak da, birbirimize ihtiyacımız var. Kimse beni Rafael gibi anlayamaz. Noah bile.

Tristan asla yapamadı ve ben de yapmasını istemiyorum.

Ama bana öyle bakması hoşuma gidiyor. Sanki etrafındaki her şeyi unutmuş gibi. Aslında, karıştırdığı içkiyi bırakıyor, Saylor'un sorusunu duymazdan geliyor ve bardan çıkıp doğruca bana doğru yürüyor. Karakteri tamamen bozulmuştu. İşteyken bunu asla yapmaz.

Ama işte burada, neredeyse fırtına gibi üzerime geliyor. Sadece kısıp gözlerim beni yakalamasını engelledi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor. "Dinleniyor olman gerekiyordu."
Rafael'in önünde onunla tartışmayacağım, bu yüzden eğilip kulağını
ısıırıyorum ve "Salona git" diyorum.

"Dante-"

"Şimdi, Tristan."

Huffs. Bana ters ters bakıyor. Sonra ona söylediğimi yaptı. Önce barda
durdum. Tristan gittiğinde Saylor'a "Mola veriyor." dedim.

"Görünüşe göre."

"Onu suçlama."

"Suçlamıyorum."

Bunu hallettikten sonra barın arkasına, Tristan'ın volta attığı salona
geçiyorum.

"Beyin sarsıntıları hakkında bir şeyler okumuştum," diyor. "Dinleniyor
olman gerekiyordu." "Göründüğü kadar kötü değil."

"Umarım değildir. Yüzün berbat
durumda." Evet, biliyorum. "Bir şeyim
yok."

"İyi değil! Ne oldu böyle? Ve bana sormamamı söyleme.

Böyle bir şeyi nasıl sormayabilirim ki?"

Normalde böyle bir durumda onu fiziksel olarak bastırırdım. Önce dövüşür,
sonra vazgeçerdi. Yapmam gereken buydu. İşe yarayan bu. Bizi doğru bağlama
oturtan şey bu.

O yüzden neden kanepeye oturup "Gel buraya." dediğimi bilmiyorum.

Belki de beyin sarsıntısı beynimi mahvediyordur. Belki de Tristan'ın
kollarını kavuşturmuş, somurtkan ama itaatkâr bir şekilde bana doğru yürümesi
hoşuma gidiyordur. Onu kendime doğru çektiğimde kucığıma oturmasına
bayılıyorum. Bunu, bacakları iki yanımda olacak şekilde diz çökmüş bir
pozisyonda üzerime binerek yapıyor. Elleri omuzlarıma yerleşiyor. Bana
kaşlarını çatıyor.

"Neden bu kadar üzgünsün?" diye soruyorum.

"Neden sanıyorsun? Biri sana zarar verdi ve sen bana ne olduğunu
anlatmıyorsun."

"Senden kalan birkaç bıçak yaram var, biliyorsun. Bunu neden bu kadar
önemsiyorsun?"

"Bu farklı bir şey."

"Pek sayılmaz."

"Yani seviştiğin biri tarafından karnına tekme ve yumruk mu yedin?"

Gözlerimi kısıyorum.

Omuz silkiyor, sinirlenmeye başlıyor. "Sözleşmede ikimizin de başkalarıyla yatmasını engelleyen bir şey yok."

"Bu ima ediliyor," diye homurdanıyorum, bu konuşmadan hoşlanmıyorum.

"Sözleşmede hiçbir şey ima edilmiyor. Bana defalarca söylediğin nokta bu değil mi? Açıkça yasaklanmamış her şeyi yapabilirsin."

İçimde karanlık ve tehlikeli bir şey beliriyor. "Eğer başka biriyle yattığını öğrenirsem, sonuçlarından hiç hoşlanmayacaksın."

"Peki ya sen?"

Sinirlenmeye başlıyorum. "Başka kimseyi becermiyorum. Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Boş ver."

Ayağa kalkmaya başladı ama böyle bir şey olmayacak. Onu tekrar kucağıma yatırıyorum ve o da boynumu ısıtıyor. Dişlerini üzerime geçirdiği anda aletim sertleşiyor ama tabii ki buna izin veremem. Onu döndürüp kanepeye yatırıyorum.

"Dün gece Rafael'i neden aradın?" diye soruyor, parmakları tuzaklarıma saplanıyor.

"O bir-"

"Eski dostum. Tabii. Öyle dedi. Belli ki bundan daha fazlası.

Çatı katındaki onun piyanosu mu? O çalıyor. Sen çalmıyorsun." Siktir, çok zeki. "Evet. Onun."

"Onu becerdin mi?" "Pek sayılmaz."

"Bu da ne demek oluyor? Neden sadece şunu söyleyemiyorsun-" "Bu seni ilgilendirmez, Tristan."

"Tıpkı yüzüne ne olduğunun beni ilgilendirmediği gibi mi?"

"Evet. Aynen öyle. Burada ne haltlar dönüyor?"

Sanki hepsi onun suçuymuş gibi söyledim. Sanki kontrol altına alınması gereken oymuş gibi elimle boğazını sıkıyorum. Ama yine de eğilen ben oluyorum. Dudaklarım neredeyse, *neredeyse, neredeyse* onunkilere değiyor.

Kalbim küt küt atıyor. Onu neden öpmek istediğime dair hiçbir fikrim yok. Bir kere öpmüştüm, kafasının yanından. Bunu yaptığımda inanamamıştım ama iyi hissettirmişti. Ama bu tamamen başka bir şey.

Dudakları ayrılıyor. Nefesini ağzımda hissedebiliyorum.

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Sadece bir dokunuş, öpücük bile değil. Beni tiksindirmesini bekliyorum. Mide bulantısı, öfke, iğrenme bekliyorum. Neden olmadığını bilmiyorum.

Alt dudağını dişlerimin arasına alıyorum. Küçük bir sızlanma sesi çıkarıyor ve altımda kayıyor. Sert aleti kalçama baskı yapıyor.

Dudağını kemiriyorum. Eğildi.

Sonra onu tamamen yutuyorum.

Ağzımı onunkine dayıyorum. Isırıyorum, kemiriyorum ve emiyorum. Dilimi ağzına sokuyorum.

Tristan inliyor ve bana karşı kalkıyor. Dilimin her aç vuruşunu kabul ediyor. Onun dili de benimkini okşuyor ve bu beni kıyafetlerimizin arasından ona doğru itiyor.

Kendini bana doğru çekerken elleri yanlarımı kavlıyor. Bu kurallara aykırı değil ama yine de bir an duraksamama neden oluyor. Genelde bana pek dokunmaz. Bazen bağlı olduğu için. Genelde teşvik etmediğim için.

Ama bu ...

Beni çekiştiriyor, ben de tekrar ona sürtünüyorum. Onu tekrar yutuyorum. Bir elimi kışının altına sokup onu kendime doğru çekiyorum.

Sonra kapıda birinin olduğunu duyuyorum. Rafael'e bakmak için öpüşmeye ara veriyorum. Sanki bir süredir oradaymış gibi kapının pervazına yaslanmış. Hem meraklı hem de sinirli görünüyor. Bunu yapmayacağımı biliyor.

"Ne istiyorsun lan sen?" Homurdanıyorum.

Yakışıklı yüzünde kara bir kaş kalkıyor. "Benim salonumdasın, biliyorsun, çalışanımı mesaideyken ağzına alıyorsun."

Tristan kalkacakmış gibi altımdan kayıyor. Vücudumla ve boğazımdan çıkan derin, uyarıcı bir sesle onu durduruyorum. Altıma yerleşiyor.

Rafael'e en tehlikeli bakışımı gönderiyorum. Yanıt olarak gözleri parlıyor. O da tehlikeli. Bu yüzden bir kez seviştiğimizde neredeyse birbirimizi öldürüyorduk. Şey... nedenlerden biri. Yüzlerce başka sebep var. Birbirimizle sevişmeye başladığımızda, ortalık çok fazla karışıyor.

Bu yüzden Tristan'dan önce Lush'ta fazla vakit geçirmiyordum. Rafael ve ben sonsuza dek birbirimize bağlıyız ve ben ona her konuda yardım ederim, o da bana yardım eder ama birbirimizden de nefret ediyoruz. Kısmen, birlikte olduğumuzda geçmiş çok fazla önümüzde olduğu için.

Kısmen de Noah yüzünden.

Rafael'den nefret ediyorum çünkü Noah Cemiyeti yok edip bizi cehennemden çıkardığında Rafael onunla kalmak zorunda kaldı. Ben ailemin yanına döndüm.

Rafael benden nefret ediyor çünkü ben on sekiz yaşıma girdiğimde Noah çok geç olmadığını umarak dikkatini bana yöneltti.

Rafael'in bakışları benim ve Tristan'ın vücudunda geziniyor. Gözleri kapanıyor.

Her zaman biraz röntgenci olmuştur.

"Noah burada," dedi.

Hay sikeyim. "Seni lanet olası babasının oğlu. Ona sen söyledin." Rafael omuz silkti. "Senin kendi kuralların var.

Benim de kendi kurallarım var."

Sözümün kesilmesinden gerçekten ama gerçekten nefret ediyorum ama Tristan'dan uzaklaşmaktan başka çarem yok. Rafael gitmiyor, Noah da öyle. Tristan ayağa kalkıyor, iri gözlerle benimle Rafael'in arasına bakıyor. Ama kıyafetlerimi düzelterek Rafael'e doğru yöneldiğimde, Rafael'i Tristan'a sırtırken yakalıyorum.

Bu hiç hoşuma gitmedi ve Rafael'i duvara çarptım. Çünkü o lanet olası bir deli, gülüyor. Ayrıca mazoşist olduğu için muhtemelen hoşuna gidiyordur. Ama belki benden değil. Gülüşü keskin bir hal alıyor.

Kesinlikle benden değil.

Ama şu anda odaklandığım kişi o değil. Tekrar Tristan'a bakıyorum ve gözlerini bana diktiğini görüyorum. Ben ve Rafael. Tristan kıskanıyor. Bunu beklemiyordum. Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Kızgın mı? Evet, biraz, ama aynı zamanda... tatmin oldum.

Mesele şu ki... Rafael de kıskançtır. Buna çok yatkın. Hep öyleydi. Biz cehennemdeyken bile dikkat çekmek isterdi. Bundan nefret ederdi ve erkeklerden nefret ederdi, nefret ederdi, nefret ederdi ama onu seçmediklerinde de nefret ederdi. Rafael beni istemese de, beni Tristan'la görmekten hoşlanmıyor gibi görünüyor.

Başta umursamadı ama şimdi umursamaya başladı. Ama bu onun sorunu. Rafael'den uzaklaşıyorum ve onun benden önce gelmesini bekliyorum. Onunla Tristan arasında olmalıyım. Dün gece Tristan konusunda Rafael'e güvenmemeliydim. Bir şeyler oldu.

Bununla daha sonra ilgilenmem gerekecek. Şu anda Noah ile ilgilenmem gerekiyor.

Rafael ve ben özel asansörle onun çatı katına çıktık. Mutfağı bir bar, oturma odası da bir piyano stüdyosu gibi. Kaç tane piyanosu olduğunu bilmiyorum. Benim evimdeki altı yıldır orada. Eskiden daha sık gelirdi. Sonra aramız bozuldu ve işler kötü gitti. Şimdi daha dikkatliyiz.

Noah, Rafael'in adasında/barında oturuyor. Her zamanki yıpranmış kot pantolonu ve flanel gömleğini giymiş ve tam olarak eski bir FBI ajanı gibi görünüyor. Formda ama elli dört yaşından daha yaşlı görünüyor. Çok fazla stres. Çok fazla kayıp. Çok fazla alkol.

"Tanrım, Dante," diyor yüzüme iyice bakınca. Şu anda Rafael'i öldürmek istiyorum.

"Ona ters ters bakma," diyor Noah, sanki hâlâ ergenmişiz gibi bize polislik yapıyor. "O seni kolluyor."

Ben katılmıyorum. Bence hıyarlık yapıyor. Ama mutfağa gidip bir içki hazırlamaya başladığında ona bakmayı bırakıyorum.

Noah'nın ayağıyla ittiği tabureye oturuyorum.

Noah bana şunu hatırlatıyor: "Capelli'ye karşı acı dolu savaşını sürdürmene izin verdiğimde bana bir söz vermiştin."

"Biliyorum."

"Bunun üstesinden gelebileceğine söz vermiştin. Bunun için kendini kontrol edebileceğine."

"Var."

Bana sabit bir şekilde bakıyor. Noah'nın bu değerlendirici bakışı çok tanıdık. İçinde asla yargılama yok, ama çok fazla içgörü var.

Diyor ki, "O zaman öyleydin. Şimdi değilsin." "Saçmalık. Hiçbir şey değişmedi-

"Bana Tristan'dan bahset."

Bu da neyin nesi? "Tristan'ın bununla hiçbir ilgisi yok!"

Noah öfkemden zerre kadar rahatsız olmadı. Çok daha kötülerini gördü. Benden daha büyük olduğu ilk günlerde beni birden fazla kez yere serdi. Yapmak zorundaydı.

Noah bana hatırlatıyor, "Ona numaramı vermişsin."

"*Acil durumlar* için."

"O beni aradı."

"Çünkü götlük yapıyordu."

"Hayır, beni aradı çünkü onu istemediği halde yanına aldı."

"Ve senin ısrar ettiğin gibi ona kendi dairesini aldım. Ama daha adımını bile atmadı. Çünkü bunu istemedi."

"Neden onu yanına aldı? Bunu daha önce hiç yapmadın." "Yani buraya Tristan konusunda beni sıkıştırmaya mı geldin?"

"Sana neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Kontrolünü kaybediyorsun."

"Tristan'ın Capelli'nin ekibiyle olanlarla hiçbir ilgisi yok! Eğer bu konuda beni sıkıştırmak istiyorsan, tamam, ama Tristan'ı bu işe karıştıрма."

"Onu öpüyordun," diye araya giriyor Rafael içkisini doldururken. Tezgâha bir tokat atıyorum, saldırganlığımı ondan çıkarmaktan çok mutluyum.

"Senin derdin ne Rafael? Ve dün gece ona ne söyledin?"

"Bu işe yaramayacak, Dante. İşe yaramayacağını biliyorsun. Onu serbest bırak. Bağlanıyor."

"Siktir git!"

"Dante! Rafael!" Noah havlıyor. "İkiniz de geri çekilin!"

Noah yüzüme gelene kadar ayağa kalktığımı fark etmiyorum. Genelde Noah böyle yaptığında sakinleşirim. Genelde ona boyun eğirim.

Bu gece, yapamıyorum.

Ben orada dururken Noah sakinleşiyor, yumruklarım sıkılı, lanet bir hayvan gibi nefes alıyorum. Bu biraz fazla tanıdık. Noah bana nasıl sakinleşeceğimi, öfkemi nasıl daha az kötü bir şeye yönlendireceğimi öğretmeden önce kaç kez patladım?

Ona gerçeği söylemek istemiyorum, yani katilleri ve tacizcileri öldürmekten yeterince tatmin olmadığımı. Yeterince rahatlamadığımı hissediyorum. Beni yok eden insanları yok etmem gerekiyor. Çoğunu bulamıyorum, biz çocukların tutulduğu adayı ziyaret eden Cemiyet'in zengin adamlarını. Ama beni satan Capelli'yi bulabiliyorum ve onu yavaş yavaş yok ettiğimi bilmek beni sakinleştiriyor.

Ama Noah'ın açıkça hissettiği başka bir gerçek daha var. *Zorlanıyorum* ve evet, bunun sebebi Tristan. Çünkü nasıl hissedeceğimi bilmediğim şeyleri hissettiriyor. Ve nasıl isteyeceğimi bilmediğim şeyleri istememe neden oluyor.

Noah'ya bunu söyleyemem, söylemeyeceğim - çünkü Noah'nın Tristan'la ilişkiyi bitirmem gerektiğini söylediğini duymak istemiyorum. Bunu yapmazdım ama bunu ondan duyamam çünkü ona güveniyorum. Çünkü ona inanırım.

Onun yerine, "Biliyor musun Noah? Hayatımdan uzak dur. Artık sana ihtiyacım yok. Al bakalım Rafael. Baban senindir."

Ben asansöre doğru yürürken Noah arkamdan sesleniyor. "Dante!"

Ama ben gitmiştim. Asansör kapıları kapanmadan çoktan gitmiştim.

YİRMİ BİR

Dante

Telefonum yine lanet bir mesaj uyarısı veriyor. Bakmamam gerektiği halde baktım. Rafael. Yine.

Küçük bir sürtük gibi davranmayı bırak. Bunu aştığını sanıyordum.

Tristan'ın mesajlarından daha iyi.

Neredesin?

Eve geliyor musun? İyi misin?

Güvende misin?

Noah'dan bir şey yok. Olmayacağını biliyordum.

Telefonumu kapattım, ellerim titriyordu. Dün gece yaptığım şey hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Tristan'ı öptüm.

Noah'ı kestim.

Beni takip ederken yakaladığım Capelli'nin haydutlarından birini öldürdüm.

Sonuncusu ilk ikisini unutmama yardımcı olmalıydı. Ama olmadı.

Bu yüzden bir süre ofisimde çalışacağım. Pratik bir şeye odaklanacağım. Kafamı toparlayacağım.

Resmi olarak asistanım olan ama çoğunlukla evden çalıştığım için ofisle irtibatımı sağlayan Richard, ben oturur oturmaz elinde bir dosyayla içeri dalıyor. Ben buradayken durmadan peşimde dolanıyor. Bu onun işi, bu yüzden tam olarak şikayet edemem, ama lanet olsun, düşünmek için bana beş dakika ver. Dünü kaçırdığımı biliyorum ama haftada en az otuz saatimi bu lanet ofiste geçiriyorum.

Gerçi babam düzenli olarak altmış saat çalışıyor, bu yüzden kıyaslandığımda tembel olduğumu anlıyorum. Ama benim ikinci bir işim var. Tabiri caizse.

"Aman *Tanrım*, Dante, yüzün!"

Tanrım, o kadar da kötü değil.

"Ne oldu? Boş ver. İncele ve imzala."

Dosyayı ö n ü m e bıraktı. Çevirip açtım ve göz gezdirmeye başladım. Richard çok iyi. Ama sonra, iyi ödeme yapıyorum.

Bir sayfayı imzalayıp diğerine geçiyorum ve tekrar göz gezdiriyorum.
"Evers adında bir emlak müteahhidinden haber var mı?"

Richard tabletine bakar. "Hayır. Ulaşmama gerek var mı?"

"Hayır. Sorun değil."

Yardım yemeğinde Tristan'ın peşinden gittiğimde bunu kaybettim. Zaten artık Noah'nın arkadaşlığını alternatif olarak sunamam.

Gerçekten de Noah'ı dışladım mı?

Kalbim çarpmaya başladı.

Evet

,
evet.

Hay

ır.

Bilmiyorum amına koyayım. Şu anda bunu düşünemem. Neredeyse telefonumu tekrar açacaktım ama kendimi durdurdum.

Bana Tristan'ı nasıl idare edeceğimi söylemeye kalkmamalıydı. Tristan benim. Kimse bizim bokumuza karışamaz. Bana soru soran bir sürü pislik olmadan bunu anlamak yeterince zor.

Bunu nasıl yapamayacağımı ya da nasıl işe yaramayacağını duymak istemiyorum.

Lanet olası Rafael.

Neden bunu kafama sokmak zorundaydı ki? Neyin işe yaramayacağını? Nedir bu?

Eve geliyor musun? İyi misin?

Güvende misin?

Evet. Ben de ondan kaçıyordum.

Ne zaman ... önemsemeye başladı? Mesajlarının anlamı bu muydu? İstiyor muyum

Bu

mu? "Bilmiyorum amına koyayım," diye mırıldandım. "Hangi bölüm?" Richard soruyor. "Ha?"

"Milano fabrikasının raporuna mı bakıyorsun?"

"Ah. Boş ver. Görüyorum."

Richard'ın tabletinin zili çalana kadar incelemeye devam ediyorum. Nefesini içine çekti.

"Kahretsin."

"Ne?"

"Üç saniye uyarısı, senin-"

Ofisimin kapısı açıldı ve babam içeri girdi. Üç saniyelik uyarım buraya kadarmış.

"Buna yeterince tahammül ettim," diyor.

Richard söylenmeden dışarı fırlıyor. Kapıyı kapattı.

Babam ofisimin ortasında dururken üç parçalı gri takım elbisesi içinde mükemmel bir iş adamı gibi görünüyor, şık modernliğin ortasında eski moda. Hayatım boyunca sahip olduğu Ivy League saç kesimine sahip, ancak siyah şimdi gri ile biberlenmiş. Şık, yakışıklı ve şehirde güçlü bir adam ama tek görebildiğim o soğuk, kara gözler. Şimdi bile, kızgın olduğunda, soğuklar.

Yönetici koltuğumda oturmaya devam etsem de benimkilerin soğuk olduğundan şüpheliyim.

Ellerini kalçalarına koyuyor, açık ceketini aralıyor ve aile yadigârı saat zincirini ortaya çıkarıyor. Onu boynuna dolamak istiyorum.

Burnunun ucuyla bana bakıyor ve soğukkanlılıkla şöyle diyor: "Bana yaptığın saygısızlığı görmezden geldim. Sana elimden geldiğince yardım ettim."

"Bana nasıl yardımcı oldunuz?" Masanın üstünde sakın ol diyorum. Altında, parmaklarım uyluğuma giriyor.

"Bu şirket, Dante. Başlangıç sermayen." "O benim büyükbabamdan kalan güven fonumdu."

Nuh beni geri getirdikten kısa bir süre sonra öldü. Roma'da onunla bir hafta geçirdim. Tüm bu süre boyunca konuştuğumu sanmıyorum. Beni ikna etmeye çalışmadı. Sadece şarap içtik, dondurma yedik ve etrafta yürüdük ve ben paniklediğimde, paniğim geçene kadar yanımda kaldı.

Büyükbabamla geçirdiğim o hafta olmasaydı, Nuh'un beni tekrar kurtarması için on sekiz yaşına kadar dayanabileceğimi sanmıyorum.

Babam "Benim adım senin yolunu açtı" diyor. "Bu onun da adı."

Ona yem atıyorum. Söyleyip söylemeyeceğini görmek istiyorum.

Öyle umuyorum. "Sence onun parası benimkinden daha mı temiz?" diyor.

Gülümsemem onu rahatsız ediyor. Belki kendi sözleri de rahatsız ediyordur. Adesso ailesinin serveti her zaman temizmiş gibi davranmayı seviyor. İtalya'dan zeytinyağı ve şarap ithal ettiğimiz onca yıl boyunca mafya için silah ve uyuşturucu da ithal etmemişiz gibi.

Babam Capelli'ye kazık atıp ithalat şirketini elinden almadan ve "temize çıkmadan" önce Lorenzo Capelli ile çok iyi arkadaş ve çok samimi iş ortağı olmadıklarını iddia etmeyi seviyor. Sanki Capelli'nin beni on dört yaşındayken kaçırap Cemiyet'e satarak ona misilleme yapmasının nedeni bu değilmiş gibi.

Tabii ki babam için böyle bir şey hiç olmadı. Ben sadece "uzaktaydım." Zengin, sahtekar adamlar tarafından her gece tecavüze uğramıyordum. Hem de hiç. Zengin bir adamın oğlunun yapması gerektiği gibi yurtdışında okuyordum.

Bu konuyu açmadım. On altı yaşımdan beri onunla bu konuda konuşmaya çalışmadım. Kimseyle konuşmaya çalışmadım. Sanırım babam kısmen başarılı oldu. Her şeyi bir kenara bırakmayı başardım. Sayılır. Sonuçta insanları öldürüyorum.

Ama görünüşte, babamın istediği gibiyim: başarılı, saygın bir işadamı.

Konuyu uzatmıyorum. Babamın sözlerinin havada asılı kalması benim için yeterli. Bunun yerine soruyorum, "Ne istiyorsun? Buraya anılarını tazelemeye gelmediğini biliyorum."

"Capelli'yi k ı z d ı r m a y ı bırakmalısın. Benimle iletişime geçti, Dante. O beni *tehdit etti*."

"Oh, hayır," dedim.

"Müşterilerini çaldığınızı söylüyor."

"Bir dahaki sefere seninle iletişime geçtiğinde, onu bana yönlendir."

Babamın yüzü İtalyan tenine rağmen morarıyor. Aslında bundan hoşlanıyorum. Genelde çok sakin ve toparlayıcıdır. Onun öfkesi aslında benimkini yatıştırıyor. Ta ki ağzını tekrar açana kadar.

"Hiç geri dönmeseydin herkes için, özellikle de annen için çok daha iyi olurdu."

Babam tarafından incitilme ihtimalini çoktan aştığımı sanıyordum ama sözleri beni öyle bir sarsıyor ki bir an nefes alamıyorum. Bu yüzümden okunuyor olmalı çünkü aynı saniye içinde keşke bunu söylemeseydim der gibi baktı. Sonra yüzü sertleşiyor, benimki de öyle. Bunu hissediyorum. Çenemin taşa dönüşünü. Her şeyin gerginleşmesini.

Sandalyemden kalktım. Masamın etrafında yürüyorum. Babamın gözleri büyüdü. Geri çekildi. Yıllardır birbirimize karşı o kadar soğuk ve mesafeliydik ki, bir zamanlar onu mutfağımızda nasıl yere fırlattığımı ve neredeyse boğarak öldürdüğümü o ana kadar unuttuğundan şüpheleniyorum.

Ben ona doğru sinsice yaklaşırken o kapıya doğru geri çekiliyor. Elleri mandalla uğraşıyor ama kapıyı açıyor. Beceriksizce, çırpınarak dışarı çıkıyor. Bu bende ona saldırma isteği uyandırıyor.

Onu tekrar yere atmak istiyorum. Ona vurmak istiyorum. Onu öldürmek istiyorum.

Kapının eşiğinde duruyorum, yüzüm kıpırdamadan dururken öfke bedenimi sarıyor. Ancak babam köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda başka bir varlığı fark ediyorum.

Kendimi o kadar kaybetmişim ki tepki verebilmek için tam on saniye boyunca Tristan'a bakmam gerekiyor. O zaman bile sadece alt dudağını ısırdığı için. Duygularım kendini yeniden yapılandırıyor. Vücudumdaki ısı azalıyor. Hepsi değil. Hâlâ kızgınım. Ama sikim sertleşmeye başladı.

"Um ..." Tristan sözünü kesti. "Buraya gel."

Tristan'ın elleri kot pantolonunun ceplerinde. Göğsünü saran ve karnının yağsız mükemmelliğiyle dalga geçen yeşil bir tişört giyiyor. Ela gözlerindeki yeşili ortaya çıkarıyor.

Ofisime girerken bana bakıyor. Kapıyı kapatıyorum. "Um-" diye tekrar deniyor ama "Masaya dön." diyerek sözünü kesiyorum.

Masaya doğru yürürken ve masaya bakan iki sandalyenin arasında dururken nefes alıp vermesi duyulabilir hale geliyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor, ben de ensesinden tutuyorum.

Bir kez daha dener. "Dante, buraya-"

Elleri masanın kenarına yerleşene kadar onu zorluyorum. Uzaklaşmadan önce ona "Kıpırdama," diyorum. Masamın etrafında dönüyorum ve seçenekleri düşünerek bir çekmece açıyorum.

Onu becermek istiyorum elbette ama yapmayacağım. Orgazm şu anda bana yeterince yardımcı olmayacak. Daha fazlasına ihtiyacım var, kalıcı bir şeye. Her şeyi kutusuna geri koymama yardım edecek bir şey.

Etrafta çok fazla bok dönüyor, çok fazla hareketli parça var. En azından bir şeyin kontrol altında ve kolay anlaşılır olmasına ihtiyacım var. Dün gece Tristan'ı öpmek kafamı Noah'la olanlardan bile daha fazla karıştırdı. Mesajları, hatta şu anda burada olması bile.

Bunun ne anlama gelebileceğiyle başa çıkamam. Ya da ne anlama gelmesini isteyebileceğimi.

Yapamıyorum işte.

Ben de kayganlaştırmayı ve büyük bir tıkaç çıkardım. Onları görünce Tristan'ın dudakları aralandı. Umarım benimle kavga etmez çünkü ederse işler çirkinleşebilir.

Arkasından dolaşıyorum. Her saniye daha sert nefes alıyor ama fermuarını açmak için altına uzandığımda beni durdurmaya çalışmıyor. Pantolonunu ve külotunu kışından çekip çıkarıyorum ama hızla sertleşen sikiinin başında asılı bırakıyorum.

Tıkacı yağlıyorum ve onunla deliğini kızdırıyorum. Deliği istekli, hatta açgözlü. Uyarılınca kasılıyor ve açılıyor. Nefes nefese kalmaya başladı.

Deliği oyuncağın etrafında gerilirken büyülenmiş gibi izliyorum. Onu bağlamak ve bütün günü sahip olduğum her oyuncağı tekrar içine sokup çıkararak geçirmek istiyorum

ve tekrar ve tekrar, sadece o sıkı kas halkasının gerilmesini ve sıkılmasını izlemek için.

Oyuncak onun içine oturuyor. Bir süre ona bakıyorum, sonra pantolonunu yukarı çekiyorum. Onu düzeltiyorum. Kotunun fermuarını çekip düğmelerini iliklerken bana yaslanıyor. Sonra ona bir sandalye çekip oturmasını sağlıyorum. Fiş içinde kayarken ve çarparken vücudu sarsılıyor.

Kendi koltuğuma oturmak için etraftan dolaşıyorum. Tristan'ın kesik kesik nefes alışının ve ara sıra göz ucuyla yakaladığım titremesinin sesiyle sakinleşerek işime geri dönüyorum.

"Senin için endişelendim," diyor Tristan sonunda.

"Gördüğün gibi, ben iyiyim."

"Dün gece neredeydin?"

Bir adamı öldürmek, neredeyse diyeceğim. O nasıl tepki verirdi? "Çalışıyorum," diye cevap veriyorum.

"Ne zaman evde olacaksın?"

"Bu gece çalışacağımı sanıyordum." "Hayır."

Gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Rafael seni kovdu mu?" Eğer kovduysa-

"Hayır," diye yanıtlıyor Tristan. "Ondan bu gece izin istedim. Çıkarken gördüğüm baban mıydı?"

"Evet."

Babam, Noah ya da Rafael hakkında sorular sormasını bekliyorum. Bunlar için onu cezalandırmaya hazırım.

Ama sorduğu şey şu: "Dante... iyi misin?"

Bunu sorduğunda içimde korkunç bir şey oluyor. Normalde böyle bir soruya tepki vermezdim. Sadece geçiştirirdim, bana dokunmasına izin vermezdim. Ama babamı gördükten sonra, bana söylenenlerden sonra, onun ya da annemin bana bu soruyu sormasına ihtiyaç duyduğum onca zamandan sonra, kendimi ... bilmiyorum. İyi hissetmiyorum.

"Kendin için endişelenmelisin, Tristan." "Dün gece neden eve gelmedin?"

"Kendine ait ayrı bir yerin olması konusunda ısrar ederken neden buraya ev deyip duruyorsun?"

Kızardı. "Ayrı bir yer istemedim. Mesele o değildi.

Sadece buna odaklanmayı seçtin çünkü tek önemsendiğin şey buydu."

Bu beni şaşırttı. Görünüşe göre bu yüzümden okunuyor çünkü Tristan şöyle diyor: "Her şeyi gözlemleyerek anlayamazsın. Bazen yaparsın

soru sormak zorundayım."

"Peki amaç neydi?"

Birden rahatsız görünüyor, sanki gerçekten sormamı beklemiyormuş gibi. Ama cevap vermek zorunda.

"Eşyalarımınla oynadın. Arkamdan." "Ve ...?"

"Ve bu iyi değil! Benim eşyam benim eşyamdır. Zengin bir velet gibi büyüyen birinin bunu anlayamayacağından eminim, çünkü sizin için her şey tek kullanımlıktır, ama hiç kimseniz ve temelde *hiçbir şeyiniz* olmadığında, küçük şeylerin önemi vardır. Sahip olduğun tek şey bu."

Sözleri beni o kadar geçmişe itiyor ki irkiliyorum. Anlıyorum, aslında, istediğimden daha fazla. Temelde bir çöp parçası olan bir şeyin etrafında cankurtaran salı gibi kıvrılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bunu Tristan'a bağlamadım. Aslında, yıllardır bunu düşünmedim. Düşünmek de istemiyorum.

Görünüşe göre her şey geçmişe günümüze taşımak için komplo kuruyor. Bundan nefret ediyorum.

Ona anladığımı söyleyemem ama "Not edildi. Bir daha yapmayacağım."

Şimdi şaşırın o oldu. "Gerçekten mi?"

"Senin bokunla uğraşmayacağım. Ancak bu *seninle* uğraşmayacağım anlamına gelmiyor."

Ve gülümsüyor. Sanki ona dünyayı vermişim gibi gülümsüyor ve ben buna dayanamıyorum, telefonumu çıkarıp Kenzie'ye bir mesaj gönderiyorum.

Sonra da ona "Kenzie bu öğleden sonra sana bakıcılık yapacak." diye haber verdim. Yüz ifadesi bozuldu. "Ne oluyor Dante?"

"Gelmemen için sana güvendiğimi mi sanıyorsun? Hiç şansın yok. Gözetim altında olacaksın. Yemeğe, sinemaya gidebilirsin, umurumda değil. Ama fiş içeride kalacak."

"Neden bunları benimle yapmıyorsun?"

Çünkü bunu yapmayı o kadar çok istiyorum ki baş edemiyorum. Çünkü söylememem gereken bir şey söyleyebilirim. Çünkü seni tekrar öpebilirim.

Ben de diyorum ki, "Çünkü zamanım yok."

YİRMİ İKİ

Tristan

"Buraya gel," diyor nazikçe, sanki benim kurtarıcımymış gibi. Ama öyle, değil mi? Arka koltuğa uzanıp beni dışarı çekmesine ihtiyacım var. Beni kucaklamasına ihtiyacım var, böylece inleyebilir, titreyebilir ve fiş içimde kayarken ona sarılabilirim.

Dante Kenzie'ye "İstersen Jaguar'ı eve götürebilirsin" diyene kadar nerede olduğumuzu bile bilmiyorum. O zaman evdeyiz. Kapalı otoparkta.

"Trene binerim," diye cevap veriyor kırpılmış bir ses tonuyla. Sonra ekliyor, "Bu berbat, Dante, senin için bile."

"Onunla ben ilgilenirim."

"Halletsen iyi olur." "Siktir

git, Kenzie."

"Memnuniyetle."

Dante homurdanıyor ve yürümeye başlıyor. Bu şekilde taşındığım için utanmam gerektiğini biliyorum. Kenzie'nin beni görme şeklinden utanmalıyım. Beni duydu. Belki sonra utanırım. Şu anda ona sahip olduğum için çok rahatladım. Bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum. Farkındayım.

Bunu bana o yaptı, bütün günümü seks arzusuyla, onu arzulayarak geçirmeme neden oldu. Kenzie'nin fark etmesi biraz zaman aldı. Gerçeği benden öğrenmesi daha uzun sürdü. Başta komik olduğunu bile düşündü. Anlaşılan bebek bakıcılığı talimatlarla gelmemiştii. Sinemada tuvalete girip otuz bir çekebilirdim.

Ama bunun bir faydası olmazdı. Siktir, asıl sorun bu bile değil.

Ben bunu istedim. İşkenceyi ve ardından geleceğini bildiğim rahatlamayı. Buna değdiği, Dante'nin beni ele geçirdiği, beni kendimden çıkardığı, her şeyi yoğun bir şekilde gerçek kıldığı anı istiyorum.

Dediğim gibi, bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum.

Ama Tanrım, Dante'nin beni asansöre kadar taşıması, tüm dikkatini bana vermesi iyi hissettiriyor. Ofisindeyken buna sahip değildim. Farkı anlayabiliyorum.

Dikkati dağılmıştı. Üzgündü. Bunu örtbas etmekte, saldırganlık gibi görünen yakıcı bir yoğunluğun altına gömmekte çok iyi. Bu saldırganlık, ama bundan daha karmaşık.

Yanağını başıma bastırdı. Tahrik olduğunu bildiğim kadar sert nefes alıyor. Şu anda tek istediği benim.

Hiç ama hiç böyle istenmemiştim. Hiç bu kadar tam ve açık bir şekilde görülmemiştin, kendi benliğim tarafından bile. Dante bana bunu verene kadar neye ihtiyacım olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Beni asansörden çıkarıp koridordan geçirerek kapısına götürdü. Şifresini girmeyi ve beni yere düşürmeden kapıyı açmayı başardı.

Dairenin içinde ilerlerken beni oyun odasına taşımasını bekliyorum ama o beni üst kattaki yatak odasına taşıyor. Yatağa oturuyor ve beni kucağına alıyor. Beni utandırması gereken ama utandırmayan küçük sesler çıkarıyorum. Fiş içime doğru bastırıyor ama beni bu kadar aç ve muhtaç bırakan şey Dante'nin varlığı. Vücudu, siki altımda sertleşiyor. Onun yoğunluğu. Boşalacağıma dair söylenmemiş bir söz. İstemiyorum, henüz değil. Ondan önce gelen her şeyi istiyorum. Genelde onunla bu konuda mücadele ederim. Bu kısmen içgüdü. Kısmen serbest bırakma. Ancak şu anda, içimde hiç mücadele yok.

Belki de dün gece beni öptüğü içindir.

Daha önce hiç öpülmemiştim. Geçmiş deneyimlerimde bile hiç öpüşmemiştim. Nedenini bilmiyorum. Sadece hiç arzu hissetmedim. Ama Dante beni öptüğünde dünyam başıma yıkıldı. Ya da içimde bir şey patladı.

Böyle hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Dante tişörtümün üzerinden meme uçlarımdan birini okşuyor. Dokunuşa doğru bastırıyorum. "Böyle çok güzelsin," diye mırıldanıyor saçlarıma.

Seni seviyorum, diyeceğim neredeyse. Seviyor muyum? Bu aşk mı? Aşk da neyin nesi?

Bunların hiçbirini söylemiyorum. Onun yerine fısıldıyorum, "Sana ihtiyacım var."

"Biliyorum." Diğer meme ucumu okşuyor. "Ben buradayım. Seninle ilgileneceğim."

Bir yanımda *seni boşaltacağım* demek istediğini anlıyor, ama bir yanımda daha fazlasını kastettiğini hissediyor. Hayatımın çoğunu, Evan ortadan kaybolduğundan beri geçen on altı yılın tamamını kendime nasıl bakacağımı öğrenerek, kimseye ihtiyaç duymamayı öğrenerek geçirdim.

Mesele şu ki, hayatta kalmak için kimseye ihtiyacım yok. Ama artık sadece hayatta kalmak yeterli değil. Artık rol yapmak yeterli değil.

Dünyadan uzaklaşmış hissederken dünyada gezinmek.

Buna

ihtiyacım

var. *Ona*

ihtiyacım

var.

Gömleğimi yukarı itiyor. Parmak uçları kasılmakta olan karnımı keşfederken tenim öylesine hassaslaşıyor ki tüylerim diken diken oluyor.

Kot pantolonumun düğmelerini açtığında, yüzümü yukarı eğip boğazına sokuluyorum. Daha sert nefes almaya başlıyor. Fermuarımı aşağı çekiyor ve ağrıyan sikime yaptığı baskı karşısında inliyorum. Fermuarım açıldığında, külotumun üzerinden beni okşuyor. Precum ile ıslanmışlar.

Parmakları ıslaklığı bulduğunda "Oh fuck," diye nefes alıyor. Kıcıma sürtünme ararken kalçaları kayıyor. Ereksiyonu bana sürtünürken ikimiz de inliyoruz.

"Bütün gün seni düşündüm," diyor. "O tıkacın içinde olduğunu, tatlı noktasına bastırıldığını ve seni benim için sertleştirdiğini hayal ettim. Sen beni beklerken sikinin damladığını hayal ettim. Beni içinde hayal ettin mi?"

"Evet," diye boğazına doğru nefes alıyorum. "Beni gerdiğini hayal ettim. Beni becerdiğini. İçime girdiğini."

İniltisi gürültülü ve düzensizdi ve ayakkabılarımı ve çoraplarımı aceleyle çıkarırken kendimi aniden yatakta sırtüstü buldum. Kendininkileri tekmeliyor ve gömleğini yırtıyor. Kelimenin tam anlamıyla yırtıyor; kumaşın yırtıldığını duyuyorum.

Yarı yolda oturuyorum ve tişörtümü çıkarıyorum. Dante beni tekrar yere yatırıyor ve acımasız bir öpücükle ağzıma saldırıyor. Beni ısırtıyor ve dişleriyle alt dudağımı çekiştiriyor. İnliyorum ve ona açılıyorum. Dili açlık ve saldırganlıkla ağzıma giriyor, adeta beni yutuyor ve ben buna bayılıyorum.

Dilini kendi dilim ile kovalıyorum ve bu onu daha da saldırgan yapıyor. Aşağı uzanıyor ve iç çamaşırımın içinden sikimi kavırıyor. Bir titreme vücudumu sarstığında memnun ve yırtıcı bir ses çıkarıyor.

Sikimi bırakıyor ama pantolonunun fermuarını açmaya başladığında elinin tersi hâlâ sikime sürtünüyor. Aniden bir sürü çekiştirme ve itiş kakış oluyor ve kot pantolonum ve iç çamaşırım aşağı doğru çekilirken kıcım biraz kalkıyor. Aletimin sürüklenen kumaş tarafından çekiştirilme şekli dikkatimi dağıtıyor, bu yüzden çıplak horozunun benimkine karşı ani hissine tam olarak hazırlıklı değilim. Ben haykırıp ona doğru eğilirken, o da beni öpmekten boynumu ısırmaya ve emmeye geçiyor.

Bu o kadar erotik ki neredeyse boşalacağım. Sert, sızıntı yapan siki benimkine doğru kayıyor. Eli aramızda hareket ediyor, avuçluyor ve çekiştiriyor.

sonra da kendi taşaklarımı avuçlayıp çekiştiriyor. Ama ikimizin de sikini avuçlarının arasına alıp bana sürtünmeye başladığında keskin bir çığlık atıyorum. Sikimin ucunu çimdikleyerek orgazmımı durdurdu. Çığlığım bir hayal kırıklığına dönüşüyor. Boşalmak istiyorum. Buna ihtiyacım var.

Ama bana izin vermiyor. Beni tekrar, tekrar ve tekrar sıkıştırıyor. Hangi noktada ikimizin de pantolonunu tamamen çıkardığını bile bilmiyorum. Yatağa daha fazla sürüklendiğimi hatırlamıyorum.

Göğüs ucumu canımı acıtacak kadar sert ısırdı. Altında kasılıyorum, başlangıçta kızgınım, ama kasılmam kığımın tıkaçın etrafında kenetlenmesine neden oluyor ve inliyorum.

Dante uzaklaştığında inliyorum. Kulağa muhtaçmışım gibi gelmesini umursamıyorum. Muhtacım *zaten*. O sadece kayganlaştırıcıyı alıyor ama ben ayrılığa dayanamıyorum. Peşinden sürünerek gidiyorum. Kucağına sürünüyorum.

Hafifçe kıkırdıyor ama memnun görünüyor. Dün gece Lush'ta yaptığım gibi ona sarılmama izin veriyor. O zaman gelememiştin. O zaman beni terk etti. Şimdi de beni terk etmiyor. Ona izin vermeyeceğim.

İlk defa kollarımı tamamen ona doluyorum. Nefes alış veriş önce kesik kesikti. Biraz sertleşiyor, sonra gevşiyor ve beni kendine doğru çekiyor. Kalçalarım sallanıyor, sikimi onunkine sürtüyor. Kığım tıkaç sıkıyor.

O kadar iyi hissettiriyor ki daha sert sallanıyorum. Dante sakinleşti, ama nefes alış veriş sertleşti. Bu konuda fazla düşünemeyecek kadar ihtiyacımın içinde kaybolmuş durumdayım. Sadece daha fazlasını istiyorum. *Onu* istiyorum.

"Seni seviyorum," diyorum kendimi durdurmadan. Donup kalıyor.

"*Seni seviyorum*," diyorum tekrar ve bu sefer garip, bozuk bir çığlık atıyor. Bu kez ben ona doğru daha sert sallandıkça o da geriye doğru yuvarlanmaya başlıyor. Şimdi onun üstündeyim, ona karşı kızışıyorum, ihtiyaçtan çaresizim. Nefes nefese, neredeyse boğuluyor. Ağlamaya devam ediyor ve sonra sesleri kesiyor.

Kollarım sırtının altında sıkışmış durumda ama ben sikimi onunkine sürttüğçe tırnaklarım içeri girmeyi başarıyor. Sırtım o kadar sıkı ki. Taşaklarım o kadar dolu ve karıncalanıyor ki. Onun siki benimkine karşı çok iyi hissettiriyor.

Boşalmaya başladığımda dişlerim boğazına batıyor. Dante haykırıyor, altına boşalıyor. Aletlerimiz tekmeliyor, nabız atıyor ve vücutlarımızın arasına dökülüyor, biz boşalırken karışan dölllerimizle kayganlaşıyoruz. Kığım tıkaçın etrafında sıkı ve ben Dante'nin üzerine titreyerek yığılırken beni sağlıyor.

Sanki kaçırmaya çalışıyormuş gibi altımdan sürünerek çıkarken sert nefesler aldığımı duyuyorum. Protesto için sızlanıyorum.

"Gitme," diye mırıldanıyorum, zar zor tutarlı bir şekilde. Kendimden geçiyorum, bayılıyorum. Tereddüt ediyor, sonra beni yan çeviriyor ve vücuduna çekiyor.

Kolları beni sararken kıcımı ona yaslıyorum. Yüzü boynumun arkasına gömülüyor. Titrediğinin belli belirsiz farkındayım ama bir şey söylemiyor ve gitmiyor, ben de sürüklenip gitmeme izin veriyorum.

* * *

Tamamen kafam karışmış bir şekilde uyandım. Sertleşmişim, ağrıyor. Yan yatmışım ve deliğime doğru bir baskı var. İrkilerek geri çekilmeye çalışıyorum ama sıkı bir tutuşa yakalanıyorum ve penetrasyon devam ediyor. Dante olduğunu ve sikini içime soktuğunu fark ettiğimde korku açılığa dönüşüyor.

"Aman Tanrım," diye yastığa doğru soluyorum. "Siktir. Dante, *siktir*."

Hâlâ bir şey söylemiyor. Sadece enseme ısıyor ve beni sikmeye başlıyor. Sert ve çiğ. Homurdanıyor. Hırlıyor. Ben pek anlamıyorum. Tek yapabildiğim inlemek ve her sert itişte sızan sikimin çarşaflara sürtünmesine izin vermek.

Etrafıma uzanıp sikimi kavradığında boşalıyorum. O da boşaldı mı bilmiyorum çünkü ben çoktan kendimden geçmiştim. Çoktan gitmiştim.

Tekrar olduğunda, zaten uyanık sayılırım. Sanırım bir süredir bana dokunuyordu ama emin değilim. Bu sefer ön tarafımdaydım. Dante kıcımı kaldırıyor ve tek, sert bir hamleyle içime giriyor.

Zaten gevşek ve hazırım ve geçen sefer boşaldığını söyleyebilirim çünkü siki kıcımın özensiz ıslaklığına gürültüyle dalıyor.

Garip sesler çıkarıyor, biraz kötü sesler ama beni o kadar sert beceriyor ki inlemeye, eğilmeye ve ona geri çarpmaya başlıyorum. İticileri çılgınca büyüyor ve içime çılgınca giriyor ve bu o kadar yoğun ki, bu sefer çarşafların ve kendimin üzerine boşalırken çılgılık atıyorum.

Yarrağı şişip içimde tepinirken kalçaları öne doğru fırlıyor ve beni taze dölle dolduruyor. Zonklayan siki son orgazmımı da benden alırken inleyip sızlanıyorum.

Bu sefer yere yığıldığımda o kadar bitkin, o kadar aşırı uyarılmışım ki titreyerek hıçkırıyorum ve garip, karanlık bir uykuya dalıyorum.

Bir sonraki uyanışında durum farklıydı. Dante beni becermiyor. Bana dokunmuyor bile. Uykusunda ağlıyordu. Keskin, sıkıntılı ağlamalar. Sonra anlayamadığım bir şeyler mırıldanmaya başlıyor.

Bir dirseğimin üzerinde doğruluyorum, üzerimdeki ve yataktaki yapışkan pisliği belli belirsiz fark ediyorum. Genelde seksten sonra Dante'nin beni temizlediğini fark ediyorum.

"Dante," diyorum sessizce, bir başka kötü ses daha çıkarırken. Zor nefes alıyor. Oda karanlık, ama gözlerim buna alıştı ve onun seğirdiğini görebiliyorum.

Uzanıp omzunu sıkıyorum. Bu onu uyandırmadı, ben de onu salladım. Kırık bir çığlıkla ayağa kalktı. Kafası bana doğru savruldu. Ne söyleyeceğime ya da ne yapacağıma karar veremedenden benden uzaklaştı.

"Dante!" Yataktan yuvarlanırken bağıyorum. Bir gümbürtüyle parke zemine çarptı. Peşinden atılıyorum ama o çoktan ayağa kalkmaya çalışıyor.

Banyoya koşuyor ve kapıyı çarparak kapatıyor. Kalbim hızla çarparak çarşafı bir kenara atıyorum ve onun peşinden yataktan fırlıyorum. Kustuğunu duyduğumda kapalı kapıda durdum.

Vay anasını. Az önce ne oldu öyle? Bir kabus, belli ki, ama... kahretsin.

Ne yapacağımı bilemedim. Ellerimi kapıya bastırdım. Tükürdüğünü duydum. Sevmediğim bir ses çıkardığını duydum.

"Dante," diye sesleniyorum kapıdan.

Cevap vermiyor. Banyo hâlâ karanlık. Hareket ettiğini sanmıyorum. Sonra tuvalet sifonu çekiyor ve onun yürüdüğünü duyuyorum. Kapının kenarlarında ışık parlıyor. Musluk açılıyor ve su uzun bir süre akıyor. Sonra kapanıyor.

Bir süre ses çıkmayınca tekrar "Dante," diye sesleniyorum.

Temkinli bir şekilde kapıyı açıyorum. Sırtı bana dönük olan Dante lavabonun önünde çıplak duruyordu. Elleri lavabonun kenarını kavlıyor ve onlara yaslanıyor. Başını öyle eğmiş ki aynada bile yüzünü göremiyorum.

"Dante... lanet olsun, iyi misin?"

Başını kaldırdı ve aynadan bana baktı. "Çık dışarı." Kalbim küt küt atıyor. "İyi olup olmadığını bilmem gerek."

Yüzünü bana döndü. Hareketinde bir şey var, ne kadar ölçülü olduğu, cildimin gerilmesine neden oluyor. Geriye doğru sallanıyorum ama o bana doğru yaklaşırken yerimde duruyorum.

Yüzünün sol tarafındaki ve karnındaki morluklar, kanayan bandajdan bahsetmiyorum bile, onu en azından biraz savunmasız göstermesi gerekirken, sadece daha tehlikeli gösteriyor. Daha yaşlı olan

Ona verdiğim yaralar, tehdit hissini artırıyor. Hiçbir şey onu alt edemez. Hiçbir şey onu durduramaz.

Dante bana doğru yaklaşırken, bu ana yol açan koşullar zihnimden kayboluyor. Bu kadar tehlikeli olduğunda, içgüdüden başka hiçbir şeye yer yoktur.

Bir adım geri atıyorum. Sonra bir adım daha. Şimdi yatak odasımdayım, karanlığın içinde.

Dante beni boğazımdan tutup döndürüyor ve banyo kapısının yanındaki duvara çarpıyor. Dışarı yayılan ışık çenesini belirginleştiriyor ve vücudunun hatlarına sığıyor. Her kası gergin, özellikle de omzundan bileğine kadar. Elini göremiyorum çünkü boğazıma kenetlenmiş durumda. "Dante," diye boğuluyorum, bileğini çekiştirerek. Beni çok sert boğuyor. Bu Acıyor. Nefes alamıyorum.

Hırlarken dudakları dişlerinden geriye doğru kıvrılıyor, "Seni burada istemiyorum. Bunu istemiyorum. Bundan *nefret* ediyorum!"

"Dante-"

Beni duvardan çekip alıyor ve yarı yarıya odanın diğer ucuna fırlatıyor. Ellerimin ve dizlerimin üzerine düşerken "Defol git!" diye bağıyor. "*Hemen defol git!*"

Kıyafetlerimi almak için çırpınırken kalbim boğazımda, elinin yerine beni boğuyor. Dante hâlâ bağıyor. *Çık dışarı! Bunu istemiyorum! Seni istemiyorum! Çık dışarı, benden uzak dur!*

Kıyafetlerimi ve ayakkabılarımı göğsüme bastırarak odadan hızla çıkarken içimden bir hıçkırık kopuyor. Merdivenlerden tökezleyerek iniyor, mutfak ve oturma odasının önünden hızla geçiyorum.

Girişte duruyorum, nefes nefese, gözyaşlarım yüzümden akıyor, kalbim hala çarpıyor. Üst katta bir şeylerin kırıldığını duyabiliyorum, yani en azından peşimde olmadığını biliyorum. Giysilerimi yıldırım hızıyla üzerime geçiriyorum ve kapıyı açıp asansöre doğru koşmaya başlamadan önce ayakkabı bağcıklarımla bile uğraşmıyorum.

YİRMİ ÜÇ Tristan

Bir otel için yeterli param olduğu aklıma gelmeden önce, geçmişte de kullandığım evsizler barınağında iki gün kaldım. Aslında çok param var, en azından benim standartlarıma göre, çünkü Dante bana para ödüyor. Bana seks için para ödüyor.

Buna harçlık demek bu gerçeği değiştirmiyor.

Ve ona onu *sevdiğimi* söyledim. O zaman gerçek gibi gelmişti ama şimdi tanıdık bir alana, başarısızlık ve *yalnızlık* anlamına gelen bir alana geri döndüğüm için o kadar da emin değilim. Ben daha çok buyum.

Belki de Dante'den saklandığım kadar bu kelimelerden de saklanıyorum.

Az önce bir kabus gördüğünü fark ettim, onu kusturacak kadar kötü bir kabus. Beni hiç de seksi olmayan bir şekilde duvara yapıştırdığı için üzülmiyorum bile. Canımı yakan bu değildi. Acıtan onun sözleriydi. *Bunu istemiyorum. Seni istemiyorum. Defol, benden uzak dur.*

Daha da acısı, benimle iletişime geçmeye çalışmaması.

Sanırım benim için kiraladığı daireye gidebilirdim. Gideceğimden değil. Boşluğa ihtiyacım var. Onun dokunduğu her şeyden tamamen ayrı olmalıyım.

Sorun şu ki, onun dokunmadığı hiçbir *yerim* yok. Ama o dokunuşları unutup *düşünmeye* ihtiyacım var.

Mac-n-cheese kuyruğunda beklerken biraz netlik kazanıyorum. Eski, dönüştürülmüş spor salonundaki bir karyolada biraz daha uyuyabiliyorum. Ve işte keşfettiğim şey: Ona ihtiyaç duymak için kendime izin verdim. Bu ben değilim. Ben insanlara ihtiyaç duymam. İnsanlara yalvarmıyorum.

Bundan daha iyisini biliyorum çünkü insanlara güvenilmez. Seni umursamazlar. Ortadan kaybolurlar. Ya da seni dışarı atarlar. Ve sonra yine yalnız kalırsın.

İşin tuhaf yanı, Dante'nin eskiden yuttuğum fantastik romanlardaki gibi asil bir insan olduğuna kendimi inandırmadım. Onun beni küçük yalnızlığımdan kurtarmaya gelen bir kahraman olduğunu hiç düşünmedim.

hayat. Onun girdabına, sıcaklığına ve yoğunluğuna, çiğ, cesur gerçekliğine kapıldım.

Ve bunların hepsi gerçektir.

Tek sorun, bunun içinde bir yerim olduğunu düşünmeye başlamamdı.

Ama tek sorun bu değil, değil mi? Bir de kaybolduğu gecelerde nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim olmaması gerçeği var. Endişelerim ve ihtiyaçlarım bunun önüne geçti ama şimdi bu soru yüzeye çıkıyor.

Dante gerçekten ne halt ediyor?

İlk şüphelim yeraltı dövüşleriydi ama kurşun izleri var.

Bu tür dövüşlerde silah olmazdı, değil mi?

Bir de Lorenzo Capelli ile bağlantısı var. Ortak ya da arkadaş olduklarını sanmıyorum ama bir şekilde birbirlerinin işlerine karıştıkları açık.

Dante beni asıl amacımdan tamamen saptırdı: kardeşim Evan'a ne olduğunu bulmak. On altı yıl boyunca ortalıkta yoktu, öldüğü sanılıyordu, sonra tekrar hayatıma girdi, Capelli'nin adını verdi, olmayacak şeyler için söz verdi ve tekrar ortadan kayboldu.

Eğer öldüyse, neden? Ve bunca zaman neredeydi?

Cevap arayışına nasıl geri döneceğimi bilmiyorum. Sanırım Lush'taki şansımı kaybettim. Dün gece işe gitmedim ve Dante'nin Rafael'le bu kadar sıkı bir bağlantısı varken -ki bu da bir başka *lanet şey*- bu yolun açık olduğunu sanmıyorum.

Sanırım Capelli'yi takip etmeye başlayabilirim, ama onun yerine Dante'yi takip etmeye başladığımda Evan'ın öncelikli endişem olmadığını kendime kanıtliyorum.

Uber şoförü altı yüz dolar karşılığında geceyi benim özel şoförüm olarak geçirmeyi kabul ediyor. Ayrıca gece ikiye kadar neden Dante'nin binasının önüne park ettiğimize dair soru sormamayı da kabul ediyor.

Tam bunun zaman kaybı olduğunu düşünmeye başlamıştım ki kapalı otoparktan bir motosiklet çıkıyor. Dante'yi kullanırken hiç görmemiş olsam da motosikleti tanıdım. Kask takmasına rağmen *onu* tanıyorum. O vücudu asla tanıamazlıktan gelemedim. Gücü. Keskin yoğunluğu.

Uber şoförüne "Bisikletli adamı takip et ama belli etme." diyorum.

Gizliliğiyle ilgili iğrenç bir espri yapıyor ama ben Dante'yi izlemekle meşgulüm. Onu iki gündür görmedim. Bu mesafeden bile,

Tek görebildiğim onun motosiklet ceketı ve kaskı olmasına rağmen kalp atışlarım hızlanıyor.

Kalbim iki gündür o kadar donuk ve ağır ki, o tanıdık hızlanmayı hissetmek beni şaşırtıyor. Bu beni de üzüyor. Kendimi onu istemekten vazgeçirdiğimi sanmıştım.

Onu eski bir depoya kadar takip ediyoruz, geride duruyoruz. Bisikletini yükleme alanına park ediyor ve içeri giriyor.

Burası terk edilmiş görünüyor. Başka araç yok, başka insan yok. Burası kesinlikle bir yeraltı dövüş ringi değil. Bu başka bir şey.

Kapıyı açıp inerken "Tamam, teşekkürler, işte bu kadar" diyorum.

"Beklememi ister misin?"

"Hayır. Trene bineceğim."

"Güzel."

Ve gitti. Gecenin ikisinde, pek de güvenli olmayan bir mahalledeki eski bir deponun önünde, kaldırımında dikilen bir tek ben varım. Dante içerideydi.

Çoğunlukla rastgele insanların benimle dalga geçmesinden endişe ettiğim için gözden kayboluyorum, ama bunu yapmam iyi oldu çünkü Dante beklediğimden daha erken geri geliyor.

Motosikletine doğru yürürken gölgelerin arasında donup kalıyorum. Kaskını takmadan önce ay ışığıyla aydınlanmış yüzüne bir an bakıyorum, ne kadar muhteşem olduğunu göreceğim kadar. Bir bacağını savurup motosiklete bindiğinde çok seksi görünüyor. Kükreyerek canlanıyor. Yükleme alanından geri geri çıkıyor ve hızla uzaklaşıyor.

O gidene kadar bekledim. Sonra bir giriş noktası aramaya başladım. Bu benim iyi olduğum bir şey. Hayatımın çoğunda hırsızlık yaptım. Hiç yakalanmadım.

Ama genelde binalara girmem. Tuzağa düşebilirsiniz ve genellikle kameralar vardır. Yine de bu sefer risk almaya değer.

Beni içeri sokan çatı girişi. Çok az sorun çıkaran basit, manuel bir kilidi var. Ana kata iniyorum ve burayı neredeyse boş buluyorum. Geniş alana bakan çatı katı ofisi de terk edilmiş görünüyor.

Bir merdiven bodrum katına iniyor ve orada tuş takımı olan çelik bir kapı buluyorum. Kahretsin.

Bildiğim tek şifre Dante'nin çatı katının şifresiydi. Bir şey beklemeden deniyorum ama lanet olsun, kilit tıklıyor.

Kapıyı itip açıyorum ve garip bir ofise giriyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum, gerçekten. Birkaç monitörlü bir bilgisayar istasyonu var, Dante'nin çatı katındakinden ve hatta resmi ofisinden çok daha ayrıntılı. Bir ayak yüksekliğinde istiflenmiş dosya klasörleri var.

Yerde bir şilte ve yedek giysi, yiyecek ve diğer temel ihtiyaçların bulunduğu raflar var. Mini buzdolabı, cezve ve elektrikli ocak var.

Tamam, sanırım bu, evde uyumadığı zamanlarda nerede uyuduğu sorusunu cevaplıyor. Ama neden burası? Burası iç karartıcı. Ve biraz ürkütücü. Basit bir banyo ve başka bir kapı var.

Kapı çelik ve ağır bir kilidi var. *Dışarıdan* ağır bir kilit. Bunu fark edince kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Bir tür hücre için hazırlanmıştım ve boş olduğu için rahatlamış olsam da, zeminin ortasındaki gider, keskin çamaşır suyu kokusu ve alet rafı beni çok korkuttu. Ve bunlar tamirci aletleri değil. Bazıları öyle. Bir çekiç var. Bir testere. Keski. Bir kaynak makinesi. Ama bir sürü bıçak, pens ve diğer tüyler ürpertici aletler var. Ve bir sandalye var. Kelepçelerle birlikte.

Hücreden geri çıktım.

Kaçmalıyım. Tabii ki kaçmalıyım. Kalbim küt küt atıyor. Başım dönüyor. Ağzımda tükürük birikiyor ve midem çalkalanıyor. Gözlerimi kapatıp düşünmeye çalışıyorum.

Masa.

Bilgisayarı.

Dosyalar.

Yapabilirsem bilgisayara gireceğim ama erişilebilir oldukları için dosyalarla başlıyorum. Muhtemelen fazla zamanım yok. Kuşkusuz burada kameralar var. Dante muhtemelen içeri girdiğimi biliyordur.

Bir sürü fotoğraf ve el yazısı notlar buluyorum. İlk baktıklarım Lorenzo Capelli ile ilgili. Diğerleri onun için çalışan insanlar hakkında.

Bir resim beni dondurana kadar devam ediyorum. Beynimi donduruyor. Kanımı donduruyor.

Eğer Evan birkaç ay önce beni görmeye gelmemiş olsaydı, bu resim üzerinde uzun süre durmazdım. Kafasında bir kurşun deliği olan, gözleri açık ve boş bir adam gördüğümde sadece belli belirsiz bir korku hissederdim. Onu kardeşim olarak tanımazdım.

Dosyadaki diğer resimlere bakmadım. Bakamıyorum. Bakamam amına koyayım. Kapattım. Bir kenara koydum.

Uyuşmuş ama titreyerek bir sonraki dosyaya geçiyorum. Orada bulduğum şey daha da korkunçtu. O kadar korkunç ki, zar zor kabullenebiliyorum. O kadar korkunç ki acele edip buradan çıkmayı unutuyorum.

Bunlar çocuk resimleri.

Hepsi on iki ile on yedi yaşları arasında çocuklar. Gözleri boş. Bazılarının yüzleri morarmış. Her çocuğun yanında ismiyle tanımlanmış bir liste var. Listedekilerin bazıları isim. Bazıları fiziksel tanımlar. *Uzun boylu, kolonya kokan, siyah saçlı, bıyıklı, "tatlım" kelimesini kullanmayı seven.*

Lanet olsun.

Her biri on beş ya da on altı yaşlarında, kimliği belirlenemeyen iki siyah saçlı çocuğun fotoğraflarını buluyorum. Gri gözlü ve zarif yüzlü olanın elinde bir liste var. Koyu renk gözlü ve aynı derecede güzel bir yüzü olan diğerinin ise yok. İkisi de ölü gözlerle bakıyor.

"Lütfen onlara bakma."

Birden irkildim ve resimleri elimden kaçırdım. Yere düşüyorlar.

Dante kapının girişinde duruyordu. Siyah kot pantolonu ve motosiklet ceketiyle her zamanki gibi karanlık ve seksi görünüyor, ama şimdi bunun ne kadar yalan olduğunu biliyorum - çünkü şimdi onun *ne* olduğunu biliyorum.

Kalbim hızla çarpıyor. Beni alt edebileceğini defalarca kanıtlamış bir adamla ürkütücü bir depo bodrumunda kapana kısılmış durumdayım. İnsanları yakalayan, işkence eden ve öldüren bir adamla. Elinde bir yığın *çocuk* fotoğrafı olan bir adam. Ve bir tane de ölü kardeşimin.

Dante yaklaşırken geri sığıyorum, masanın kenarına çarpıyorum ve monitörlerin sallanmasına neden oluyorum. Dante çömeldi ve çocukların resimlerini topladı. Kimliği belirsiz koyu renk gözlü çocuğun resmi en üstte. Ona uzanırken eli tereddüt eder, sonra çabucak alır ve yığının en altına koyar.

Resimleri düzeltip dosyalarına geri koyarken hareketleri yavaş ve dikkatli, sanki beni ürkütmemeye çalışıyor. Dosya klasörünü masanın üzerine koyuyor.

"Beni öldürecek misin?" Nefes nefese soruyorum. Vücudum adrenalinle dolup taşıyor.

"Hayır," diyor, sesi yorgun geliyor. Öyle de görünüyor. Yüzündeki morluklar biraz solmuş ama gözlerinin altında koyu halkalar var. Sanki son iki gündür hiç uyumamış gibi.

Tam olarak çıkışımı engellemiyor ama benimle kapı arasında duruyor. Kaçmaya çalışsam beni yakalayabilir. Beni o hücreye koyabilir.

Gözlerimdeki düşünceyi görmüş olmalı ki, "Sana zarar vermeyeceğim" diyor.

"Neden?"

"Çünkü ben-" Sözüünü kesiyor, zor nefes alıyor ve neredeyse paniklemiş görünüyor, sanki az kalsın söyleyeceği şey içinde kilitli kalmış gibi.

"Başkalarına zarar veriyorsun," diyorum. Sesimde bir soru notası var ve bunun acınası olduğunu biliyorum, sanki buranın görüldüğü gibi olmadığını umuyormuşum gibi. Ama tabii ki öyle ve o da bunu doğruluyor.

"Evet."

"Neden bu kadar çok çocuk fotoğrafı var? Bu da ne böyle?" "Biraz karışık."

Öfke korkumun önüne geçiyor. Tabii ki bana söylemeyecek. "Peki y a kardeşimin fotoğrafı? O da mı karmaşık?"

"Senin-ne?"

"Kardeşim! Kardeşimin fotoğrafı!"

Gerçekten kafası karışmış görünüyor. "Sen neden b a h s e d i y o r s u n ?

Hangi

...?" Ona yaklaşmayacağımı anlamış gibi görünüyor, bu yüzden geri çekiliyor.

Dante geri çekiliyor. Onu daha önce hiç geri çekilirken görmemiştim.

Belki de bu bana ileriye doğru adım atma ve kenara koyduğum dosyayı açma cesaretini veren şeydir. Kardeşimin gözlerinin arasında bir kurşunla çekilmiş fotoğrafını alıyorum.

"*Kardeşim*," diye bağırdım.

"Evan... senin kardeşin mi?"

"*Öyleydi* demek istemedin mi? Ve bilmediğine inanmamı mı bekliyorsun? Benimle aynı soyadını mı taşıyor?"

"Evan'ın soyadını hiç bilmiyordum. Kardeşin olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Ama bu... bu nasıl olabilir? Bu çok büyük bir tesadüf. Bekle, biliyor muydun? Biz... başlamadan önce?"

"Kardeşimi öldürdüğünü kesinlikle bilmiyordum!"

"*Ne?* Hayır. Tristan, *hayır*. Evan'ı ben öldürmedim. Asla yapmazdım-"

"Belli ki öldüğünde oradaydın, o yüzden sakın bana-" "O resmi bana Lorenzo Capelli gönderdi. Evan'ı o öldürdü. Evan'ı o öldürdü.

Evan'dan beni öldürmesini istedim ama Evan kim olduğumu anlayınca bunu yapmayı reddetti. Ona New York'tan, bu lanet ülkeden defolup gitmesini *söyledim* ama o ..."

"Ne?" Dante sözünü kesip bakışlarını içeriye çevirdiğinde ben de tersliyorum. "Kardeşini alması gerektiğini söyledi. *Seni* kastetti."

Bu beni şaşırttı. Eğer Dante bunu biliyorsa, Evan'la konuşmuş *demektir*. Tabii ki bu onu öldürmediğini kanıtlamaz.

Dante kafasını temizlemeye çalışır gibi sallıyor ama gözleri hâlâ şaşkınlıkla parlıyor, "Ama Lush'a nasıl geldin?" diye soruyor.

"Evan'ı arıyordum ya da en azından ona ne olduğunu öğrenmeye çalışıyordum. Tek ipucum Capelli'ydi. Evan ondan bahsetmişti. Capelli'ye yaklaşmadım ama bazen Lush'a gittiğini biliyordum, bu yüzden orada bir iş buldum. Orasının tam da onun gibi zengin, pis heriflerin gideceği türden bir yer olduğunu biliyordum -neden gülümsüyorsun?"

Dante'nin gülümsemesi kaybolur ama hâlâ biraz şaşkın görünmektedir. "Sadece... evet. Haklısın. Lush tam olarak bu işte. Bir bal küpü. Bu yüzden Rafael, her neyse. Yani Lush'ta ne için çalışıyordun? Casusluk mu? Rafael'e mi?"

"Rafael'in bununla ne alakası var? *Capelli*'nin peşindeydim. Sonra onu seninle konuşurken gördüm-"

"Oh, anlıyorum." Dante'nin dudakları dişlerinden geriye doğru kıvrılıyor. "Ve sana kontrat teklif ettiğimde, bunun şanslı günün olduğunu düşündün."

Dante'nin öfkesi beni ürkütüyor. Buraya ilk adım attığından beri çekingen, neredeyse bastırılmış bir hali vardı. "Bu yüzden benimle birlikteydin, değil mi?" diye soruyor. "Beni *gözetliyordun*. Her şey lanet olası bir yalandı."

Birdenbire, son iki günün acısı içime dolup beni ele geçirince odağım değişiyor. "Neden bu kadar kırgınsın? Ben sadece senin fahişenim, değil mi? Sen fikrini değiştirene kadar sevişmeye müsait miyim?"

Dante geri çekilir. "Tristan-"

"O zaman beni orada istemediğine karar verdiğinde, ben de diğer her şey gibi gözden çıkarılabilirim."

"Lanet olsun, Tristan!"

Üzerime o kadar hızlı geliyor ki, bana ulaşmadan önce geri çekilip duvara çarpmayı başarabiliyorum. Elleri iki yanımdaki duvara çarpıyor. Öfkeyle parlayan yüzü benden birkaç santim uzakta.

"Öyle değildi!"

Boğazım daralıyor çünkü ona inanmak istiyorum. Olan her şeye rağmen, burada karşılaştığım her şeye rağmen ona inanmak istiyorum.

Ama şunu unutamıyorum: "Beni dışarı attın."

Öfkesi okuyamadığım bir şeye dönüşüyor, karmaşık bir şeye. "Yapamadım... Etrafta olmak için güvenli değildim."

Bu sözler, nerede olduğumuzun farkına varmamı sağlıyor. Onun gizli işkence odası. Yine de kendimi şöyle derken buluyorum: "Bunu istemediğini söylemiştin. *Beni* istemedi. Ben söyledikten sonra..."

Cümlemi bitiremiyorum ama gözlerinden benimle aynı şeyi hatırladığını görebiliyorum: ona onu sevdiğimi nasıl söylediğimi.

"Kahretsin, Tristan, ben... Böyle bir şey söylediğimi bile hatırlamıyorum. Düzgün düşünemiyordum. Tristan, ben ..." Yarım saniyeliğine *seni seviyorum* diyecek *sandım* ama demedi. Tanrıya şükür demedi. Ama "Özür dilerim. Siktir, özür dilerim."

Bunu kabul edemem. Buna tahammül edemem. Burada olmaz. Şimdi olmaz. *Çocuk* resimleriyle dolu bir klasörü var. Evan'ın bir resmi var ve Evan'ın kafasına o kurşunu sıkmadığına inanabilir miyim bilmiyorum.

"Bana her şeyin yalan olup olmadığını sordun ve hayır, değildi ama keşke öyle olsaydı diyorum. Keşke sözleşmeni imzalamamın sebebinin Evan olduğunu söyleyebilseydim. Keşke senden hiç etkilenmediğimi, seni hiç istemediğimi, seninle geçirdiğim her saniyeyi sevmediğimi söyleyebilseydim. Neden biliyor musun? Çünkü o zaman belki de hatırladıkça midem bulanmazdı."

Dante'nin gözleri yüzümde bir ileri bir geri gidip geliyor. Nefes alış verişi kısa ve keskin, göğsü kabarıyor. Panikliyor. "Tristan-"

"Benden uzak dur, seni hasta herif."

Çekilmedi. Sadece göğsüne yumruk atmışım gibi bir ses çıkardı. Beni bırakmasını sağlayacak bir şey var mı bilmiyorum. O bir katil, hayır, ondan da beter. O en kötü türden bir yırtıcı.

Ama deneyebileceğim son bir şey var ve işe yaramasa bile bunu söylemem gerekiyor. Dilimden çıkmasına ihtiyacım var. Gözlerinin içine bakıp "*Kırmızı*" diyorum.

Dante'nin yüzünde renk kalmadı. Tamamen bitkin görünüyor. Nefes alamıyor gibi görünüyor.

Ama geri adım attı.

Kapıya doğru fırladım. Beni kovalamasını bekliyordum ama ne bir ayak sesi ne de bir bağırış duydum. Beni depodan çıkıp olabildiğince hızlı kaçmaktan alıkoyacak hiçbir şey yok.

Arkamda bir araba olduğunu fark edene kadar ne kadar koştuğumu bilmiyorum. İlk aklıma gelen Dante, ama o motosikletinin üzerindeydi. Araba yoktu.

depoda.

Belki de paranoyaklaştım. Arabanın takip edip etmediğini görmek için başka bir sokağa döndüm. Kahretsin!

Bir ara sokağa daldım. Lastikler gıcırdıyor. Bir arabanın kapısı açıldı. Ayak sesleri arkamdaki kaldırımı dövüyor.

Bir zincir çit kaçışımı engelliyor. Kendimi ona doğru attım. Eller beni yakaladığında yolu yarılamıştım. Bağırıp tekme atıyorum ve birinin yüzüne bir darbe indiriyorum. Ama bu ellerin beni tekrar yakalamasını engellemiyor. Çitten çekildim ve betona fırlatıldım.

Gördüğüm son şey Dominic Capelli'nin bana yumruk atmadan önce yüzüme hırlaması ve dünyanın kararması.

YİRMİ DÖRT

Dante

Noah geldiğinde sırtımı duvara vermiş yerde oturuyordum.

Sanki gecenin bir yarısı değilmiş gibi, ona söylediklerime rağmen çağrımı görmezden gelmeyi düşünmemiş gibi ilk çalışta cevap verdi. Sanki gerçekten de bunu bekliyormuş gibi.

Cevap verdiğinde konuşamadım. İyi olup olmadığını sormadı; sadece nerede olduğumu sordu. *Depo* dedim, o da "*Otur.*" dedi. *Kimildama.*

O içeri girdiğinde oturuyordum, hareket etmiyordum. Bir sorun ya da başka bir kişi olup olmadığını anlamak için etrafı tararken ağzını sert bir şekilde kapattı. Sonra önümde çömeldi.

"Birden ona kadar" dedi.

Bir, iyiyim demek. On, kendimi kaybetmek üzereyim demek.

Sadece kafamı sallıyorum. Bilmiyorum.

Elini uzattı. "Silah."

Arkama uzandım ve silahımı çıkardım. Ona uzattım. Emniyetini kontrol ediyor, sonra kot pantolonunun arkasına sokuyor.

"Bıçaklar," diye soruyor.

Kolumdaki bıçağı ona veriyorum. Eli dışarıda ve beklenti içinde. Botuma sıkışmış olanı çıkarıp veriyorum.

"Bir şey aldın mı?"

Başımı sallıyorum. Bunun pek mümkün olmadığını biliyor -ben vücuduna her şeyi sokabilen Rafael değilim- ama sormak zorunda.

"Tehlikede olmaması gereken biri var mı?"

"Tristan..."

"Nerede o?"

Gözlerimi kapatıyorum. "Bilmiyorum. O gitti."

"*Buradan* mı? Tristan *burada* mıydı?"

"Evet."

"Siktir, Dante."

Bunun ne kadar kötü olduğunu söylemesine gerek yok. İfşa oldum. Tristan tüm bunları biliyor. Ama kendimi için bu yönüyle ilgilenmeye ikna edemiyorum. O *gitti*.

Noah'a "Güvenli kelimeyi kullandı" dedim.

"Nasıl buldu... boş ver, belli ki seni takip etmiş. Nasıl tepki verdi? Ne oldu?"

"O... Evan'ın kardeşi." "Ne?"

Bu nasıl olabilir?"

Tristan'ın bana söylediklerini açıklamak için elimden geleni yapıyorum. Sesimin ne kadar düz olduğunu duyuyorum ama odaklanmayı başarıyorum. İşe yaramak için.

"Buna ne sebep oldu?" Bitirdiğimde Noah soruyor. "Neden seni buraya kadar takip etsin ki?"

İşte o zaman artık nefes alamıyorum. Son iki gündür bu çok sık oluyor.

"Ona kadar say, Dante. Yüksek sesle." Bunu yaptığımda, "Ne hakkında kavga ettiniz?" diye soruyor.

"Bilmiyorum."

"Bana günü anlat."

Her şey bir anda içime dolmaya çalışırken gözlerimi kapatıyorum. Babam. Tristan ofisime geliyor. Seks sırasında Tristan'ın üstümde olması. O *üstümdeyken* öyle boşaldığım gerçeği. Tristan'la seviştikten sonra unutmaya, uyumaya çalışmam. Sonra kabus. Sonra yatakta benimle birlikte birinin olduğunu hissederek uyanmak.

Tüm bunları Noah'a anlatamam. Bilemeyeceği için değil, sadece bu konuda konuşamayacağım için, henüz değil. Daha sonra benden öğrenebilir. Ama ona "Bir kabus gördüm. İki gün önce."

Noah bir an sessiz kaldı, bir sürü boşluğu doldurmaya çalışıyordu ama sadece "Ve Tristan da bu sırada oradaydı, öyle mi?" diye sordu.

"Evet."

"Seninle konuşmaya çalıştı

mı?" "Evet."

"Onu kovaladın mı?"

Gözlerimi kapatıyorum ve bu yeterli bir cevap oluyor. Noah derin bir nefes alıyor ve "O zamandan beri ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Zar zor biliyorum. O kadar yorgunum ki her şey bulanık. Tek bildiğim, Evan'ın işleyicisi hakkında bir ipucu ortaya çıktığında, bunun lanet olası bir nimet gibi olduğuydu. Odaklanacak bir şey.

Noah'a "Evan'ın işleyicisinin izini sürüyorum. Elimde ..." Parmaklarımı gözlerime bastırıyorum. "Kahretsin, bu gece onunla buluşmam gerekiyordu."

"Ve onu öldürecek misin?"

"Tabii ki onu öldüreceğim! Sen geldiğinde Evan'ın çoktan adadan gitmiş olmasının sebebi o! Evan'ı çoktan götürmüştü!"

"Biliyorum, Dante."

"Evan asla kaçamadı."

"*Biliyorum.*"

"Öyleyse onun idarecisi, o mafya bozuntusu Giovanni Fiero'nun lanet hücreye girmesi gerekiyor!"

"Biliyorum, Dante."

"Ve ölmeden önce bana Cemiyet hakkında bildiği her şeyi anlatmalı. *Her şeyi.* Tariflerime daha fazla isim ekleyebilir-"

"Şu anda yeterince dengeli değilsin." "Siktir et onu-"

"*Yapamazsın.* Bu kurallara aykırı."

"Kuralları siktir et-"

"Kurallar bu *yüzden* var, Dante. Tam da bunun gibi anlar için varlar ve ben de onları uygulamak için varım. Artık bu dünyada olmak için başka bir sebebim yok."

Bu beni duraksatıyor. Bunu biliyorum. Noah hayatını buna adadı. Bu yüzden ona siktirip gitmesini söyleyebileceğimi biliyordum. Söylememe izin verdi çünkü söylemem gerekiyordu. Onunla işimin bittiğini ilk kez söylemiyordum. Hiçbir anlamı yoktu çünkü Noah'nın benimle işi asla ama asla bitmeyecekti. Ya da Rafael'le. Ya da cehennemden kurtardığı diğer çocuklarla.

"Ve beni aradın," diye devam etti Noah daha yumuşak bir sesle, "çünkü bunu yapmam için bana ihtiyacın olduğunu biliyorsun."

"*Bir şeyler* yapmak zorundayım."

"Diğer seçeneklerin neler?"

Lanet Noah. Bunu hep yapıyor, kendi başıma çözmemi istiyor. Bana ne yapacağımı söyleseydi, içgüdülerimle reddederdim. Onun yerine düşünmemi sağlıyor.

"Fiero'ya Capelli'nin Evan'ı öldürdüğünü söylersem, Fiero Capelli'nin peşine düşer."

Noah bunun üzerine atlamamaya dikkat ediyor. Yıllardır istediği şey buydu: Capelli'yle uğraşmayı bırakmam. Capelli'nin alaşağı edilmesini. Benim ondan ayrı durmamı.

İstediğim bu değil. Nasıl yapmak istediğim değil. Ama işler değişti. Noah iyice düşündü. "Tristan'ın Capelli'nin peşine düşmesinden korkuyorsun."

"Evet." Tristan bunu hemen yapmayabilir, ama zamanla? Evet. Bence yapar. Korkusuzun teki. O yüzden önce Capelli'nin icabına bakmalıyım.

"Peki ya Fiero?" Noah soruyor.

"Onunla başka zaman ilgilenirim." "O zaman Fiero ile buluşacağım."

"Hayır-"

"Evet. Çünkü gidip Tristan'ı bulman gerekiyor." Kalbim sıkışıyor. "Ama o güvenli kelimeyi söyledi."

"Sen tehlikesin, Dante. O bir sorumluluk. Bu konuda ne yapman gerektiğini bulmalısın."

"Bu da ne demek oluyor?" O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki Noah benden bir adım geri çekilmek zorunda kalıyor.

Noah daha fazla teslim olmayacak. Benden korkmuyor. Onun gibi kaybedecek hiçbir şeyi olmayan biri kimseden korkmaz.

"Onun için ne kadarını riske atmaya hazırsın, Dante?" "*Her şeyi.*"

Noah bunu anlıyor ve ben de anlıyorum. İlk kez kendime itiraf ediyorum: Tristan'ı seviyorum.

Aşk için çok berbat durumda olduğumu biliyorum. Tristan'ın bana bunu söylerken ciddi olmadığını biliyorum. Sevişiyorduk. Aklını kaçırmıştı. Bir şekilde bunu kastetmiş olsa bile, artık kastetmiyor. Çocukların fotoğraflarından bahsettiğinde yüzünü gördüm. Benim çocuk istismarcısı olduğumu düşünüyor. Resimlerden birinin bana ait olduğunu bilmiyor.

Bunu bilmesini istemiyorum. Beni o şekilde görmesini istemiyorum. Ama bana hayatında gördüğü en iğrenç şeymişim gibi bakmasını da istemiyorum.

Belki yine de bakar. Sadece başıma gelenler yüzünden değil, yaptığım şey yüzünden de. Fotoğrafları yanlış anlamış olabilir ama bu depoyu yanlış anlamadı. Bu hücreyi. Burada yaptığım şeyi.

İnsanlara işkence edip öldürüyorum. Sadece belli tipleri. Sadece belirli nedenlerle ve belirli amaçlar için.

Ama bu çoğu insan için bir fark yaratmaz. Tristan'ı sevdiğim gerçeğini onun için daha anlamlı kılmaz. Ama bu gerçek Noah için bir şey ifade ediyor.

Başını sallıyor, sanki zaten bildiği bir şeyi onaylıyormuşum gibi. İşte o zaman anlıyorum ki o gece Rafael'de benimle uğraşmıyordu. Bu gerçeği kabul etmemi ve bunun ne anlama geldiğiyle yüzleşmemi sağlamaya çalışıyordu.

Ama o zaman hazır değildim. Ve artık çok geç.

Ama Noah "O zaman gidip onunla konuşsan iyi olur" dediğinde öyle değilmiş gibi davranıyor.

"Bana kuralları çiğnememi söylüyorsun."

"Kurallar seni ve diğer insanları korumak için var. Bu seferlik, *bir seferlik*, Dante, bunu yapmak için onları çiğnemelisin. Şimdi bana Fiero'yu Capelli'nin üzerine salmak için ihtiyacım olan şeyi ver ve gidip Tristan'ı bul."

* * *

Tristan telefonuna cevap vermiyor tabii ki. Ve onun için kiraladığım dairede de değil. Rafael onu görmemiş. Kimse görmedi çünkü genelde kimse görmez. O çok yalnız biri. Son iki gündür nerede olduğunu bile bilmiyorum. Kimsesi yok.

Depoya döndüm ve hangi yöne gittiğine dair bir fikir edinmek için kamera kayıtlarını kontrol ediyorum. Bunu daha önce kontrol etmeliydim ama kafam o kadar karışık ki zar zor düşünebiliyorum.

Tristan'ın koşarkenki görüntülerini izliyorum - kahretsin, bundan nefret ediyorum - o sırada kaldırımdan uzaklaşıp onu takip eden siyah SUV'yi fark ediyorum.

Ne oluyor lan?

Görüntüyü yakınlaştırpı netleştirmeye çalışıyorum. Tam telefonum titrerken korkunç bir önsezi beni ele geçiriyor. Numarayı biliyorum ve duymak üzere olduğum şeyi neredeyse biliyorum, ama yine de beni Lorenzo Capelli'nin "Seks oyuncağını tek parça halinde istiyorsan, gel ve onu al. Yemek odamda."

Öfke ve dehşet içimde patladı. "Eğer sen-" Telefon kesildi. Hay sikeyim!

Ellerim titreyerek Noah'yı bu gece ikinci kez aradım. Cevap verdiğinde, "Lütfen bana Fiero'yu Capelli'nin peşine henüz göndermediğini söyle." diyorum.

"Az önce adamlarını aradı. Capelli ona Evan'ın anlaşmayı bozup ortadan kaybolduğuna dair bir hikâye satmış. Gerçek konusunda çok kızgın. Sanırım Evan'la olan bağlantısı... kişiseldi."

Cinsel demek istiyor. Evan'ı istismar etmiş, onu yetiştirmiş, yıllarca elinde tutmuş.

"O zaman büyük bir sorunumuz var," diyorum Noah'a, "çünkü Tristan Capelli'nin elinde."

"Siktir."

"Rafael'i arıyorum. Bu işi bu gece bitiriyoruz."

YİRMİ BEŞ

Tristan

İlk fark ettiğim şey bir sandalyeye bağlı olduğum. Dante hakkında ilk, bulanık bir düşünceye kapılıyorum. Böyle bir şeyi ilk kez yapmıyor ve her şey aklıma gelmeden önce, ne planladığına dair beklentiyle vücudum karıncalanıyor. Ama başım ağrıyor ve Dante daha önce beni hiç incitmemişti.

Gözlerimi kırıştırıp odaya odaklanırken bu gerçek aklımdan çıkmıyor. Bir çeşit resmi yemek odasıdayım. Ne oluyor lan?

Her şey aklıma geliyor. Dante'den kaçmak, sonra Dominic'ten kaçmak.

Bileklerime baktım. Sandalyenin kollarına fermuarla bağlanmışlardı. Ayaklarımı hareket ettirmeye çalışıyorum ama bileklerim sandalyenin ayaklarına bağlı.

"Sen kardeşsin," diyor yumuşak bir ses.

Başım havaya kalkıyor, oda dönüyor. Lorenzo Capelli bir sandalye çekti ve masanın başına oturdu. Ben karşı uçta, parlak koyu renkli ahşaptan aşağıya, kardeşimi öldüren adama bakıyorum. En azından Dante böyle iddia etmişti. Asıl şüphem bu olmasına rağmen ona pek inanmamıştım.

Cevaptan korkarak, Dante'den şüphe etmekle hata ettiğimi düşünerek sordum: "Evan'ı sen mi öldürdün?"

Capelli omuz silkti. "Bunu hak etmişti. Onu Dante'nin kafasına bir kurşun sıkması için tuttum. Bunu yapmamakla kalmadı, peşimden geldi. Böylece kafasına kurşunu yedi. Bu işler böyle yürür, evlat."

"Seni lanet-"

"Medeni kalalım, hmm? İbne erkek arkadaşın gelmeden önce öldürecek biraz zamanımız var. İki yıl boyunca pis yaşlı adamlar tarafından sikilmenin onu iyileştirmemiş olması beni gerçekten şok ediyor. Ama sanırım bazı ibneler iyileştirilemiyor."

Kapı aralığında karanlık bir figür kıpırdanıyor ama dikkatimi sadece Capelli'ye veriyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Gülümsüyor. Kendini beğenmiş. Şeytani. "Oh, sana söylemedi mi? Sanırım Evan da söylememiştir. Ama Evan'ı Cemiyet'e satan ben değilim. Bunu kimin yaptığını bilmiyorum. Ama Dante'yi ben sattım."

Korkudan o kadar uyuşmuş durumdayım ki ne dediğini anlayamıyorum. Bir yanım ne demek istediğini biliyor -gerçek, içimdeki korkunç çalkantıda- ama beynim bunu hesaplayamıyor.

Karanlık figür kapı aralığında tekrar yer değiştiriyor. Bir tür bulanıklık içinde Lorenzo'yu geçip Dominic'e bakıyorum. Çenesi bükülüyor. Gözlerinde nefret yanıyor. Babasının kafasının arkasına bakıyor.

Duyulabilir nefes alışları babasının ona dönüp bakmasını sağlıyor ve Dominic'in yüzü anında kararıyor. Gözleri bomboş. Gidiyor.

Sormam gereken o kadar çok soru var ki, ama tutunduğum her şey elimden kayıp gidiyor. Zayıf bir şekilde, "Ne istiyorsun?" diye soruyorum.

"Daha çok bir ihtiyaç. Dante'nin uyutulmasına ihtiyacım var. Bana çok fazla sorun ve çok fazla para çıkardı. Ama fark etmiş olabileceğin gibi, o tehlikeli biri. Görünüşe göre çok az zayıflığı var, ailesinin bile. Ancak sen onun için bir zayıflıksın. Bir zayıflık. Kaldıraç, eğer istersen. Senin için bana gelecektir."

Hayır. Gelmeyecek. Ona söylediklerimden sonra olmaz. Ona söylediklerimden sonra olmaz. Güvenli kelimesini kullandıktan sonra olmaz.

Bu kelimenin beni koruması, bana nihai gücü vermesi gerekirken, onu kullanmamın tam tersi bir etki yaratması çok ironik. Beni koruyabilecek, muhtemelen koruyacak olan tek kişiden kopardı.

Ve en kötüsü de... Dante tarafından hiç tehlikeye atılmadım. O deponun bodrumundaki cinayet hücrelerine bakılırsa başkaları da tehlikede ama ben hiç olmadım. Gitmeme izin verdi. Çünkü ona ben söyledim.

Yani, hayır, benim için gelmiyor. Neden gelsin ki?

Ve eğer Dante Evan hakkında doğruyu söylüyorsa, bu geri kalanı hakkında ne anlama geliyor?

Ve Capelli Dante'yi *satmakla* ne demek istedi? Ya da birinin Evan'ı satması? Ne diyordu ona? Dernek mi?

Ve Capelli dedi ki...

İki yıl...

Dominic dönüp babasının kulağına bir şeyler fısıldadığında içimde hâlâ sadece korkunç bir çalkantı var. Capelli kaşlarını çattı. Yemek masasının yanındaki cumbalı pencere paramparça olduğunda sandalyesinden yarıya kadar kalkmıştı.

Cam kırıklarıyla birlikte birkaç adam içeri daldı.

Silah sesleri patlarken kendimi yana atıp sandalyeyi deviriyorum. Masif ahşap kırılmadı. Sıkıştım. Masanın altından daha fazla botun odaya girdiğini görüyorum. Bağırışlar, birkaç çığlık duyuyorum.

Arkamdaki parke zeminde bir çift bot daha gümbürdüyor. Her kimse birkaç el ateş ediyor, sonra düşen sandalyemin üzerinden atlayıp birini yakalıyor ve yere düşürüyor. Kavga o kadar hızlı ve acımasız ki, adamlardan birinin, sandalyemin üzerinden fırlayanın Dante olduğunu anlamam bir saniye sürüyor.

Bir bıçak boğazına doğru parladığında kalbim yerinden fırlıyor. İki büküm oluyor ama bir el ateş edilip ikisi de hareketsiz kalmadan önce ne olduğunu göremiyorum.

"Dante!"

Diğer adamı itiyor. Gözleri önce bana sonra etrafa kaydı. Her yerden ateş açılmaya devam ediyor. Dante başını eğerek bana doğru sürünüyor. Boğazındaki kanı görebiliyorum ama ne kadar kötü olduğunu söyleyemem. Elinde bir bıçak beliriyor. Beni sandalyeye bağlayan bağları kesiyor.

Beni sandalyeden çekip çıkarırken sessiz, odaklanmış ve soğuk. Çırpınıyorum, ölü ağırlık olmamaya çalışıyorum. Beni yemek odasından yarı sürükleyerek büyük bir mutfığa açılan kapıdan geçiriyor.

Dante bir kolunu gövdemin etrafına doladı. Çömelmiş bir pozisyonda duruyor, beni vücudunun kıvrımlarında sıkıca tutuyor. Kim titriyor bilmiyorum, ben mi o mu? Belki ikimiz de. Yüzü boynumun yan tarafına bastırılmış. Nefes alış veriş kısa ve keskindi.

Biri "Dante, onu bana ver" diyor.

"Hayır," diyor Dante, boynuma daha sert bastırarak. Elimin onun kalçasına kenetlenmiş olduğunu fark ediyorum.

"Evet, Dante, *şimdi*. Kendini öldürtmeden önce git Rafael'e yardım et, yoksa kendini asla affetmezsin. Tristan, ona seni bırakmasını söyle."

Dante'nin etrafında hiç görmediğim bir adama bakıyorum. Ama sesini tanıyorum.

Bir keresinde gecenin bir yarısı yardım için onu aramıştım.

Noah.

Ellili yaşlarında gibi görünüyor, biraz bitkin ama fit. Siyah giyiyor, Dante gibi. Silahı var. Dante gibi.

"Tristan, ona bırakmasını söyle." diyor.

Beynim hiçbir şeyi bir araya getirecek, Dante'yi ya da kendimi herhangi bir bağlamda görece kadar işlemiyor. Tek bildiğim, Dante'nin

Dante beni bırakacak ama bırakması gerekiyor. Çünkü Noah öyle söyledi.
Çünkü bir şeyler oluyor.

Elimi Dante'nin kalçasından ayırmak için kendimi zorluyorum. Uzaklaşırken ona "Bırak," diyorum.

Kırık, acı dolu bir ses çıkarıyor ama beni serbest bırakıyor. Noah bileğimden tutup beni kendisine doğru çekiyor. Dante, Noah'ya ters ters bakar.

"Eğer ona bir şey olursa-"

"Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğimi biliyorsun. Git Rafael'e yardım et."

YİRMİ ALTI

Dante

Tabii ki Rafael'e yardım etmek zorundayım. O benim için burada, en azından kısmen. Ama Tristan'ı terk etmek acı veriyor. İlk seferinde gitmesine zar zor izin verebildim ve bunun tek sebebi o kelimeyi söylemesiydi.

Belki tüm bunlar olmasaydı, kurallara uyabilir, ondan uzak durabilirdim. Belki de.

Ama şimdi ona tekrar dokundum, vücudunu tekrar kendime yasladım.

...

Hayatta olmaz.

Gitmesine izin veremem. Yapamıyorum işte.

Ama Noah'a herkesten, hatta kendimden bile daha çok güveniyorum.

Tristan'ı şu anda dünyada bırakabileceğim tek kişi.

Arkamı dönmeden önce Tristan'a bakmama izin vermiyorum. O kelimeyi söylediğinden beri ona tam olarak bakmamıştım.

Ama sonra "Dante dikkatli ol" dedi. Ve belki de o söylediği için dikkatli olacağım.

Silahımı kontrol ettim ve kapiya doğru yöneldim. Kavga yemek odasından dışarı taşmıştı. Fiero'nun adamları Capelli'nin yarı kırsal arazisine önce ulaşmışlardı ama biz hemen arkalarındaydık. Kargaşa bizim işimize yaradı, mülk boyunca sürünmemize ve güvenlik ihlallerinin arkasına gizlenmemize izin verdi.

Ben Tristan'ın peşinden
gittim. Rafael Fiero'nun
peşinden gitti.

Evin içinde sessizce ilerledim, fuayedeki ve salondaki cesetleri kontrol ettim. Silah sesleri beni büyük bir ofise benzeyen bir koridora yönlendirdi.

Olay yerini görmek için sadece bir saniyem var. Rafael odanın ortasında, iki silahı zıt yönlerde doğrultmuş, vücudu tamamen korumasız. Fiero devasa bir masanın arkasında, silahını Rafael'e doğrultmuş. Capelli deri bir koltuğun arkasına çömelmiş.

Biri Rafael'i vurmadan önce iki hedefi de vuramam. Onun yerine gürültü yapıyorum. Silahlar bana doğru geliyor. Silahlar ateşlendi. Kapıdan dışarıya doğru eğildim.

ilk mermi spreyini sıktıktan sonra alçaktan ilerleyerek odaya hücum ediyor.

Capelli gitmiş, kargaşada başka bir kapıdan kaçmış. Rafael yerde. Fiero masanın yanından ateş ediyor, ama benim atışım onu kolundan vuruyor. Bir çığlık attı ve silahını düşürdü. Aceleyle yanına gidip tekmeleyerek elinden aldım. Rafael'in yanına gitmek üzereydim ama ayağa kalkıyordu.

"Ne kadar kötü?" diye sordum.

"Sadece bir sıyrık. Capelli'yi çağır." "Fiero'yu öldürme."

"Bunu biliyorum, Dante. *Git hadi.*"

Capelli'nin kullandığı kapıdan aceleyle geçiyorum. Kan izleri kaldırım taşlı bir koridordan geçerek büyük bir havuzun bulunduğu verandaya açılan açık bir kapıya ulaşıyor. Capelli yere yığılmadan önce avlunun yarısına kadar gelebilmişti.

Ona doğru yürüdüm ve silahını tekmeleyerek elinden aldım. Ayağımla onu yuvarladım. Sırt üstü düştü ve göğsüne yayılan kan lekesi ortaya çıktı. Zaten ölüyordu. Onu vurmama gerek yok. Belki de vurmam. Bu anı hayal ettiğimde her zaman hayal ettiğim gibi öfkemi sürmüyorum.

Tabii ki, bunu hep nezarethanede hayal ederdim. Adada yalvardığım gibi yalvardığını hayal ederdim. Her zaman silahımı kışına dayadığımı, tetiği çekmeden önce ağlamasını ve inlemesini dinlediğimi hayal ettim. Utanç duymasını istedim.

Böyle bir şey olmayacak. Sadece dakikaları kaldı ve bu dakikalarda pek bir şey yaşamayacak.

Yıllar önce, hatta aylar önce biri bana intikamımın tatlı lokmasının elimden alınacağını söyleseydi, öfkeden kudururdum. Şimdi, pek de umurumda olmadığını fark ettim. Tek umursadığım Tristan.

Ama bu adam Tristan'a zarar verecekti.

Bu düşünce öfkemi yeniden alevlendirdi ve silahımı kaldırıp kafasına doğrulttum.

"Kimse adamıma dokunamaz," dedim ve tetiği çektim. Vücudu sarsıldı ve sonra durdu.

Gölgelerin arasında bir şey hareket ediyor. Silahımı o harekete doğru savuruyorum. Dominic Capelli babasının ölümünü izlediği yerden öne doğru adım attı.

Silahını bana doğrulttu. Sonra silahını indirdi. Ben de benimkini indirdim. Mecbur kalmadıkça onu öldürmeyeceğim - çünkü babasının adaya gönderdiği tek kişi ben değilim.

Dönüp uzaklaşıyorum. Acaba beni sırtımdan vuracak mı ? O yapmaz.

YİRMİ YEDİ

Dante

Tristan, Noah'nın mutfağındaki ada tezgâhında oturuyor. Noah'ın ona verdiği çay bardağına dokunmadı. Bana dikkatli olmamı söylediğinden beri tek kelime etmedi. Ama benden geri de çekilmedi.

Sanırım şokta.

Noah kendi çayını hazırlarken ona bakar. Sonra o da

Ben

Belki ben de şoktayım çünkü hiçbir şey hissetmiyorum.

Ama bu doğru değil, değil mi? İçten içe korkuyorum. Tristan'ın düşünüyor. Ne söyleyebileceğini.

Noah, Tristan'ın yanına oturmaya gitti. Oturmamı istemedi. Oturmayacağımı biliyor. Oturma odasında sırtım duvara dönük bir şekilde duruyorum ve hareket edebileceğimi sanmıyorum.

Noah soruyor, "Bana kardeşine ne olduğunu anlatacak mısın? Bildiklerini yani."

Tristan boğazını temizliyor. "Evan on beş yaşındayken ortadan kayboldu. Kaçtığını sanıyordum. Üvey babam öyle söyledi."

"Bu olduğunda sen on yaşında mıydın?"

Tristan başını sallar. "Sanırım... Beni terk etti sandım. Ona çok kızmıştım." Gözlerini sıkarak kapatıyor, sonra gözlerinde öfkeyle Noah'ya bakıyor. "Ama o neydi? Bir çeşit ..."

Tek kelime bile etmiyor. Noah da öyle.

"Evan o zamanlar kendisine Cemiyet diyen bir grubun sahip olduğu uzak, özel bir adada yaklaşık bir yıl geçirdi. Bu, gevşek bir şekilde konuşursak, uluslararası bir suç örgütüydü. Karmaşıktı, her türlü pislığe bulaşmıştı. Politika. Uyuşturucu kaçakçılığı. İnsan kaçakçılığı. Silah kaçakçılığı. Ada onun özel, tarafsız alanıydı. Üyeler iş ve... zevk için orada buluşurlardı." Noah son kelimeyi telaffuz etti.

"Orada tuttukları çocuklar yüzünden."

"Evet."

"Orada tutulan..."

"Evet."

Tristan el değmemiş çayına kaşlarını çatıyor. Çay poşetinin ipiyle oynar.

"Ve Evan da onlardan biriydi."

"Evet," diyor Noah ve kaşlarını çatarak kendi bardağına bakıyor. "Ve ne yazık ki kurtaramadıklarından biriydi."

Tristan Noah'a bakar. "Ne demek istiyorsun?"

"O sırada bir FBI ajanıydım. Davam kapatılmıştı. Kayıt dışı çalışıyordum. Sonunda Ada'nın yerini öğrendiğimde ve bir ekip topladığımda, onu yok etmeye, alabildiğim Cemiyet üyelerini indirmeye ve çocukları dışarı çıkarmaya gittim. Ama Cemiyet'ten bazıları kaçtı ve çocuklardan bazıları da onlarla birlikte götürüldü. Evan da onlardan biriydi. Giovanni Fiero adında bir gangster tarafından kaçırıldı. Fiero onu tuttu, yetiştirdi ve bir tetikçi olarak eğitti."

"Ve Capelli onu işe mi aldı?" Tristan, açıkça düşündüğünü belli ederek soruyor. Ama bana hiç bakmıyor.

Buna memnun olmalıyım. Şu anda yüzümde nasıl bir ifade var bilmiyorum. Noah'nın hikayesine tepki vermemek, bu hikayedeki kendi rolümü hatırlamamak için çok uğraşıyorum. Hikayenin başında içimde başlayan uğultunun ellerime ulaşmasını engellemeye çalışıyorum. Her ihtimale karşı kollarımı kavuşturup ellerimi vücuduma bastırıyorum.

Bu dairede daha önce de bir şeyler kırmıştım. Bu gece bunu yapmak istemiyorum.

Noah açıklıyor, "Lorenzo Capelli'nin Cemiyet ve mafya ile bağlantıları *var*. Dante'yi öldürmesi için Evan'ı tutmak için bu bağlantıları kullandı. Capelli, Evan'ın Ada çocuklarından biri olduğunu fark etmemiş olmalı ya da belki de bunun önemli olmayacağını düşündü. Durum ne olursa olsun, Evan Dante'yi öldürmek yerine Capelli'ye sırtını döndü."

"Ve Capelli onu öldürdü." "Evet."

Tristan el değmemiş çay bardağına bakıyor. Bu kez kaşlarını çatmıyor. Bitkin düşmüştür. Bomboş. Duygusuz.

Elbette Noah da bunu görüyor. Yüzlerce kez gördü. Ayağa kalkıyor ve mutfaka gidiyor. Bir şişe hap çıkardı. İki tanesini elinde sallayıp tezgahın üzerinden Tristan'a uzatıyor.

"Al bunu."

"Nedir bu?"

"Uyumana yardımcı olacak."

"Uyumak istemiyorum."

"Buna ihtiyacın var," diyor Noah ona. "İstersen sabah daha fazla konuşabiliriz. Ama şu anda bunu almalısın. Sonra sana boş odayı göstereceğim."

Tristan ilk kez omzunun üzerinden bana bakıyor. Gitmemi mi umuyor? Kalacağımı mı umuyor?

Kafası o kadar karışık görünüyor ki muhtemelen bilmiyor bile. Emin olmadığım için sadece "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim" diyorum.

Titreyerek nefes alıyor. Ona gitmek istiyorum. Kollarımı ona dolamak istiyorum. Ama onu koruyacağım. Kendimden bile. Artık bunun ne anlama geldiğini, ne gerektirebileceğini anlayacak kadar kontrolüm var.

Sanırım Noah da bunun farkında ya da en azından ne düşündüğümü biliyor, çünkü göz ucuyla beni izliyor.

Tristan hapları alıyor. Noah'nın onu koridordan yatak odasına götürmesine izin veriyor ama giderken omzunun üzerinden bana bakıyor. Fiziksel olarak hareket ettiğimi sanmıyorum ama vücudumda bir dalga hissediyorum, sanki ona doğru sallanıyorum.

Noah geri gelir.

"Rafael'in durumu nedir?" diye soruyor çay bardaklarını boşaltmaya başlarken.
Ça
y.

"Doktor ona pansuman yapıyor."

"Sen de Anya'yı görmelisin. Onu birkaç kez görmeliydin.
Son birkaç haftadır."

Anya, Noah'nın eski bir arkadaşı, küçük bir toplum kliniğinde çalışan bir doktor ve ek iş olarak bize yardım ediyor. Ama dokunulmaktan hoşlanmıyorum, genel bir kural olarak değil, kontrolü bana verecek bir sözleşme olmadan değil.

"Ben iyiyim," diyorum.

"Öyle misin?" Noah soruyor, ses tonu soruyu anlamlı kılıyor.

Baş

ka. Yalan söyleyemiyorum, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

Noah zorlamaması gerektiğini biliyordu, onun yerine "Fiero?" diye sordu. "Depoda. Güvende. Onunla ilgilenmem gerek."

"Uyuman gerek."

"Depoda uyumaya çalışacağım." "Burada kal."

"Yapamam. Onu yalnız bırakamayacağım."

"Dante-"

Duvardan uzaklaşıyorum. "Gitmem gerekiyor."

"Sadece zamana ihtiyacı var," diyor Noah. "Şokta."

"Biliyorum."

"Senin de zamana ihtiyacın var."

Hayır, yok. Tristan'a ihtiyacım var. Bunu, onu evden attıktan sonra darmadağın olmuş yatak odamda yerde uyandığım sabah fark ettim.

Fiero ile her şeyi sona erdirmek için harekete geçtiğimde bunu biliyordum. Her şey çoktan boş gelmeye başlamıştı, intikamımın içi boştu.

Bunun beni bir daha asla aynı şekilde rahatlatmayacağını biliyordum. Bunu sadece Tristan yapabilir.

Ve onsuz ...

Bununla daha sonra ilgileneceğim, bunun ne anlama geldiğini daha sonra çözeceğim. Önce Fiero ile ilgilenmem gerek.

YİRMİ SEKİZ

Tristan

Noah beni bıraktı. Burada güvende olacağımı zaten biliyordum, ama beni terk etmeye istekli olması bunu doğruluyor. Açıkça görülüyor ki o bu işin çapası. ... aile.

Benim hiç ailem olmadı, o yüzden sanırım ailenin ne demek olduğunu pek anlamıyorum ama sanırım Dante ve Rafael ile aralarındaki bağ buna dahil.

Rafael'in Maserati'si deponun yükleme bölümünde Dante'nin Jaguar'ının yanına park edilmiş. Güvenlik kameraları ve iki tehlikeli ve silahlı adamın hırsızlar ve vandallarla birkaç saniye içinde başa çıkmak için burada olabileceği gerçeği olmasa soyulma tehlikesiyle karşı karşıya kalacaklardı.

Kapıyı deniyorum ve kilitli olmadığını görüyorum. Derin bir nefes alıp içeri giriyorum. Merdivenlerin altındaki çelik kapı da kilitli değil. Derin bir nefes daha alıyorum.

Bodruma girdiğimde Dante, belli ki geldiğimi fark etmiş, masanın yanında duruyor, yüzü kapıya dönük. Bana bakıyordu. Yüz ifadesi neredeyse her zaman yoğunudur, ama genellikle son derece agresiftir. Şu anda başka bir şey. Temkinli. Endişeli. Sanki yaklaştığımı duymak onun için de benim için olduğu kadar zordu.

O kadar güzel ki. Siyah kot pantolonu kalçalarını sarıyor. Siyah tişörtü güçlü gövdesini ve göğsünü sıyrıyor ve pazularını sarıyor. Yüzü çok güçlü ve çok muhteşem. Ve gözleri çok şey saklıyor. Şimdi görüyorum, binlerce karmaşıklığı. Hepsini anlamıyorum ama orada olduklarını biliyorum, tüm o katmanları. Birçoğu karanlık.

Bunu daha önce hissetmiştim ama şimdi çok daha derin bir seviyede biliyorum. Burası o karanlığın bir parçası. Onun bir parçası.

"*Seni beklemiyordum*" demiyor. Söylemesine gerek yok; bunu yüzünden anlayabiliyorum. "*Nasılsın?*" diye sormuyor. Buna cevap vermeye hazır olmadığımı biliyor.

Kaba, gergin bir sesle "Merhaba" diyor. Ben de "Merhaba" diyorum.

"Özür dilerim," diyor.

"Ne için?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum. Dün gece hayatımı kurtardı.

Öfkeli bir sesle ofluyor. Eliyle etrafı işaret ediyor. "Nereden başlamalıyım?"

Sertçe yutkunuyorum. "Yani, olduğun şey için."

"Evet. Ve yaptığım şey için. Seni korkuttum. O gece. Rüyamdan sonra. Ne söylediğimi ya da ne yaptığımı hatırlamıyorum ama eminim korkunçtu. Gitmekte haklı olduğuna eminim."

"Gitmemi sen söyledin."

Yüzünü buruşturdu.

"Özür dilerim."

"Beni aramadın bile."

Göğsü kabarmaya başladı. "Biliyorum. Boş ver. Önemli değil. Özür dilerim."

"Önemi var. Ne yaptın?"

Belki de ben zaten anlamışken ona açıklama yaptırmam acımasızlıktı. Mücadele ediyordu. Kabus görmeden önce bile kötüye gidiyordu. Belki de kâbusu bu yüzden gördü. Ve en kötüsü, artık kabuslar için çok fazla yem olduğunu anlıyorum.

Ama yine de söylemesine

ihtiyacım var.

"Korkuyordum..." diye itiraf ediyor.

Beklediğim bu değildi. "Neyden korkuyordun?" "Senden. Seninle istediğim şeyden."

Nefesim kesildi. "Peki ne istiyorsun?" "Her şeyi."

Gözlerimi kapatıyorum ve bunu içime çekiyorum. Göğsüm onunla birlikte genişliyor. Ama ona cevap vermiyorum. Nedenini bilmiyorum ama buna hazır değilim. Yine de kapı aralığından çıkmayı ve odaya girmeyi başarıyorum.

"Burası," diyorum ve sonra takılıp kalıyorum. Ne söylediğimi bilmiyorum. Ne sorduğumu bilmiyorum. Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum.

"Bu... evet," diyor. O da ne diyeceğini bilemiyor. İnsanlara işkence ettiği ve öldürdüğü bir yer. Aslında şu anda da oluyor. Ama hücrede kurbanıyla birlikte Rafael var ve ses geçirmez kapı çığlıkların bize ulaşmasını engelliyor.

Ama içerideki kişi, tutsakları, kardeşimi taciz eden adam. Onu yetiştiren. Onu mafya için bir tetikçiye dönüştürdü. Evan'ı benden aldı.

Ona acımam mı gerekiyor?

Dante'ye yaptığının yanlış olduğunu mu söylemeliyim?

O kelimeleri kendimde bulamıyorum. Bu duyguları kendimde bulamıyorum. Bunun yerine, "Ondan ne öğrenmeye çalışıyorsun?" diye soruyorum.

Dante benimle bu konuda konuşmaktan emin görünmüyor ama "Koleksiyoncu olarak bilinen bir adam hakkında bilgi topluyoruz. Evan'ı Cemiyet için satın alan kişi o. Bir sürü çocuk satın aldı."

"Satın mı aldı? Kimden? Onu satın alabilecek kimse yoktu..." Apaçık, korkunç gerçeği fark ettiğimde kanımın çekildiğini hissediyorum.

"Ne? Tristan, ne?"

Öfke içimde o kadar sert ve hızlı patlıyor ki neredeyse patlayacağım. "O bok parçası!"

Birden Dante tam önümde belirdi. O kadar sinirliyim ki bir şeye vurmak istiyorum. Dante'nin bağırsakları sanki ona vurmaya hazırmiş gibi sıkılı ama ben ona vurmak istemiyorum. Sonunda bunun farkına varıyor ve bana tutunuyor. Kollarımı ona doluyorum ve parmaklarımı sırtına geçiriyorum. Dante'nin yanağı başıma bastırıyor. Elleri beni yakın tutuyor. Yüzümü boynuna bastırıyorum ve öfkenin dalgalar halinde içimden geçmesine izin veriyorum.

"Kim?" En kötüsü geçtiğinde Dante soruyor.

"Üvey babamız. Bana Evan'ın kaçtığını, beni önemsemediği için terk ettiğini söyledi. Ama Evan'ı *sattı*. Bu yüzden birdenbire bu kadar çok güzel şeye sahip oldu. Muhtemelen bütün o şeyleri satın alarak kendini öldürttü."

"Öldü o zaman," diyor Dante, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyor ve birden fark ediyorum ki eğer o pislik zaten ölmemiş olsaydı, Dante onu öldürürdü ve ben de öldürmesini isterdim.

Bu diğer pisliği de öldürmesini istiyorum. Evan'ı inciten, Evan'ın Noah tarafından kurtarılmasını ve eve getirilmesini imkânsız hale getiren kişiyi. Evan yaşadıklarından sonra mücadele ederdi. Asla normal olamazdı. Tıpkı Dante'nin asla normal olamayacağı gibi.

Ama yine de Evan'ı severdim.

Dante'yi hala sevdiğim gibi. Bunu zaten biliyordum. Bu yüzden buradayım. Ama beni kollarına aldığı an? Tekrar *hissettim*. Bu psikopat pisliği seviyorum.

Ondan uzaklaştığımda, bana izin verdi, ama masaya doğru yürürken yakınımda kaldı. Dosya klasörlerine.

Çocukların resimlerinin olduğu dosyayı biliyorum. En kalın olanı.

Açtığımda Dante acı dolu bir ses çıkarıyor ama beni durdurmuyor. Her çocuğa bakıyorum. Bir an için bile olsa, bunların onun kurbanları olduğunu düşündüğüme inanamıyorum. Bunlar başkasının kurbanları. Birçok başkasının. İşte bu listeler, o birileri. Ve listedekilerin bazıları isimle tanımlanmış olsa da, diğerleri sadece tariflerle tanımlanmış. Hepsi Dante'nin el yazısıyla. O halde tanımlamalar kendi anılarından.

Kolonya kokuyor.

"Tatlım" kelimesini kullanmayı severdi.

Evan'ın resmi yok çünkü bunlar Noah'ın kurtardığı çocuklar. Bunlar Noah'ın onları çıkardıktan sonra çektiği resimler.

Kimliği belirlenemeyen iki çocuğa geliyorum ve bunun nedeni tanınmamaları değil. Listede adı olmayan, gri gözlü, güzel ve zarif görünümlü çocuk Rafael. Diğer, güçlü, yakışıklı yüzlü, kara gözlü çocuğun ise listesi yok çünkü bir listeye ihtiyacı yok. Çünkü Dante o listeyi asla unutmayacaktır. Çünkü o çocuk o.

İç baldırında kasıklarına kadar uzanan yara izini düşünüyorum. Ellerimle ya da ağzımla onun sikine ya da kışına dokunamayacağıma dair kuralını düşünüyorum. Onunla geçirdiğim her anı düşünüyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum gözyaşlarım onun fotoğrafının üzerine döküldüğünde. "Özür dilerim. Siktir." Hasarı düzeltmek için gömleğimi kullanıyorum ama fotoğraf lekeleniyor. Kalıcı olarak işaretlendi.

Dante onu benden aldı. Yüzünde garip bir ifade vardı. Karmaşık bir ifade. Rahatsızdı. Ama hasardan dolayı kızgın değil. Hatta dudakları biraz çekildi.

Sonra her şeyi mahvediyorum çünkü "Ailen..." demekten kendimi alamıyorum.

Yüz ifadesi kararır. Dosyayı kapatır. "Capelli beni babamdan intikam almak için aldı. İş meselesi."

Belli ki ortada koca bir hikâye var ama şu anda benim için önemli olan bu değil. "Peki ne zaman geri döndün?"

"Onları rahatsız ettim." Dante kapalı dosyaya bakıyor, bana bakmıyor. "Hiçbir şey olmamış gibi davranmamı istediler. İnsanlara yurtdışında okuduğumu söylediler."

"Siktir, Dante."

Önemli değilmiş gibi omuz silkiyor ama önemli olduğunu biliyorum. Annesinin yanında olmanın onu nasıl incittiğini gördüm. O gün ofisinde babasının öfkeli bağırışlarını duydum.

Dante şöyle diyor: "Noah Rafael'in kontrolünü ele geçirdi çünkü ailesi ölmüştü ama benim ailem benim üzerimde yasal kontrole sahipti. Noah'ın bana yardım etmesine izin vermediler. Ama on sekiz yaşına girdiğimde geri geldi. Tam da o lanet gün. Hayatımı kurtardı. Olduğu gibi berbat. Ama bu onun suçu değil."

"Sen berbat durumda değilsin."

"Öyleyim. Şiddet yanlısıyım. Sahipleniciyim. Takıntılıyım. Sapkınım."

"Ben de senin bu halini, seninle ilgili her şeyi seviyorum, o yüzden sanırım ben de sapkınım."

Nefesini içine çekti. Sanki doğru duyup duymadığını bilmiyormuş gibi, umutsuzca doğru olmasını istiyormuş ama inanmaktan korkuyormuş gibi donup kalıyor. Ve bu sefer ona açıkça "Seni seviyorum Dante" demek daha kolay geliyor.

"Siktir, Tristan. Ben de seni seviyorum."

Sözleri beni sarsıyor. Çok ağır, çok niyetliler. Kendimi aniden ona doğru çekilirken bulana kadar gözlerimin kapalı olduğunu fark etmiyorum. Dudakları dudaklarıma çarpıyor. Ona doğru kıvrılıyorum, ona açılıyorum ve beni öpücüğüyle yuttuğunda, vücudu benimkini ani, aç bir hayata şok ettiğinde, günlerdir hissetmediğim bir şekilde topraklanmış hissediyorum.

Beni merkeze alıyor. Beni demirler. Ve bir şekilde beni özgür bırakıyor.

Dili sanki beni ele geçirmeye çalışıyormuş gibi ağzıma girerken hızla kendimden geçiyorum. Ama zaten sahip. Bir süredir onunum. O gerçekten benim mi?

Kıçımı avuçluyor, beni öyle bir çekiştiriyor ki bacaklarımı ona dolamak için zıplıyorum. Beni çok kolay yakalıyor, çok sıkı tutuyor. Bu pozisyonda başım onunkinden yukarıda ve bundan hızlıca faydalaniyorum. Parmaklarımı daha önce hiç izin vermediğim bir şekilde saçlarına daldırıyorum. Yüzünü öpmeye çalışıyorum, ama o çok bunalmış gibi yüzünü boynuma gömüyor. Titriyor. Sert sesler çıkarıyor.

Saçlarını tutuyorum ve ona doğru sallanıyorum. Elimde değil. Beni ateşe veriyor.

Hareket ediyoruz. Sonra indiriliyorum. Sırtım yatağa çarpıyor. İçimde sallanıyor, kıyafetlerimizin arasından siklerimizi birbirine sürtüyor.

"Beni cinayet bodrumunda mı becereceksin?"

Boynumu öperken geri çekildi. Bu terime gülümsüyor. "Evet." "Rafael on beş metre ötede birine işkence ederken mi?"

Gülümsemesi sırtıma dönüşüyor.

"Evet." "Bana sormadan mı?"

Sorumu tamamen görmezden gelerek pantolonumun fermuarını açmaya başladı. Aletim açık fermuarımdan siyah külotuma doğru bastırıyor. Dante aşağı kayıyor

ve nazikçe bezin üzerinden sikimi ısıyor.

Pekala o zaman. Sapkın olduğunu kabul etti. Ve bunu zaten bilmiyor değildim. Bundan hoşlanmadığımdan değil. Sanırım ben de biraz sapkınım.

Oturdum ve gömleğimi çıkardım. Sonra onunkini çekiştirdim. Çekmeme izin veriyor ama sabrı bu kadar. Beni ters çeviriyor ve yatağın yanında etrafı karıştırırken dizini sırtıma koyup beni tutuyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye kıkırdıyorum.

"Kesinlikle gitmiyorsun," diyor karanlık bir sesle. Bu söz karşısında ürperiyorum. Ya da tehdit. "Asla," diye ekliyor, sanki bunu anlamamışım gibi. Ama anlamıştım. Hem de nasıl.

Memnun bir ses çıkardım, dizinin altına sıkışmıştım. Elini diziyle değiştiriyor, sanki bariz itaatime rağmen beni tutmaya devam etmesi gerekiyormuş gibi. Diğer eliyle kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çekiştiriyor. Kalçalarımı onun için kaldırıyorum, böylece pantolonumu dizlerime kadar çekerek kıcımlı açabiliyor.

Vücudumdan aşağı inebilmek için beni sabitlemeyi bırakması gerekiyor. Ne beklediğimi bilmiyorum ama bu, deliğimi ortaya çıkarmak için yanaklarımı kabaca ayırması ve dili bana saldırmadan önce "Bu benim" diye hırlaması değil.

Dar ağzımı yalarken şaşkın bir zevkle haykırıyorum. Bu ve kıcımlı ısırmak arasında gidip geliyor. Elleri dolaşüyor, kalçalarımı sıkıyor, sonra bacaklarımın arasına girip dili içime girerken taşaklarımı sahiplenici bir şekilde kavlıyor. Yüzümün yan tarafını yatağa bastırıyorum ve o vücudumu ele geçirirken inliyorum.

Başım hücreye dönük olduğu için kapının açıldığını görüyorum. Rafael'in çıktığını görüyorum. Sertleşmiş sikini saklamak için hiç çaba sarf etmiyor. Gözlerinin üzerimizde nasıl yandığını saklamak için de çaba göstermiyor.

Çatlağımı yalayıp geri çekilirken Dante'nin onu görüp görmediğini bilmiyorum. Fermuarını ve kumaşın hışırtısını duyuyorum. Aletindeki kayganlaştırıcının özensiz sesini duyuyorum.

Rafael'in gözleri buna kayar. Dudakları ayrılıyor. İçimde kıskançlık uyanıyor, ama sonra Dante'nin sikinin başı deliğime bastırıyor ve geniş ucunun beni gererek açtığı mükemmel yanık dışında hiçbir şeye dikkat edemiyorum.

Daralıyorum ve canım acıyor ama Dante içime girerken acımasız davranıyor. Yavaş ama o kadar büyük ki. Nefes alıyorum, inliyorum, sızlanıyorum. Kaçmaya çalışıyorum çünkü elimde değil, ama Dante kalçalarımı morartan bir şekilde kavlıyor ve onu almaktan başka yapabileceğim bir şey yok.

Tamamen içime girdiğinde duraklıyor ve alışmama izin veriyor. Dante geri çekilip içime pompaladığında Rafael hâlâ oradaydı. İnliyorum, aniden Rafael'in izlediğine, Dante'nin beni ele geçirişine bir tanık olduğuna sevinyorum.

Sonra Rafael ayrılıyor, Dante geri çekilip tekrar içime girerken daha fazla dayanamayacakmış gibi hücreye dönüyor. Gevşediğimde, uysallaştığımda, Dante sırtıma doğru eğiliyor ve beni yarıya kadar eziyor. Dişleri enseme birleşiyor. Elleri altıma uzanıp sikimi kavırıyor. Sonra beni o kadar sert sikiyor ki yatak kayıyor, o kadar sert ki inliyorum, bağıryorum ve neredeyse hüngür hüngür ağlıyorum çünkü o kadar yoğun ve mükemmel ki. Leğen kemiği kıcıma çarpıyor. Taşakları beni tokatlıyor. Aleti içimde sertleşiyor. Hiç bitmesini istemiyorum ama bedenim benim kontrolümde değil.

Orgazmım o kadar yoğun ki çığlık atıp çırpınıyorum, sikim Dante'nin elinde fişkırıyor. Ona doğru atılıyorum, sikini o kadar sert sıkıyorum ki bağıryorum. İçime girerken beni yere yapıştırıyor, siki prostatımı tekmeliyor, altında spazm geçirene kadar beni sağlıyor. Orgazmının son darbeleriyle inliyor, sonra titriyor ve bana karşı gevşiyor.

Uzun bir süre orada yatıyoruz. Nefes alıyoruz. Seğiriyoruz. Bedenlerimiz hala birleşik.

"Senin içinde yaşamak istiyorum," diye fısıldıyor bana karşı. "Olmak istediğim tek yer burası."

Bir yanıt beklemiyor ve benim de bir yanıtım yok. Çok açgözlüyüm. Sadece sözlerini içime çekmek istiyorum. İç çekiyorum.

Sonunda çekiliyor. Yarı sertleşmiş sikinin kayması ve dölünün sıcak bir şekilde kalçalarımın altına dökülmesiyle inliyorum.

"Keşke dölleri içinde tutacak bir tıkaç olsaydı ama-" diyor. Kıcımlı bir bezle kaplıyor. "Hadi," diye mırıldanıyor, saçlarımı okşuyor.

Rahatlıyorum ve kendimi açıyorum. Dölünün bir kısmı içimde kalıyor, kalmasını da istiyorum ama o dağılmayacağımdan emin oluyorum.

Yataktan kalkıyoruz. Kendi pantolonunu hızla yukarı çekiyor, sonra benimkini üstleniyor. Kıyafetlerini yerleştirirken ona yaslanıyorum. Kot pantolonumun fermuarını çekerken memnun bir ses çıkarıyorum. Başımın yan tarafına bir öpücük konduruyor, sonra eğilip tişörtümü kapıyor. Ben onu giyerken o da kendi kıyafetlerini bitiriyor.

"Görmek istiyorum,"

diyorum ona. Durdu.

"Emin misin?"

"Kardeşim bu pislik tarafından adadan götürüldüğünde kaç yaşındaydı?"

"Muhtemelen on altı."

"Ve o zamandan beri bu... lanet sapık onu elinde mi tutuyordu?" "Evet."

"O zaman görmek istiyorum."

"Fiero Koleksiyoncu hakkında söylemek istediğinden daha fazlasını biliyor. Rafael'in bu bilgiye ihtiyacı var."

"O zaman ona yardım edelim."

Dante'nin gülümsemesi çok güzeldi. Beni tutuyor ve tekrar öpüyor. Bu onun için giderek kolaylaşıyor ve ben buna bayılıyorum.

Sonra elimi tutuyor ve beni çelik kapıya götürüyor. Kapıyı açıyor, inleme seslerini, kan ve sidik kokusunu serbest bırakıyor ve Rafael'in, gömleksiz, kanla yıkanmış, elinde bir bıçakla görüntüsünü ortaya çıkarıyor.

Rafael muhteşemdir. Vücudu tıpkı Dante'ninki gibi mükemmel ama vücudunda yara izinden çok dövme izi var. Karnının alt kısmında, bel kemerinin üstünden görünen bir tane var. Aleti hâlâ sert. Gözleri uyuşturulmuş gibi bakıyor.

Psikopat patronum.

Rafael bana, "Merak etme kedicik," dedi. "Onun senin olduğunu biliyorum."

İşte o zaman dudağımın kıvrıldığını fark ediyorum. İfademi düzeltiyorum. Dante elimi sıkıyor ve alet rafına doğru yürümek için yanımdan ayrılıyor. O seçim yaparken ben de sandalyede kanlar içinde titreyen çıplak adama bakıyorum. Baş sallanıyor. Sert nefes alış verişleriyle midesi sarsılıyor.

Bu adam kardeşime tecavüz etti. Kardeşimi benden uzak tuttu.

Bu hücre onun gibi adamlar için yapılmış. Gerçek anlamda. Dante bu yüzden bunu yapıyor. O ve Rafael. Şimdi bana garip geliyor, daha önce bana nasıl yanlışı geliyordu, beni nasıl dehşete düşürüyordu.

Dante, "Ne zaman istersen gidebilirsin." diyor.

"Gitmeyeceğim," diyorum ona. Sonra, sanki beni tam olarak anlamamış gibi, "Asla" diye ekliyorum.

Yine gülümsüyor, o lanet güzel gülümsemesiyle ve bir çekiç seçiyor.

YİRMİ DOKUZ

Dante

Tristan'ı uyandırmak istemiyorum, bu yüzden ona dokunmama izin vermiyorum. Yine de istiyorum. Kahretsin, istiyorum. Onu yanımda yatarken *görüyorum*, sırtı bana dönük, sessizce nefes alıyor, yatağında huzurlu. Ama ellerim gözlerimin gördüğünü, onun gerçekten burada olduğunu kanıtlamak istiyor. Burada onunla birlikte olduğumu.

Güvenlik kamerası Noah'ın kamyonetinin depoya yanaştığını ve Tristan'ın indiğini gösterdiğinde inanmadım. Noah'ın onu getirmesi benim için çok şey ifade ediyordu. Bu, Noah'ın bana güvendiği, benim de kendime güvenmem gerektiği anlamına geliyordu. Ama Tristan'ın bana yaklaşacak kadar güvenmesini beklemiyordum, sadece beni bir daha görmek istemediğini söylemek için bile olsa. Beni olduğum gibi kabul etmesini kesinlikle beklemiyordum. Bana durmamı söylemedi. Benden değişmemi istemedi. Bana ... beni sevdiğini söyledi.

Bunu daha önce de söylemişti ama şehvetten aklını kaçırdığı zamanlarda buna inanmamıştım. Ama bugün ...

Sikeyim.

Ona dokunmam lazım. Bunu dikkatlice yapıyorum, elimi hafifçe kalçasına koyuyorum.

Uyumaya ihtiyacı var. Benim de ihtiyacım olduğunu biliyorum ama bu imkânsız.

Temas edince rahat bir nefes alıyorum. Aletim sertleşti elbette ama bununla başa çıkabilirim. Sadece bir saniyeliğine buna ihtiyacım var.

Eli kalkıyor ve benimkinin üzerine yerleşiyor. Dönmeden, "Uyanık olduğunu bilmiyordum." diyor.

"Ben de senin uyanık olduğunu

bilmiyordum." "Uyumana izin

vermeye çalışıyordum."

"Aynen," diye cevap veriyorum.

Bir süre öyle kalıyoruz, sadece sessizliği paylaşıyoruz. Tristan'ın sürekli konuşma ihtiyacı hissetmemesini seviyorum. Söyleyecek bir şeyi olduğunda konuşuyor.

"Seni istiyorum." diyor.

"Ben de seni
istiyorum."

Diğer tarafına dönüyor, bana bakıyor. Oda karanlık. Gözlerim vücudunun hatlarını seçebilecek kadar ayarlı ama daha fazlasını değil,

ve memnunum. İstedığım bir şey var ama yüzümü görmesini istemiyorum. Nasıl tepki verebileceğimi görmesini istemiyorum. İstesem bile.

Elini tutup sikime doğru çekiyorum. Yaptığım şeyin bu olduğunu anladığında irkiliyor. Sonra rahatlıyor ve yapmama izin veriyor. Tristan'ın kalbimin atışını duyamadığını biliyorum ama hızlı nefes alış verişlerimi duyabildiğine eminim.

Elini sikimin etrafına kapatıyorum. Mide bulantısı ve tiksinti dalgalar halinde içime doluyor. Bir ürperti bedenimi sarıyor. Benden kırık bir ses kaçıyor.

Sanırım tepkimi algılamak için beni görmesine gerek yoktu. Ama o sadece bu tepkiyi vermeme izin verdi. Yorum yapmadan. İtmeden. Geri çekilmeden.

Aletimin üzerinde başka bir adamın eli olduğuna dair korkunç his, bunun Tristan'ın eli olduğu bilgisiyle kayboluyor. İlk dokunuşta ereksiyonumun bir kısmını kaybettim ama Tristan'ın sessiz kabullenışı bana alışmam için zaman verdi. Sıkıyor. Basıncı kontrol etmeme izin verdi. Elini sertleşmiş şaftımda aşağı yukarı hareket ettirmeme izin verdi.

İyi hissetmeye başladım. Gerçekten iyi.

Ancak Tristan'ın bu konuda ne hissettiğini bilmiyorum, ta ki bana sarılana, yüzünü boğazıma yaslayana ve parmaklarını taşaklarıma bastırırken zevkle iç çekene kadar. Nefesim kesiliyor ve dişlerimi kafa derisine geçiriyorum. Daha sert ve daha sert bastırırken inliyorum, acının ısırmasını seviyorum.

Bir gün, beni çekiştirmesini, çimdiklemesini ve bükmesini istiyorum.

Elini tekrar boyuma doğru sürüklüyorum ve avuç içini sızıntı yapan ucuma bastırıyorum. Boğazımı öpüyor ve bana karşı mırıldanıyor, "Beni bu şekilde becer. Lütfen."

İnledim ve kayganlaştırıcıya uzandım.

OTUZ Tristan

Güneş ışığı kapalı göz kapaklarımın arasından sızıyor. Burası o kadar sessiz ve şezlong o kadar rahat ki, sürgülü cam kapının açılıp kapandığını duyduğumda yarı uyukluyorum.

Gözlerimi açıyorum ve başımı yana çeviriyorum, Dante siyah önlüklerinden başka bir şey giymeden, elinde dumanı tüten iki fincanla verandada yürüyor.

Hayatımda gördüğüm en güzel adamdı. Yine de biraz hırpalanmış durumda. Beyin sarsıntısı geçirdiği gecedен kalma morlukları azalıyor ama hâlâ karnında bir bandaj ve ön kolunda bir sargı var. Onu ben yaptım tabii ki. Boynundaki kesik en yenisi ama önemsiz. Bu kadar tehlikeli olmasaydı olmayabilirdi de.

Ama lanet olası bir komando gibi.

Dante bana fincanlardan birini uzatırken "Teşekkürler," diyorum. Tadına baktığımda kaşlarım havaya kalkıyor. "Vay canına. Doğru anlamışsın."

Benimkinin yanındaki sandalyeye yerleşirken ağzında memnun bir gülümseme beliriyor. Bir süre sessiz kaldık ve ben sadece o anı içime çektim. Buna bayılıyorum. Sanırım bu tür şeyler çoğu insan için normal, ama daha önce biriyle verandada oturup kahve içtiğimi sanmıyorum.

Ve burası çok güzel bir veranda. Geniş ve temiz, kenarlarında cam paneller var, böylece şehir manzarası bir parmaklıkla engellenmiyor.

Daha önce de verandaya çıkmıştım. O cama karşı geldim. Ama burada hiç böyle oturmamıştım. Verandanın köşeyi sardığı yerde görüş alanının dışında kalan jakuziye de hiç girmedim. O çok zengin. Ve muhteşem.

Bu bana başka bir zengin ve muhteşem adamı düşündürüyor. Rafael'i düşünmek istemiyorum ama aklımı kurcalayan bir şey var.

Söylemeye karar veriyorum.

"Sanırım Rafael sana aşık."

Dante homurdanıyor. "Onun sertleşmesini aşkla karıştırma." Alaycı bir tavırla ekliyor, "Gerçi ilk aşık sen olmazdın."

"Onunla olan geçmişin yüzünden bunu göremiyorsun."

Dante bana bakıyor, şimdi ciddi. "O bana aşık değil, Tristan. O... bunu açıklaması zor."

Dante ne söyleyeceğini düşünürken ben bekliyorum.

"O... bana karşı hassaslaştı. Birlikte y a ş a d ı k l a r ı m ı z d a n dolayı. Birbirimiz hakkında bildiklerimiz yüzünden. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Başta ediyordu. Ama üzerinde çalışıyorum." "Seni becerdiğimi görmesi hoşuna gitti."

Tereddüt ettim ve itiraf ettim, "Evet. Seninle birlikte olduğunu görmesini istedim.

beni

mle. "Seninleyim."

" "Sözleşme olmadan," diye belirttim.

"Sözleşme istiyor musun?"

"Hayır. Sen istiyor musun?"

Bana cevap vermiyor. Düşünüyor. Bu kalbimi titretiyor. Kahretsin. İ istemesini beklemiyordum. Hay sikeyim.

Telefonu cebinde titremeye başlar. Çıkarır ve kaşlarını çatar. "Kim arıyor?" diye sordum.

"Annem." Şimdi anladığım kadarıyla acı çekiyor gibi görünüyor.

"İyi" annesine karşı neden bu kadar katı, rahatsız ve kızgın olduğunu çok iyi anlıyorum. Ailelerin boktan olabileceğini biliyorum. Evan ve ben, ben hatırlayamayacak kadar küçükken bizimkilerden alındık, ama o bana onların ne kadar işe yaramaz sarhoşlar olduklarını anlattı. Yine de, ailesinin ona hiçbir şey olmamış gibi davranmasını beklemesinin şokunu atlatamıyorum. Noah'ın ona yardım etmesine bile izin vermediklerine inanamıyorum. Onlara bu kadar iyi tahammül ettiğine inanamıyorum.

"Onunla konuşmak ister misin?" diye sordum. "Hayır."

"O zaman onu bana ver." Elim uzattım.

Dante kaşlarını çatarak, temkinli bir şekilde telefonu bana uzatıyor.

Aramayı kabul ediyorum. "Bayan Adesso," diyorum, "ben Tristan."

"Dante nerede?" diye soruyor nefes nefese.

"Müsait değil." Ona bir şey söylememi isteyip istemediğini sormuyorum. Bu nezaketi hak etmiyor.

"O iyi mi?"

"Senin sayende değil ama evet, iyi."

Duyulabilir bir nefes çekiyor, Dante de öyle.

Ne demek istediğimi anlamamış gibi davranmıyor, sanki hiç söylememişim gibi davranıyor. Konuya girdiğinde sinirlerim tepeme çıkıyor.

"Lorenzo Capelli evinde ölü bulundu," diye bilgi verdi. "Görünüşe göre profesyonel bir iş."

"Huh."

"Davanın bir yere varması pek mümkün değil."

"Huh."

"Dante'nin bilmek isteyebileceğini düşündüm." Telefonu yüzüne kapattım.

"Ne boktan biri," diye hırladım. "İnanılmaz bir kadın."

"Sakin ol. Bahsettiğin kişi benim annem," diyor Dante, ama biraz gülümsüyor.

"Sakin onu savunmaya kalkma," diye çıkışıyorum ona. "Siktirip gidebilir." Oflayıp pufluyor ve kahvesini yudumluyor.

"Capelli'nin ölümünü profesyonel bir iş olarak adlandırıyorlar," diye rapor ediyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Bunun sana geri döneceğini düşünmüyor musun?" "Hayır. İzlerimi nasıl kapatacağımı biliyorum." "Ama Dominic-"

"Onun için endişelenme."

"İntikam almak isteyebilir," diyorum.

"Belki. Ama bundan şüpheliyim. Eğer yaparsa, bu sadece göstermelik olur." Kaşlarımı çattım. "Bu hâlâ tehlikeli olabilir."

"Dominic Capelli ile başa çıkabilirim. O küçük güzel kafanı bu konuda yorma."

"Beni küçümseme amına koyayım."

Dante kahvesini yere bıraktı. "Gerçekten ateşlenmişsin. Buraya gel ve nazık ol."

"Hayır."

"İstediğin gibi olsun."

Sandalyesinden kalkıp o kadar hızlı üzerime geliyor ki kahvem uçuyor, bir kavis çizerek dökülüyor, fincan yerde paramparça oluyor. Ama umurunda değil. Ben çırpınırken bile pantolonumu yırtıyor, ona karşı koyuyorum çünkü çok kızgınım. Annesine. Ona.

Beni çevirdi ve minderlerin üzerine yatırdı. Dizlerim yerdeydi. Sikim altımda sıkışmıştı.

Saniyeler içinde kendi pantolonundan çıktı. Bir paketin yırtıldığını duydum. Kahretsin, yanında kayganlaştırıcı vardı. Beni sismeyi planlıyordu. Ama o her zaman beni sismeyi planlar. Genel bir kural olarak, ben de böyle istiyorum ama şu anda çok öfkeliyim.

Dante sikini sıvazladıktan sonra beni ayağa kaldırıyor ama yine de beni eğik tutuyor.

"Neden bu kadar kızgınsın?" diye soruyor.

Cevap vermeyince kıcıımı tokatlıyor. Acıdan ağlıyorum ama yine de cevap vermiyorum, bu yüzden horoz kafasını deliğime yerleştiriyor ve içime sokuyor.

Gece boyunca sikişmekten gevşemiştım, sonra bu sabah tekrar, ama yine de beni ağlatıyor. Acımasız itişlerle kıcıma vuruyor. Tam teslim olmaya, inlemeye başlıyordum ki aniden çekiliyor.

Yeniden öfkelendim ve dik durdum. "Ne oluyor lan-"

Dante beni ortamdan kavırıyor ve avludaki sürgülü cam kapıya doğru sürüklüyor. Kapıyı açıp beni içeri sürüklemesini bekliyorum ama bunun yerine beni cama doğru itiyor ve ağır, güçlü vücuduyla beni sabitliyor. Sert aleti kıcıımı dürtüyor.

İçime girmesi için geri itmeye başlıyorum ama kıcıma bir tokat daha atıyor.

"Bana neden kızgın olduğunu söyle!"

"Çünkü lanet olası bir sözleşme istiyorsun! Çünkü beni para için becermek istiyorsun, sanki bütün olay buymuş gibi! Sanki ben sadece bir fahişeyim!"

Durdu. Eli hala acıyan kıcımda. "Sana bu yüzden mi para verdiğimi düşünüyorsun?"

"Belli ki."

"Paran olsun diye sana para ödedim. Güç ve özgürlük sahibi olası diye. Güvende olası diye. Ve sana para vermeye devam edeceğim. Resmi olmak zorunda değil ama olacak ve sen de bunu kabul edeceksin."

"O daireyi istemiyorum." "İyi, ama

parayı kabul edeceksin." "Ne için?"

Hâlâ kızgın bir şekilde tersliyorum.

"Üniversite için. Bir araba.

Umurumda değil." "Üniversite mi?"

"Eğer istersen. Birkaç ay içinde GED'ini alabilirsin. İstersen önümüzdeki sonbahar üniversiteye gidebilirsin."

"Böylece daha az utanç verici olurum."

Kıçıma bir tokat daha attı. "*İstersen* kelimelerini duymayacak kadar sağır mısın? Buradaki asıl sorun ne?"

"Bir sözleşme istiyorsun! Sorun da bu zaten! Beni aptal kurallar olmadan istemiyorsun-"

"Lanet olsun, Tristan, kurallara *ihtiyacım var*. Ben lanet bir psikopatım, bunu anlamıyor musun?"

"Sen *benim* psikopatımsın ve seni gerçek değilmiş gibi hissettiren aptal bir sözleşme olmadan istiyorum!"

Gülüyor. O kadar sert gülüyor ki titriyor. Sert aleti bana karşı sarsılıyor.

Boynumun arkasına doğru, "Seni güzel çılgın şey, seni seviyorum." diyor.

Ve bununla birlikte tekrar içime girdi. Rahatlama ve zevk içinde haykırıyorum ve sert, kaba itişleriyle beni vahşileştirirken camdaki yansımamızı izliyorum. Bir kolunu göğsüme dolayıp beni dik tutana kadar ellerim cama dayalı bir şekilde eğildim. Eli boğazıma yapışıyor ve kıçıma her sokuşunda bedenimin kalkışını izliyorum.

Gevşemiş ve ona açılmış durumdayım, beni becermesine izin veriyorum, beni becermesini seviyorum. O kadar mükemmel hissettiriyor ki, başka bir derin itişte prostatıma çarptığında, cum benim horozumdan fışkırıyor, yükseklerle sıcıyor, cama ve yere çarpıyor.

Dante boşalmaya başladığında tuzağına ısırıyor, ikimizin de orgazmı boyunca beni sertçe beceriyor, ta ki beni sağana kadar, sikimden son döl fışkırmalarını sürüyor, damlamasına izin veriyor.

Omzumun üzerinden yansımamıza ve pisliğimize bakıyor. Boğazıma masaj yapıyor.

"Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu anlıyor musun?" diye fısıldıyor bana karşı. Zevkle titriyorum.

"Artık bunu sona erdirecek bir kelime olmadığını anlıyor musun?" Rahatlayarak iç çekiyorum.

"Sen delisin, Tristan Marshall."

"Sen de öylesin Dante ve ben seni böyle seviyorum."

Nefesini içine çekiyor ve öpücüğüne karşılık vermek için başımı çeviriyorum. Aleti içimde sertleşiyor. Benimki kalkıyor, sertleşiyor.

"Ben de seni seviyorum," diyor ve beni tekrar sikmeye başlıyor.

Yazarın saçmalıkları (ve sırada ne var)

Umarım bu karanlık ve kirli düşkünlüğü sevmişsinizdir. *The Contract* ile kendimi serbest bırakmadan önce, Katherine Diane takma adıyla epeyce romans (MF ve MM) yazdım. Kitaplarım giderek daha sert ve daha erotik hale geldi. (MM fantezi romantizm serim *Seth & Raider*'da çok fazla seks olduğuna dair pek çok şikayet vardı, lol.)

Özgürlük için yanıp tutuşuyordum ve sonunda *The Contract* ile onu yakaladım. Ve ne oldu biliyor musunuz? Hiç bu kadar eğlenmemiştim ve hiç durmak istemiyorum.

Bu kitapların ne kadar karanlık, kirli ve çarpık olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Filtrelerim gitti. Medeni olmayı reddediyorum.

Rafael'in de öyle olmayacağı kesin ve bir sonraki *Tehlikeli Oyunlar* kitabında onun karanlık cinselliğini deneyimlemeniz için sabırsızlanıyorum. Teaserlar, güncellemeler ve hoşgörülü seksilik için çevrimiçi buluşmalarına katılın.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

